

aşka şeytan karışır.

3. baskı

HANDE ALTAYLI

abcçdefg
ğhiijklmn
'O'
kitaplar

aşka şeytan karışır

Hande Altaylı

Roman - 09

Aşka Şeytan Karışır
Hande Altaylı

ISBN: 975-6287-58-6

I. Baskı: İstanbul, Nisan 2006, 5.000 adet
II. Baskı: İstanbul, Nisan 2006, 5.000 adet
III. Baskı: İstanbul, Nisan 2006, 5.000 adet

Editör: Hande Şarman
Kapak tasarımı: Levent Bekata Özdikmen
Kapak fotoğrafı: Ali Kabaş
Grafik uygulama: Berna Kuleyin
Film, baskı ve cilt: Kitap Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti. Emintaş Kazım Dinçol Sanayi Sitesi, Davut Paşa Cad., No:81/21, Topkapı Tel:0212 567 4884

Kalıpçı Sokak Uzal Apt. 152/3 Teşvikiye 34365 İstanbul
Telefon: (0212) 232 5373, 232 5379 **Faks:** (0212) 231 5220

okuyanus@okuyanus.com.tr
www.okuyanus.com.tr

1.

"Ekim 2003"

Uğursuz bir gün olacağı en başından belliydi.

Hayatında ilk kez, sabah uyandığında canı Türk kahvesi istemişti. Kahvenin taşıp ocağı batırması günün ilk aksiliğiydi. Ardından gözü gibi baktığı - çünkü poposunu çok güzel gösteriyordu - pantolonunun ağı yırtılmış ve son olarak da - aslında son değildi - arabayı göz göre göre bir çöp kamyonuna çarpmıştı. Doğal olarak çöp kamyonunda bir şey yoktu ama kendi arabasının durumu kötüydü; zavallıcık yeni haliyle yüzünü buruşturmuş bir ihtiyara benziyordu. Polisti, zabıttı derken koskoca bir sabah ziyân olup gitmişti.

Çarptığında hızı en fazla otuz kilometre olmalıydı ama arabanın hâlini gören çarpışma testinden çıkmış sanırdı. Çantasının dibinde cep telefonu ararken gelmişti bunlar başına. Elbette, zamanının yüzde onunu cep telefonunu aramakla geçiren biri için normaldi böyle olması. "Lanet ol-

sun!" diye bağırdı, polisler kaşlarını kaldırıp ona baktılar. Umursamadı ve daha yüksek sesle bir kez daha bağırdı: "Lanet olsun!".

Servise götürülmeyi bekleyen arabasına binip yola çıktığında, şehir gözüne her günden daha tozlu ve kasvetli göründü. Ekim sonu olmasına rağmen, hava olanca ağırlığıyla insanın üzerine çöküyordu. Kredi kartlarının durumu her zamanki gibi rezaletti ve aylardır kaskosunu ödememişti. İçinden "Bundan daha boktan bir gün olabilir mi acaba" diye geçirdi ve servistekilerin, "randevunuz yok" diyerek zorluk çıkarmamalarını diledi. Çıkarırlarsa da kendileri bilirlerdi, en kötü ihtimalle anahtarı kafalarına atar ve bir taksiye atlayıp kaçardı. Yoldan iş yerini arayıp gecikeceğini söylediğinde, zaten iki saat gecikmişti. Bereket, o sabah halletmesi gereken önemli bir işi ya da katılması gereken önemsiz - hepsi öyleydi - bir toplantısı yoktu.

Servise geldiğinde yüzüne "çok sinirliyim" ifadesini yerleştirip arabasını park etti ve topuklarını yere vura vura içeriye girdi. Aklı başında hiçbir erkek yüzünde bu ifadeyi taşıyan bir kadına bulaşmazdı. En azından bulaşmamalıydı. Sigara dumanına boğulmuş ofiste iki erkek karşılıklı çay içiyorlardı. Masa başında oturan, "Buyrun" dedi.

"Bakın" diye söze girdi Aslı, "Arabamı çarptım ve hemen bırakıp gitmek zorundayım. Randevum olmadığını biliyorum. Ayrıca kaskom da yok. İşte bu benim kartım, masrafı çıkarıp bana fakslarsanız çok sevinirim".

"Geçmiş olsun" dedi öteki adam. Sesinde Aslı'nın sinirine dokunan bir şey vardı. "Sağolun" dedi ve ilk kez dönüp adama baktı. İşte zaman tam o anda durdu.

Daha kötüsünün olmayacağını düşündüğünüz anlarda

hayat şaşırtıcı bir şekilde bunun aksini ispat eder ve siz bir önceki adımda olabilmek için can atarsınız. Elbette daha iyisinin olmayacağını düşündüğünüzde bu kural geçerli değildir.

Kanının çekildiğini ve az önce aldığı nefesi vermeyi unuttuğunu fark etti. Bugüne dek üç beş kez tanrının işini gücünü bırakıp kendisiyle şahsen uğraştığını düşündüğü olmuştu. Şimdi, bundan emindi. Kalbinin atışları zonklama halini aldı, saçma sapan ve birbirinden kopuk bir sürü anı zihnine üşüştü. Sersemlemiş bir halde, aheste hareketlerle ayağa kalkmakta olan erkeğe baktı. Adam gülümsedi ve "Merhaba, hortlak görmüş gibisin" dedi.

"Gördüm" dedi Aslı

2.

Ömer yanaklarından öperken, o çoktan zangır zangır titremeye başlamıştı. Ellerini arkasına gizlemeyi başardı ama bacakları için yapabileceği hiçbir şey yoktu; düşmekten korktu. Sonra onun parfüm kokusunu duydu; değiştirmişti.

"Nasılsın?" diye sordu Ömer, omuzlarından tutarak.

"İyiyim... Şaşırdım seni görünce, ne işin var burada?"

"Seni bekliyordum... Şaka şaka, Melih'e uğramıştım"

Masa başında oturan adam - yani Melih - Aslı'yı başıyla selamladı. Aslı ona standart bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra Ömer'e "Bakıyorum da, zaman espri anlayışını saçların kadar etkilememiş" dedi. Kendini toparlayıp ona laf yetiştirebildiğine inanamıyordu. İçinden kıyafeti ve saçlarının bugünkü durumu için tanrıya şükretti. Geçen ay verdiği üç kilo için de ayrıca teşekkür etti. Biraz zorlanıp yüzüne tatlı bir gülümseme oturtmayı başardıktan sonra, "Neyse seni gördüğüme sevindim ama şimdi gitmem gerek" dedi.

“Ben de çıkıyordum zaten, bırakırım seni”.

“Benim iş yerim sana ters”.

“Hayır, değil. Ben artık eski yerde değilim ve sen de yolumun üstündesin”.

“Ben de eski yerde değilim” dedi Aslı, alaycı bir tonlamayla.

“Nerede çalıştığından haberim var, merak etme”. Cevap aynı alaylı tonda gelmişti.

“Melihciğim, hanımefendi yabancı değil, sen arabasıyla ilgilenirsin.”

“Yabancı değil” derken Ömer’in sesinde beliren vurgu, Aslı’nın sinir sistemine bir ok gibi saplandı ve elindeki çantayı onun suratının ortasına patlatmayı şiddetle istedi.

“Hanımefendinin içi rahat olsun, ne gerekiyorsa yaparız” dedi Melih.

Şu anda istediği son şey Ömer’le bir arabada yan yana oturup sohbet etmekti ancak kaçtığını düşünmesini de istemiyordu. Tıpış tıpış onu takip etti.

Ömer’in gıcır gıcır BMW’sine binerlerken dünya gerçekliğini kaybetmiş gibi geldi Aslı’ya. Sanki her şeyin üzerine beyaz bir tül atılmıştı ve o etrafını algılamakta zorlanıyordu. Kendi sesine, ellerine, çantasına, gelip geçen ustalara, bulutların arkasından kendini göstermeye çalışan güneşe bile yabancıydı. Yumuşacık deri koltuğa gömülürken, arabanın kokusunu gerçek dünyanın bir işareti gibi içine çekti. Ömer’in arabayı çalıştırmasını beklerken “Demek insanlarla benim hakkımda konuşuyor, yoksa iş yerimi nereden bilecek” diye düşündü. Kendisi bunu hiç yapmamıştı. Tam yedi yıldır ne Ömer’in adını anmış, ne de kimsenin ondan

bahsetmesine izin vermişti. Göz ucuyla, araba kullanan adamı süzdü. Saçları biraz kırlaşmış, alnındaki çizgiler belirginleşmişti. Üzerinde kaliteli olduğu belli bir takım elbise ve beyaz yüksek yakalı bir gömlek vardı. Zaten her zaman giyimine düşkün biri olmuştu. Aradan geçen bunca yıl, ona bir göbek bile armağan etmemişti. Domuz gibiydi maşallah.

"Çok iyi görünüyorsun" dedi Aslı. Sessizliği bozmak istemişti.

"Teşekkür ederim, sen de... Hatta eskisinden bile güzel göründüğünü söyleyebilirim."

"Hadi canım, otuz üç yaşında ihtiyar bir kadınım artık" Oysa bugün gerçekten çok hoş göründüğünün farkındaydı ve bu ona tuhaf bir galibiyet hissi veriyordu. Hep güzel olmuştu. Erkeklerin bakmaktan hoşlandıkları türden bir kadındı. Kıvır kıvır, yüzüne dökülen sarı saçları ve zaman zaman yeşile çalan elâ gözleri vardı. "Bal damlaları" derdi eskiden Ömer Aslı'nın gözlerine. Sonra onları kan çanağına çeviren de kendisi olmuştu ya... Aniden, kalbinin derinliklerinde, varlığını unuttuğu, güçlü bir acı hissetti. Aradan geçen bunca yıldan, unutmak için sarf ettiği tonla gayretten sonra o acının hâlâ yerinde durduğunu görmek sarsıcıydı. Zaman üzerini örtmüş ama demek ki iyileştirmeyi başaramamıştı. Kendisini aciz hissetti, yaşadıklarıyla başa çıkmayı becerememişti işte. Gözlerine yaşlar hücum etti. Allahtan tam o sırada hapşırdı da çantasından mendil çıkarıp gözlerini silerken rahat bir tavırla, "Alerjim var da..." diyebildi. Aslında doğruydu; toza, deterjana, hayvan tüyüne alerjisi vardı. Ve tabii bir de Ömer'e...

"Biliyorum, Zerrin söylemişti. Aşı falan oluyormuşsun galiba. Bir faydası dokundu mu bari?"

Kocaman açılmış gözlerle Ömer'e bakarken, "Evet, daha iyiyim" diye geveledi. Allak bullak olmuştu. Kafası ortasına

bomba düşmüş bir pazar yeri gibi karmakarışıktı. "Zerrin mi söylemiş? Görüşüyorlar mı yani? Benim arkadaşlarımla mı konuşuyor bu herif? Ve benim arkadaşlarım da onunla mı konuşuyor!"

Zerrin onun en iyi arkadaşlarından biriydi. Yıllar önce yaşananların, bu adamın ona yaptıklarının en yakın şahidiydi. Aslı'nın hayatının en berbat günlerini, dibe vuruşunu görmüştü. Bütün bunlara rağmen, Ömer'le konuşabiliyor ve ona Aslı'dan bahsedebiliyordu. Ne saçmalıktı bu böyle! Kendisini Truman Show'un zavallı salak kahramanı gibi hissetti.

İnsanın başına kötü bir şey geldiğinde, en yakın arkadaşları kan kokusu almış köpekbalıklarına dönüşüyordu. Bir damla daha fazla bilgi, azıcık daha detay için canlarını veriyorlardı. Beş dakika fazla idare edecek dedikodu malzemesi bulabilmek için yapamayacakları yoktu. Bunu öyle çok görmüştü ki. İnce bir hüzün kremasıyla ustaca gizlenmiş sevinç kekleri...

Ömer elini tuttu ve dostça bir ifadeyle, "Nasıl gidiyor anlat bakalım. Neler yapıyorsun?" diye sordu.

Elini çekmek için duyduğu şiddetli isteğe direnirken, kalbi öyle hızlı çarpmaya başladı ki bayılacağını sandı. "Hiç" dedi. "Klasik şeyler işte... İş güç falan".

"Çok çalışıyormuşsun?.."

Cevap vermek yerine gülümsemekle yetindi. Bunu da Zerrin söylemişti herhalde. Daha neler anlattığını merak etti. Aşk hayatını da biliyor muydu acaba? Yaşamına girip çıkan erkekleri?

Beş dakikalık yolları kalmıştı.

"Vurduğun arabada çok hasar var mı?" diye sordu Ömer.

"Ona bir şey ödemem gerekmiyor allahtan" diye cevap-

ladı.

"Niye!".

"Aşk olsun, öyle bakma bana. Bilirsin ki vurup kaçan tiplerden değilimdir." dedi Aslı gülerek ve içinden, "senin gibi!" diye ekledi. "Çöp kamyonuna vurdum"

İnanılır gibi değildi! Ömer'in yanına kurulmuş, şakalar yapıyor ve son derece sakin görünmeyi başarabiliyordu. Demek ki zaman, insana rol yapmayı bile öğretiyordu.

"Bana hâlâ kırgın mısın?"

Böyle bir soru beklemiyordu. Aslı bir kahkaha patlattı. "Bunca yıldan sonra mı? Bin sene geçti üzerinden."

Ömer gözlerini onunkilere dikip "Gerçekten mi" diye sordu.

"Geldik," dedi Aslı.

Koca BMW kaldırımın kenarında durdu, Aslı indi ve eğilip Ömer'e neşeli neşeli el salladı. Bulutlar dağılmış, güneş ortaya çıkmıştı. Arkasını dönüp işyerine doğru salınarak yürürken gözyaşlarını serbest bıraktı.

3.

Kocaman döner kapıdan geçip, resepsiyonistlerin şaşkın bakışları altında asansöre bindi. Dokuzuncu katta indiğinde etraftakilerin selamlamalarına karşılık vermeden odasına kapandı. Kalın duvarlara rağmen dışarıdaki insanların merakla fısıldaştıklarını duyar gibiydi. "Canları cehenneme" diye söylendi. Hepsinin canı cehennemeydi. İçi boşalmış bir çuval gibi, kendini bej rengi kanepeye attı. Kalp atışları yavaş yavaş normale dönerken, üzerine çöken ağırlığa fazla direnemedi ve ıslak kirpiklerindeki rimelin kanepenin güzel kumaşına bulaşmasına izin vererek, uykuya teslim oldu.

Çalan telefonun sesiyle sıçrayarak uyandığında, bildiği tüm küfürleri sıralayarak telefona uzandı. Sekreteri endişeli ve çekingen bir sesle genel müdürün kendisini beklediğini haber veriyordu. Tam da sırası! Genel müdür, insanın kendisini kötü hissettiğinde görmek isteyeceği türden biri

değildi. İsteksiz hareketlerle makyajını tazeledi, saçlarına çeki düzen verdi ve Çekiç Kafa'ya gitmek için odasından çıktı. Aslı'nın genel müdür için yaptığı bu benzetme o kadar beğenilmiş ve tutulmuştu ki, adamın kulağına gitmesi sadece üç gün sürmüştü. Genel müdür bu konuyla ilgili bir açıklama istediğinde, inkâr etmek için çok geçti. Adamın yüzüne karşı, çekiç kafalı köpek balıklarına kuzen olabilecek kadar benzediğini söylemek de olanaksızdı elbette. Bu yüzden Aslı, konuyu genel müdürün rakip şirketlere karşı acımasız tutumuna ve onları zekâsıyla yok edişine bağlamayı - bu büyük bir yalandı- tercih etmişti. "Onları beyninizle dövüyorsunuz" derken içinden kendisine sövüyordu. Bu olayı sayın genel müdüre farklı şekilde aksettirenlerin iyi niyetinden şüpheli olduğunu eklemeyi de ihmal etmemişti. Adam duyduklarından hoşlanmış, hatta yeni ismini benimsemişti. Aslı onun reklam ajansına çekiç biçiminde bir beyin görseli falan ısmarlamasından korkmuştu.

Genel müdürün odasına girdiğinde, adamın yılışık gülümsemesi ve sağlam bir dayanaktan yoksun, sahte kendine güveni her zamankinden daha çok sinirine dokundu. Biraz fazlaca yukarı kalkık kaşları yüzünden, Ali Kerim'in her zaman şaşkın bir ifadesi vardı. Aslı bu ifadenin yüzüne genel müdür olduğunu duyduğu an yerleştiğini ve bir daha da silinmediğini düşünürdü. Ali Kerim, gerçekten de salağın tekiydi ve genel müdür olması kimsenin beklemediği bir durumdu. Öyle ki aradan dört yıl geçmesine rağmen hâlâ inanamayanlar vardı. İlk başlarda bunun geçici olduğu, birkaç aya kalmaz yerine başka birisinin atanacağı konuşulmuştu. Ama gerçek, Ali Kerim'in dört yıldan bu yana koltuğunu ısıttığıydı.

"Günaydın Aslıcığım. Keyfin yok diye duydum da biraz

dertleşmek için çağırdım seni" dedi Ali Kerim ve tombul eliyle ona masasının karşısındaki koltuğu gösterdi.

"İlginize teşekkür ederim ama pek dertleşecek durumda değilim". "Aşk mı?" diye sordu Çekiç Kafa, kendisine hiç yakışmayan çapkın bir göz kırpışla.

"Sayılmaz" dedi Aslı ters ters.

Evli olmasına rağmen, Ali Kerim'in yıllardan beri Aslı'dan hoşlandığı bir sır değildi. Şirkette onun Aslı'ya nasıl baktığını, öğlen yemeklerini birlikte yemek için ne taklalar attığını görmeyen kalmamıştı. Yurt dışı gezilerinde Aslı'ya bir görev icat edebilmek için yaratıcılığın sınırlarını zorlardı. Elbette bütün çabalaları karşılıksız kalmıştı."Aptallardan nefret ederim" derdi Aslı, bu konuda kendisine takılan arkadaşlarına. "Özellikle de çirkinlerse."

Gözü istemeden Ali Kerim'in biçimsiz ellerine takıldı. İçlerine yanlışlıkla fazla hava basılmış gibi gergin görünen bu nemli ve pembe eller daima midesini bulandırırdı. Aksi gibi ne kadar bakmamaya çalışsa o kadar gözü kayardı. Bir an aklına onların vücudunda dolaştığı imgesi düştü ve tüyleri diken diken oldu. O, kemikli elleri severdi. Kuru ve sert derili olanları…

"Bugün sır vermeyeceksin anlaşılan" dedi Ali Kerim, sanki Aslı bütün sırlarını koşa koşa ona anlatırmış gibi.

O anda, Aslı bugün başına gelen tek felaketin Ömer'le karşılaşmak olmadığını hatırladı. Kazayı unutmuştu bile. "Aslında biraz önce bir kaza yaptım. Çöp kamyonuna çarptım ve arabam dağıldı."

"Sen iyisin değil mi?" Ali Kerim abartılı bir endişe gösterisiyle koltuğundan fırlayıp Aslı'nın yanına geldi ve elini kızın omuzuna koydu.

"Benim bir şeyim yok. Sadece biraz asabım bozuldu".

"Peki arabayla ilgili yapılacak bir şey var mı? Çocuklar ilgilensin..."

"Yok, teşekkür ederim. İlgileniliyor".

"Araban tamirdeyken sana şirketten bir araba verelim o zaman" diye atıldı Ali Kerim. Anlaşılan Aslı'ya yardım etmek için eline geçen fırsatı kullanmaya çok hevesliydi. Hemen telefona sarıldı ve sekreterine talimatlar yağdırmaya başladı. Çekiç Kafa, bir araba ayarlamayı bile şov haline getirebiliyordu. Elinden gelse yıl sonu raporuna da yazardı. Telefonu yerine bıraktıktan sonra Aslı'ya, "Bak ne diyeceğim, istersen sen bugün eve gidip dinlen" dedi. İyilik meleği rolünü sevmişti ve hemen bırakacağa benzemiyordu. "Doğrusunu isterseniz bu çok iyi olur. Sersem gibiyim..." dedi Aslı, tatlı bir gülüşü adamdan esirgemeden. Bu kadarını hak etmişti artık...

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa mutlaka haberim olsun".

"Peki, sağolun" dedi Aslı ve kaçarcasına kapıya yöneldi.

Odadan çıkarken, Ali Kerim'in bakışlarının kalçalarında gezindiğinden emindi.

4.

Eve girdiğinde kendini sığınağında hissetti. Sanki harp sahasının dışına çıkmış, tüm kurşun vızıltılarını, bomba seslerini kapının ardında bırakmıştı. Burada dağılan beyinler, parçalanan bedenler, toza toprağa bulanmış kanlı insan artıkları yoktu. Burası onun mis kokulu, sessiz, aydınlık eviydi. Kapıları yalnızca, sayıları bir elin parmaklarını geçmeyen, denenmiş ve seçilmiş dostlarına açıktı. Kolundan her tuttuğunu evine getirenlerden değildi. Kırk yılda bir de olsa, yeterince tanımadığı, kendi daracık güvenlik çemberinin dışında kalan birilerini ağırlamak zorunda kaldığında huzursuzlanır; ruhundaki bekçi köpekleri tasmalarını gere gere havlamaya başlarlardı. Sonraki birkaç gün boyunca içindeki tecavüze uğramışlık hissinden kurtulamazdı.

Zerrin ve Nalan, bu kadar güzel bir evi partilerle renklendirmediği için ona kızarlardı. Onlara kalsa, bu ev sürekli dolup taşmalı; kışın kocaman salonunda, yazın da boğaza hâkim geniş terasında, ellerinde içki kadehleriyle yakışıklı

erkekler gezinmeliydi. Bazen, arkadaşlarının hareketli evlerine özendiği de olurdu. Zerrin'in sürekli çalan kapı zilini, teklifsizce geliveren arkadaşlarını, tatlı bir müzik sesinin yükseldiği ve şarap şişelerinin saniyeler içinde boşaldığı sıcak salonunu severdi. Yaşayan, neşeli bir evdi Zerrin'inki. İnsanlar konuşmak, dertleşmek, dedikodu yapmak, yeni haberler almak için gelirlerdi. Mutfağından her zaman güzel kokular yayılırdı. Belki de hayatlarını paylaşmayı seven insanlar evlerini paylaşmayı da seviyorlardı. Aslı, öyle biri değildi. O kendisini ve yaşamını paylaşmaktan hoşlanmazdı. Aklına bile gelmezdi bunu yapmak. Duygularında açıklayamadığı öyle çok şey vardı ki, anlattıklarının hep eksik kalacağına inanırdı. Aynı sebepten dolayı başkaları hakkında anlatılanları dinlemeyi de sevmezdi. Hakkında konuştuğumuz insanlar hakkında ne biliyorduk ki? İçlerinde neyin eksik, neyin fazla olduğuna dair en ufak bir fikrimiz yokken hayatları üzerine nasıl ahkâm kesebiliyorduk? Zaten kimsenin yaşadıkları, üzerinde saatlerce konuşulacak kadar ilginç olamazdı. Ne de olsa, istisnasız her şey, daha önce başka insanlar tarafından milyonlarca kez yaşanmıştı. Aşk mı, ihanet mi, hırsızlık mı, hırs mı, züppelik mi? Hangisi yeni ve şaşırtıcıydı ki? Belki de Aslı'da esas olarak eksik olan şey meraktı. Başkalarının hayatını merak etmiyordu ve doğal olarak onların kendisini merak etmelerini de anlamıyordu. Bu duyarsızlık ya da ilgisizlik değildi. Dertli arkadaşları için daima iyi bir dinleyici olmuştu ama bazen dinlerken bile sıkıldığı olurdu.

Kim bilir kaç kez, Zerrin'in rahat koltuklarına gömülmüş şarabını yudumlarken, diğerlerinin benzersiz bir iştahla evirip çevirdikleri konuların dışında şeylere dalıp gitmişti. Kendisine verilen o çok önemli haberleri aslında dinleme-

diği ortaya çıkınca onunla uzun uzun dalga geçerlerdi. Yine de orada olmayı çok severdi.

Sütyen ve külotla kalıncaya dek soyundu ve üzerinden çıkanları yere fırlattı. Kendisini televizyonun karşısındaki bembeyaz koltuğa bırakıp, küçücük ayaklarını önündeki pufa uzattı. Eski yaraları o denli hızlı kanamaya başlamıştı ki, kendisini fiziksel olarak yaralı gibi hissediyordu. "Aradan bin yıl bile geçse, o herifi görmeye hazır olamayacağım"

Onu bu hale getirenin aşk mı yoksa egosu mu olduğunu bilmiyordu. Aşk olsa, şimdiye kadar çoktan tükenmesi gerekmez miydi? Yedi yıllık ayrılık aşkı kemirip bitirmez miydi? Öte yandan, kendi egosu bu darbeyi hazmedemeyecek kadar büyük müydü? Oldu olası iri egolu insanlardan hazetmezdi. Kendilerini ciddiye alışlarındaki inanmışlık onda daima gülme hissi uyandırırdı. Yani her iki durumda da hâli haraptı. Ya koca egolu bir salak ya da salak bir âşıktı. İkisi arasındaki tek fark "salak" sözcüğünün yeriydi. Hangisinin daha fena olduğuna karar veremedi.

On, on beş dakika kadar öylece oturup, kapalı televizyona baktıktan sonra midesinden gelen gurultuyu –hatta gürültüyü– duydu. Öğlen olmuştu ve hâlâ hiçbir şey yememişti. Yerinden kalktı ve bir sandviç hazırlamak için mutfağa geçti. Burası da evin diğer bölümleri gibi beyaz, aydınlık ve ferahtı. Elinde bir fincan çay ve peynirli sandviçiyle salona dönerken antredeki aynaya yansıyan çıplak görüntüsüne gözü takıldı. Altında beyaz bir boxer, üstünde gri pamuklu bir sütyen... Hiçbir zaman sütyeniyle külotunun rengini tutturabilen kadınlardan olamamıştı. Bunu başarabi-

lenlere de hayret ederdi. Zerrin örneğin, daima takım halinde çamaşırlar giyerdi. Mor, yeşil, pembe, mavi, binlerce iç gıcıklayıcı takımı vardı. Aslı ise sadece benzer kumaşları denk getirmeye çalışırdı. Pamukluya pamuklu gibi. Bazen bunu bile başaramadığı olurdu. Upuzun bacaklarına ve sporla sıkılaşmış incecik diri vücuduna ilgisiz bir memnuniyetle baktı. Kendisine bahşedilmiş güzelliğin ne anlama geldiğinin ve pek çok kadının böyle bir vücut için canlarını verebileceklerinin farkında değildi.

Sandviçinden kocaman bir parça ısırıp, tekrar miskince koltuğuna yerleşti.

Gözlerini, bugünkü kötü talihine meydan okurcasına pufa uzattığı ayaklarına dikti ve tüm dikkatini onlara vermeye çalıştı. İkinci parmağı, olması gerekenden birazcık daha uzundu ama yine de seyretmesi zevk veriyordu. Nalan, "Eğer bir kaza geçirip ellerini kaybetsen, ayaklarını ellerinin yerine dikebilirler, kimse de anlamaz" derdi. Şu an gömük tırnaklı, yandan kemiği fırlamış bir çift ayakla karşılıklı oturmak, son derece asap bozucu olabilirdi.

Televizyonu açtı ve kanalların birinde Taş Devri'ni izlemeye başladı. Çocukluğundan beri en sevdiği çizgi filmdi. Tam kendini iyice kaptırmıştı ki cep telefonu çaldı. Nalan'dı.

"Naber?" dedi Aslı ve televizyonun sesini biraz kıstı.

"İyidir. Sen ne yapıyorsun?"

"Evde Taş Devri seyrediyorum."

"Vilma'yı sikiim. Ne işin var evde?".

Nalan onu hep güldürürdü. İşin ilginç yanı bunun için özel bir çaba falan harcadığı da yoktu. Hayata tuhaf bir yerden bakıyordu ve oradan gördükleri Aslı'yı çok eğlendiriyordu.

"Rahat bırak Vilma'yı, gergedan pişiriyor şimdi."
"Niye evdesin kızım? "
"Sabah kaza yaptım, canım genel müdürüm de moralim bozuk diye beni eve gönderdi."
"Oh valla, biz bulamadık şöyle bir patron... Sen kesin veriyorsun bu adama!" dedi Nalan gülerek. İki senedir patronuyla birlikteydi. "Neyse, çok hasar var mı?"
"Sorma... Var bayağı bir şey."
"Yapma ya..."
"Peki serviste kimi gördüğümü tahmin et."
"Uğraştırma da söyle!"
"Ömer'i."
"Dalga geçiyorsun!"
Uzun bir sessizlikten sonra, Nalan'ın acil durumlarda kullandığı fazla sakin sesi duyuldu: "Bekle geliyorum."
Aslı 'gelme' diyemeden telefon kapandı. Hiç kimseyi istemiyordu. Sanki tüm bu gün kötü bir rüyaydı da, birileriyle konuşunca gerçek oluverecekti. Keşke Nalan'a hiç söylemeyip, bir şey olmamış gibi yaşamaya devam etseydi. Ömer'i bir daha görecek değildi ya... Ama Zerrin'in Ömer'le konuşmuş olması canını sıkıyordu. Belli ki, Zerrin ona Aslı'yla ilgili bir sürü şey anlatmıştı. "Boşboğaz karı!" diye söylendi. Çenesini tutmayı bilmezdi ki.

Yaşamında, Ömer'in en ufak bir gölgesini bile istemiyordu. Onun ne yaptığını, nasıl olduğunu da merak etmiyordu. Tek istediği hayatının yüzde yüz dışında kalmasıydı. En ufak sızma, karşılıklı gidip gelen en küçük bilgi kırıntısı bile huzurunu kaçırmaya yetiyordu.
Ona karşı görünürdeki tavrı "benden uzak olsun, iyi olsun" şeklinde olsa da, ruhunun derinliklerinde onun ölmüş olmasını yeğlediğinin farkındaydı. Bu Aslı için çok daha ka-

bul edilebilir olurdu. Böyle bir gerçekle yaşamak bir yığın belirsizlikle boğuşmaktan çok daha kolaydı. Zaten, insanların aşk ve sevgi arasında nasıl bir bağlantı kurduklarını hiç anlamazdı. Bu iki duygu akraba bile değillerdi. Aşkın olduğu yerde sevgiye, sevginin olduğu yerde de aşka yer yoktu. Aşk, "benim ol" derdi, sevgi ise "mutlu ol". Aşktaki tapınma hali sevgiyle karıştırılıyordu belki de. Oysa bu tapınma, göz kamaşmasının yol açtığı körlüğün bir sonucuydu. Bu körlük daima geçici olsa da, körlük sırasında ortaya çıkan nefret kalıcı olabiliyordu. Bir sene boyunca âşık olduğunuz birinden kırk yıl nefret edebiliyordunuz. Yani, aşkın kalıcı hasarları vardı.

Kapı çaldığında, Aslı hâlâ yarı çıplaktı. Yerinden fırladı ve üzerine uzun bir tişört geçirip kapıyı açtı. Nalan onu şöyle bir süzdü ve "Dağılmışsın..." diyerek içeri girdi. Sesinde açık bir kınama vardı. Birlikte salona geçtiler. Ufak tefek, balık etinde bir kadındı. Beline kadar dalga dalga inen parlak, kumral saçları vardı. Giyinişi, tavırları, bir önceki yüzyıla aitmişçesine kadınsıydı. Ancak, ağzından çıkan çağdaş küfürleri duyduğunuzda, bunun yanılsama olduğunu anlardınız. Gözlerindeki ifadenin açık bir alay mı, yoksa gizli bir meydan okuma mı olduğunu çözmek zordu. Aslı, onun her şeyi üzerinde rahatça taşımasına şaşardı. Başarı ve övgülere karşı ne kadar fütursuzsa, utanç ve skandallara karşı da öyleydi. Giydiği ve hissettiği her şeyi kendine yakıştırmayı bilir, alışılmadık bir gururla taşırdı. Başkalarının kolay kolay altından kalkamayacağı durumları kendi üzerine öyle bir uydururdu ki, hayranlık duymamak elde değildi. Çantasını koltuğa fırlattı ve Aslı'nın oturmasını bekledi.

"O orospu çocuğuyla bilmem kaç sene sonra karşılaştın

diye kendini dağıtmaya kararlıysan, hemen çıkıp gidebilirim. Sen de Zerrin'i çağırırsın, doya doya ağlarsınız". Nalan'ın aynı anda birden fazla kişiyi yerin dibine sokup çıkarma konusunda benzersiz bir yeteneği vardı.

"Yok be" dedi Aslı. "Dağıldığım falan yok."

"Peki o zaman bu saatte evde, şişmiş gözler, berbat bir tişört ve Taş Devri'yle ne yaptığını sorabilir miyim?"

"Biraz sarsıldım, ne var bunda?"

Nalan koyu kahverengi gözlerini Aslı'ya dikti. İki arkadaş bir süre sessiz kaldılar. Birbirlerini ortaokuldan beri tanıyorlardı. Ama yakınlıklarının derecesini belirleyen şey, dostluklarının süresi değildi. Daha ilk tanıştıkları andan itibaren, ruhları birbirini sevmiş ve anlamıştı. Zaman, ilişkilerine sadece "anı" denen dolgu malzemesinden eklemişti. Bugün oynayacakları roller, uzun yıllar önce dağıtılmış ve defalarca başarıyla oynanmıştı. Nalan, asla Aslı'nın kendisini koyvermesine izin vermezdi. Aslı da zaman zaman ona yaslanmaktan zevk alırdı. Nalan'ın tek kusuru acıma duygusundan tamamen yoksun olmasıydı. Tepesine kadar buz gibi bir gerçekçilikle doluydu. Her şeyi olduğu gibi kabul eder ve hiçbir şeyin gerçeklere müdahale etmesine izin vermezdi. Onun için sadece olaylar vardı, duygular yoktu.

"Kahve içer misin?" diye sordu Aslı, içmemesini dileyerek. Şu anda değil kahve yapmak, gözlerini kırpmak bile uzaya mekik atmak kadar zor geliyordu.

"İçerim valla..."

İçinden "bok iç" diye geçirip, isteksizce yerinden kalktı. Çaresiz, mekiği fırlatacaktı.

Nalan onun peşinden mutfağa geldi ve sıçrayıp tezgâhın üzerine oturdu. Sorgu başlamıştı.

"Eee nasıl görünüyordu?"

"Domuz gibi. Hiç yaşlanmamış."

"Konuştunuz mu peki?"

"Konuştuk tabii. Ne yani, kafamı mı çevirecektim?" dedi Aslı ters ters. Gözlerini su ısıtıcısına dikmiş, "Apollo 13" diye düşündü.

"Anlatsana be, hasta etme adamı!"

"Ne anlatayım? Servisin müdürü arkadaşıymış, ona çay içmeye uğramış. Ben de tam o sırada gittim. Kibar kibar selamlaştık, sonra da beni işe bıraktı. Yolda havadan sudan üç cümle konuştuk, hepsi bu!". Kaynayan suyu fincanlara doldurdu ve Nalan'ın kahvesini uzattı.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Ama bir şey fena halde kafama takıldı" diye devam etti, "Ömer'in benimle ilgili bir sürü şeyden haberi var. Zerrin'le konuşmuş. Sen karşılaştıklarını biliyor muydun?"

"Hayır" dedi Nalan. "Ayol o Ömer'i rüyasında görse, bir hafta anlatır". Bu işe, en az Aslı kadar şaşırmış görünüyordu. Zerrin'in böyle bir haberi kendisine saklayabilmesi imkânsızdı.

"Arasana şunu" dedi Nalan ve kahvesini alıp, salona geçti.

Zerrin de okuldan arkadaşlarıydı. Aralarında en az alımlısı olmakla birlikte, açık ara en süslüleriydi. Eğer ağaç olarak dünyaya gelselerdi, Zerrin mutlaka yılbaşı ağacı olurdu. Evini, sofrasını, yemeklerini bin bir detayla renklendirir ve her şeyi tam bir seremoniye dönüştürürdü. Bunu yaparken ölçüyü kaçırdığı da olurdu. Kim bilir kaç kez, davetliler süslerin arasında yemek aramak zorunda kalmışlardı. Yaşanan her şeyi o kadar abartırdı ki, Nalan Zerrin'in gözlerinde büyüteç olduğunu söylerdi. Ufacık bir sözden türlü anlamlar çıkarır, o sözü olay haline getirir ve çevresindekilerden de aynı ilgiyi beklerdi. En uzağındakilerin bile hayatlarına bü-

yük bir merak duyar, kendisiyle hiç ilgisi olmayan konuları iş edinir ve "gerçeğin" peşine düşerdi! İşin tuhaf tarafı, kendi hayatını da herkese açar, tüm sırlarını önüne gelenle paylaşırdı. Aslı ve Nalan'ın tüm uyarılarına karşın, her taşın altından çıkar ve sonunda da mutlaka her şeyi eline yüzüne bulaştırırdı. Ders almak mı? Asla! Taşlar, pullar ve pırıltılar kendisinin, dedikodu ise hayatının süsüydü.

"Boş ver aramayalım şimdi, akşam buraya çağırırız" dedi Aslı.

Zerrin'in bir dedikoducunun tüm reflekslerine sahip olduğunu iyi biliyordu ve güzel bir hikâye yazmak için zaman kazanmasını istemiyordu. Öte yandan da merak içini kemirip duruyordu.

"Bence olay net zaten" dedi Nalan omuz silkerek.

"Net olan ne?"

"Tipik bir Zerrin vakası... Karşılaştıklarında kendisini tutamayıp her aklına geleni anlatmış ve korkusundan da bize söyleyememiştir."

"Muhtemelen. Ama onunla konuşmak ve ağzına sıçmak istiyorum."

Nalan güldü. Yakayı ele verdiğinde, Zerrin'in yağmurda ıslanmış bir köpek kadar biçare göründüğünü bilirdi. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp, yalvaran bakışlarını arkadaşlarına diker, onlardan bir onay ya da yumuşama işareti alana kadar bir hüzün yumağı olarak otururdu. Beklediği işaret geldiği anda, kuyruğu coşkuyla sallanır ve kucaklarına atlayıp yaltaklanmayı sürdürürdü. Yine aynı şey olacaktı. Ona gırtlaklarını yırtarcasına bağıracaklar, yarım saat sonra da kendilerini, kucaklarında yılışıkça oturan Zerrin'e sarılmış bulacaklardı. Şeytan tüyü dedikleri bu olmalıydı! Aslı Nalan'ın aklından geçenleri anlamış gibi sessizce mırıldandı: "Bu kez sınırı aştı. Yasak bölgeme girdi."

5.

"Nisan 1995"

Pırıl pırıl bir güneş ve kuş sesleriyle uyandı. Gözlerini açar açmaz kalbine derin bir sızı saplandı. Artık Jülide yoktu ve bu ne futürsuzca ötüşen kuşların umurundaydı ne de arsızca parlayan güneşin. Yanında uyuyan erkeğin yakışıklı suratına baktı. Dağılmış saçları ve muzipçe kıvrılmış dudaklarıyla bir yeniyetmeyi andırıyordu. İçinden yükselen okşama isteğine gem vurdu ve onu uyandırmaktan korkarak, usulca yataktan kalktı. Saat daha sabahın altısıydı, buna rağmen, sahil yolundan seyrek de olsa geçen arabaların sesi, şehrin uyanmakta olduğunu haber veriyordu. Mutfağa gitti ve çay koydu. Ne tuhaf, Jülide'nin yokluğu sanki çaydanlığın da umurunda değildi. Her sabah oturduğu sandalyenin de, üstünde daima taze çiçekler bulundurduğu masanın da...

Ölüm buydu işte. Sen ölürdün ve o çok önemsediğin, içinde varolabilmek için ömrünü harcadığın koskoca dün-

ya, ardından bir çizgi film sesiyle haykırırdı: "Güle güle, sen bir hiçtin!". Suyun yeni açılan bir boşluğu dolduruvermesi gibi, hayat da senin eksildiğin yeri kaplayıverirdi. Bazen söylediği tek kelimeyi önemseyip büyüttüğümüz birinin ölümü o kadar etkilemezdi bizi. Ne de olsa söylediği sözde biz vardık ama ölümünde yoktuk. "Vah vah" der geçerdik, "akşama ne yiyelim?".

Çayı demlerken, Aslı gözlerinin dolduğunu hissetti. Jülide hiç çay içmezdi. Eve ilk çaydanlık Aslı'nın gelişiyle alınmıştı. Yani on iki sene önce.

Jülide onun teyzesiydi, annesinin küçük kız kardeşi, ailenin utanç kaynağı, skandallar kraliçesiydi. Aslı önce annesini, iki sene sonra da babasını kaybedince ona kucak açan Jülide olmuştu. Küçük kızlarını yüz karası olarak gören ve onunla yıllardır konuşmayan anneannesiyle dedesi Aslı'ya bakmaya yanaşmadıkları gibi, on bir yaşındaki torunlarının Jülide'yle yaşamasına da ses çıkarmamışlardı. Zaten sonraki yıllarda Aslı'yı doğru düzgün arayıp sormamışlardı bile.

Babasının cenazesinden sonra Jülide evlerine gelmiş, kimsenin yüzüne bakmadan sakin sakin Aslı'nın eşyalarını toplamıştı. Aslı o güne dek onu üç beş defa görmüştü. Yatağının üzerinde oturmuş teyzesini seyrederken ondan gözlerini alamıyordu. Ailesinden kimseye benzemiyordu, ne annesine ne de anneannesine. Daha doğrusu o galiba hiç kimseye benzemiyor ve bu benzersizliğini bir mücevher gibi üzerinde taşıyordu. Bıraksalar Jülide'yi aylarca bıkmadan usanmadan seyredebilirdi. O hayatında gördüğü en güzel kadındı.

Eşyaları toplamayı bitirince sessizce küçük kızın yanına

oturmuş ve güzel elini onun yenmiş tırnaklı çocuk elinin üzerine koymuştu. “Gidelim mi?” diye sorarken sesi endişe yüklüydü. Yıllar sonra Aslı’ya o günlerde ne kadar çok korktuğunu anlatmıştı. On bir yaşında acı dolu bir çocukla yeni bir hayat kurmak, bir insanın sorumluluğunu taşımak onu ürkütüyordu. O güne kadar kendi kararlarını almış, kendi hatalarını yapmış; yalnız kendi hatalarının bedelini ödemişti. Ne aile duygusuna alışıktı, ne de fedakârlığa. Sabah bir çocuğu okula hazırlamak, ödevlerine yardım etmek, onun yemeğini düşünmek, geceleri yanında olmak... Bunlar bildiği şeyler olmadığı gibi, merak ettiği ve bilmek istediği şeyler de değildi. Aldığı sorumluluğun bunların da ötesinde olduğunu anlasaydı kuşkusuz daha çok korkardı. Oradan el ele ve kalpleri korku dolu çıktılar. İkisi için de yeni ve bilinmez bir hayat başlıyordu.

Jülide’nin evine girdikleri anda Aslı kendisini cennete adım atmış gibi hissetti. Erenköy sahilinde, denize nazır, geniş bir apartman dairesiydi. Kocaman pencerelerden içeriye, kucaklarcasına dolan güneş ışığı ve gül kurusunun hâkim olduğu sade ve ferah salonuyla insanın içini açıyordu. Kendi evleri, tıkış tıkış koyu kahverengi eşyalarla doluydu ve duvarlardaki ceviz kaplama lambrilerden daima kasvet sızardı.

Onun kalacağı oda misafir yatak odasıydı, penceresi yıllanmış ağaçlarla dolu büyük bir bahçeye bakıyordu. “Merak etme,” dedi teyzesi, “Yakında burayı sana göre bir hale getiririz”.

Aslı yıllar boyunca, o gün duyduğu sevinç için vicdan azabı çekti. Jülide’yle yaşamak annesinin ölümünden sonra canlı cenazeye dönen babasıyla yaşamaktan çok daha eğ-

lenceli olacaktı. Annesi ölmeden önce de evleri neşeli kahkalar yükselen bir yer değildi ama yine de daha iyiydi. Şimdiyse kendisini "Alice" gibi hissediyordu. Çocuk aklıyla daha renkli bir hayatın gelişini hissediyor ve buna için için seviniyordu. Yoksa çok mu kötü kalpliydi?

Aslı onunla yaşamaya başladığında, Jülide'nin başkasına âşık olup kocasını boşamasının üzerinden seneler geçmişti ama bu olayın ailedeki sarsıntısı devam ediyordu. Jülide'nin kocası madencilik yapan çok varlıklı bir adamdı ve karısına sırılsıklam âşıktı. Olay patlak verdiği sırada Jülide'ye günlerce yalvarmış ve ısrarla her şeyi unutabileceklerini söylemişti. Jülide ise inatla eşyalarını toplamış - madenci koca hayatı boyunca böyle bir damar görmediğini söylerdi- güzelim yalıyı terk etmiş ve ertesi gün sevgilisiyle birlikte Londra'ya gitmişti. Tüm ailesi fenalıklar geçirirken, o Londra'da gününü gün etmişti. Eğer sevgilisi, kocasının evli bir arkadaşı olmasaydı ve olay o zamanın gazetelerinde bomba gibi patlamasaydı belki her şey daha kolay unutulabilirdi ama bu boyutta bir skandal ailenin taşıyabileceğinin çok üzerindeydi. O zamanlarda onu lanetlemeyen tek bir kişi kalmıştı: Eski kocası. Kimsenin anlayamadığı bir şekilde dostlukları Jülide'nin ölümüne kadar sürmüştü.

Aslı bir keresinde eski gazetelere bakarken teyzesine "Çok rezilsin..." demişti gülerek. Teyzesinin yorumu ise kendine özgüydü: "Çirkin bir kadın için iffetli olmak çok kolaydır, ben şanssızdım" demişti. Sesinde övünmeden veya yakınmadan eser yoktu. Sadece bir gerçeğin altını çizmişti. Aslı onun uzun uzun aynaya baktığını bile görmemişti. Güzel kadınların çoğu etraftan kendilerine bakılıyor mu diye bazen belli, bazen de belirsiz bir kaygı taşırken, Jülide bu-

nu hiç umursamazdı. Bir yere girdiklerinde kendisine dönen başların, kıskanç ya da arzulu bakışların farkında bile olmazdı. Kim bilir, belki çok alıştığı, belki de baktılarını zaten bildiği için böyleydi... Ne bir hemcinsini ne de bir erkeği süzdüğü görülmüş değildi ki, işte bu bir kadında çok ender rastlanan bir durumdu.

Aslı'nın anlamakta zorlandığı diğer bir şey ise, çevresine bu kadar ilgisiz, zahmet edip yan masaya bile dönüp bakmayan bir kadının ardı arkası kesilmeyen sevgilileri nasıl bulduğuydu. Uğruna kocasını boşadığı adamla ilişkisi dört yıl kadar sürmüş, sonunda adamı karısının evine postalamıştı. Aslı'nın anladığı kadarıyla da, yas dönemini fazla uzun tutmamıştı. Son bir buçuk yıldır kendisinden on beş yaş küçük bir sevgilisi vardi. Otuz beşinde, çok fazla konuşmayan, orta boylu, boğa gibi sağlam yapılı bir adamdı. Klasik anlamda yakışıklı sayılmasa da, erkeksi bir çekiciliği vardı. Yine de Aslı gibi teyzesini yere göğe koyamayan biri için "hıyarın teki" idi.

Anılarla kuşatılmışken, bir erkek sesi onu geçmişten kopardı: "Erkencisin".

Sesin geldiği yöne doğru döndü ve üzerinde şorttan başka bir şey olmayan erkeğe gülümsedi. Bütün üzüntüsüne rağmen onun çıplak görüntüsü ürpermesine sebep olmuştu. Anlaşılan, Jülide'nin yokluğu libidosunun da pek umurunda değildi.

"Günaydın Kirpicik" dedi. Aslı, ona bu ismi saçları kısacıkken takmıştı ama sonradan dili öyle alışmıştı ki, gerçek adını kullanmaz olmuştu.

"Bütün gece döndün durdun, keşke biraz daha yatsaydın".

"Seni de uyutmadım, değil mi? diye sordu Aslı dalgın dalgın.

"Beni boş ver. İyi misin?". Kirpicik onu kollarının arasına aldı, Aslı da başını onun omuzuna yasladı. Normalde çok duygusal biri olmamasına rağmen şimdi gözlerinden süzülen yaşları durduramıyordu.

"Ne olur ağlama artık" diye fısıldadı Kirpicik kulağına.

Bu sözler, nedense Aslı'yı daha fazla ağlattı ve sevgilisine daha sıkı sarıldı. Bu adam ona tanrının bir lütfu olmalıydı. Yakışıklı ya da zengin olduğu için değil... Bunlar Aslı'nın umurunda bile değildi. Onun yanında içini hiç alışık olmadığı zarif bir huzur kaplıyordu. Birisi tarafından tüm kusurları ve zaaflarıyla sevildiğini bilmenin verdiği tarifsiz bir huzurdu bu. Kirpi, onun komplekslerine gülüyor, korkularını anlıyordu ve en önemlisi de arada bir kopup gitmesine, içine kapanmasına izin veriyordu. Jülide'yi toprağa verdikten sonra Aslı'ya "Akşam seninle kalmamı ister misin?" diye sormuştu. Söz konusu Kirpi olduğunda, bu basit bir soruydu. Sadece sorduğu şeyi soruyordu. Cevabı arkasından başka sorular getirmeyecek, bambaşka yerlere çekilmeyecekti. Bir insanın olduğu gibi kalmasına izin vermek büyük bir meziyetti ve Aslı bunun için Kirpi'ye minnettardı. Didiklenmiyor, hırpalanmıyor ve somurtmak istediği zaman gülmek zorunda kalmıyordu. Bazen Aslı günlerce kendi içindeki küçük odaya kapanır ve kimseyle derin bir iletişim kurmazdı. En yakın arkadaşlarının bile anlam veremediği bu tecrit günlerinde, Kirpi bu durumun kendisiyle ilgisi olmadığını bilir ve onu rahat bırakırdı. Ne bir alınma, ne bir sitem...

Kirpicik aşağıya doğru kaydı, önünde diz çökerek Aslı'nın bacaklarına sarıldı. Bir de çok komikti Kirpi... Aslı gülerek ona baktı.

"Ne yapıyorsun sen?"
"Sana yalvarıyorum."
"Niçin?"
"Benimle evlenmen için…".

Aslı'nın nutku tutuldu. İki seneye yakındır birlikteydiler ve evlenmeye dair hiçbir şey konuşmamışlardı. Tek bir kez bile. Ne söyleyeceğini bilemedi.

"Ben…"

"Şimdi bir şey söyleme… Kafanın karışık olduğunu biliyorum. Sadece bundan sonrası için planlarını yaparken, bunu da ihtimallerden biri olarak düşünmeni istiyorum" dedi Kirpi.

Aslı, bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Jülide'nin ölümüyle yapayalnız kalmıştı. Kimsesi olmadığı gibi, artık bu koca evde oturacak, eskisi gibi rahat yaşayacak parası da yoktu. Jülide piyano hocasıydı ve işinde de çok iyiydi. Geçimlerini onun verdiği derslerle sağlıyorlardı. Para içinde yüzmüyorlarsa da, iyi bir hayat sürüyorlardı. Aslı'nın babası varlıklı bir tüccardı. En azından bir dönem öyleydi; ama öldüğünde dünya kadar borcu çıkınca, Aslı mirası reddetmek zorunda kalmıştı. Anlaşılan babası son yıllarında ipin ucunu kaçırmış ve hata üzerine hata yapmıştı. İşler öyle sarpa sarmıştı ki, Aslı o zamanlar biraz daha büyük olsa, peşinde tefecileri bile bulabilirdi. Bazen on bir yaşında olmak işe yarıyordu.

Anneannesi ve dedesinden de Suadiye'deki ev ve bankada biraz para kalmıştı. Amerika'da yaşayan amcasının isteğiyle ev satılmış ve aralarında paylaşılmıştı. Aslı kendine düşen payla bir BMW 3.16 almıştı. İki senedir onu kullanıyordu. Jülide'yle birlikte oturdukları ev ise kiraydı. Her ne

kadar eski kiracı ve ahbap oldukları için rayicin altında bir miktar ödüyorlarsa da, Aslı'nin artık bunu bile karşılaması zordu.

Hastalık ortaya çıktığında Jülide bankadaki elli bin dolar civarındaki parayı Aslı'nın hesabına geçirmisti. Yedi buçuk aylık tedavi süresince bu para hızla erimişti. Kala kala on bin dolar kalmıştı. Aslı üniversite son sınıftaydı ve ne yazık ki seneye de üniversite son sınıfta olacaktı. Kötü bir oğrenci sayılmazdı ama öğrenciydi işte... Dağınık ders programı part-time bir işte çalışmasına engel olacağından, yapabileceği tek şey –o da öğrenci bulabilirse- Almanca ve İngilizce ders vermekti. "Durumum iç açıcı değil ve Kirpi de bunun farkında" diye geçirdi içinden.

"Bana acıyorsun..." diye mırıldandı hâlâ dizlerine sarılmış duran Kirpi'ye bakarak. "Param olmadığını ve kendime bakamayacağımı düşünüyorsun".

"Bunun acımakla ilgisi yok" dedi Kirpi ve kafasını kaldırıp muzip bir ifadeyle göz kırptı. "Sadece fırsattan istifade etmeye çalışıyorum."

6.

Kirpi kapıdan çıktığında Aslı ilk kez gerçekten yalnız kaldığını hissetti. Jülide'nin hastalığı ve cenazesi süresince çevresinde hep bir sürü insan vardı. Ama artık herkes görevini yapmış ve el ayak çekilmeye başlamıştı. Yirmi üç yaşında ve yapayalnızdı. Hesap vermek zorunda olduğu kimse yoktu. Başkası olsa, belki yeni durumunu özgürlük olarak değerlendirirdi. Oysa, onun için özgürlük on bir yaşında, Jülide'nin elini tutup bu eve gelirken başlamıştı. Bu disiplinsizlik ya da ilgisizlikten kaynaklanan bir şey değildi. Çocuk yaşına rağmen, Aslı kısa bir süre sonra gerçeği keşfetmişti: Jülide ona saygı gösteriyordu. Başka çocuklarda olmayan bir sürü hakka sahipti: Surat asma hakkı, canının istediğini giyme hakkı, çok konuşma hakkı, süt içmeme hakkı, geç saate kadar sokakta top oynama hakkı, odasını dağıtma hakkı, istemediği yere gitmeme hakkı, herkesi sevmek zorunda olmama hakkı. Daha sonraki yıllarda bu haklar şekil değiştirmişti: Sevgili edinme hakkı, tatile çıkma

hakkı, gece gezme hakkı... Bütün bu haklara karşı görevleri de vardı elbette. Asla yalan söylemeyecek -en önemli kural buydu- ve Jülide daima onun nerede olduğunu bilecekti.

Artık Jülide yoktu ve bütün bunlar bitmişti. Şimdi ne yapacağına karar vermeli ve yeni hayatına bir rota çizmeliydi. Kirpi'yle evlenmek çok akıllıca bir çözüm gibi görünse de, içinde akılcı çözümlerin her zaman doğru çözümler olmadığına dair bir his vardı. Kirpi'yi sevmesine seviyordu, belki ileriki yıllarda onunla evlenirdi de, ama şimdi bunun hiç sırası değildi. Bir gün onunla evlenirse, bu istediği için olacaktı, başka şansı olmadığı için değil.

Mali durumuna bakılırsa artık bu evde oturamayacağı bir gerçekti. Kira ve aidat onun için çok yüksekti, üstelik her gün okul için karşıya geçmek bile bir sürü benzin ve köprü parası demekti. Harcamalarını kıssa bile elindeki para dört beş aya kalmaz suyunu çekerdi. Okulun yakınlarında ucuz bir eve taşınıp biraz da ders vermeyi başarabilirse, belki okul bitene kadar geçinebilirdi ama o bile güç görünüyordu. Hem okul biter bitmez iş bulabileceği ne malumdu? Bulsa bile kim ona hemen ev geçindirecek para verirdi ki? Bu durumda tek bir çözüm vardı: Arabasını satmak. Ama bunu yapmayı hiç istemiyordu. Seviyordu arabasını.

Teyzesinin odasına girdi ve önce perdeleri sonra da camı ardına kadar açtı. Tatlı bir bahar esintisi, gün ışığıyla beraber odaya doldu. Rüzgâr hafifçe saçlarını okşarken teyzesinin dolaplarındaki giysilere baktı, onun kokusunu içine çekti. Parfüm, lavantalar ve ahşabın karışımından oluşan güzel bir kokuydu bu. Ne tuhaf, eşyalar hiç de bir ölününkilere benzemiyorlardı. Hayat doluydular ve Jülide koku-

yorlardı. Sanki bu koku kaybolacak, yerini küf ve havasızlık karışımına bırakacakmış gibi bir telaşla giysileri yatağın üzerine yığmaya başladı. Hepsini elden geçirip özenle valizlere yerleştirdi. Dolaplar dolusu giysi ve ayakkabı arasından kendisine iki ipek eşarp, bir çift eldiven ve iki elbise ayırdı. Bunlar teyzesinin en sevdikleriydi. Bunun dışında kalan her şeyi Ayla'ya verecekti. Ayla, teyzesinin eski bir arkadaşıydı ve kocasının işleri, Aslı onları tanıdığından beri kötü gidiyordu. Sık sık Jülide'nin kıyafetlerini ödünç alır ve hepsini tertemiz iade ederdi.

İşi bitince salona gitti ve Ayla'yı aradı. Kadının sesi bitkin geliyordu. Son günlerin koşuşturmacasından ve hüznünden o da payını almıştı.

"Ayla benim, Aslı. Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Söyle bitanem..."

"Jülide'nin kıyafetleri... Onları sen alır mısın?"

"Memnuniyetle alırım" dedi Ayla ve kısa bir duraksamadan sonra titrek bir sesle ekledi: "Hem Jülide de öyle isterdi değil mi?"

"Evet, zaten Sabiha'ya pek yakışmazlar."

Sabiha, kapıcının karısıydı. Daima terlemeye hazır yüzüyle, al yanaklı, şişman Sabiha'yı Jülide'nin afilli kıyafetleri içinde düşünüp güldüler.

"Bugün alırsan çok sevinirim. Gelirken bir iki tane de valiz getir istersen, bizimkiler yetmez."

"Olur, gelirim akşamüstü. Zaten uğrayacaktım seni görmeye..."

Tam o sırada kapı çaldı ve Aslı aceleyle Ayla'ya veda edip kapıya koştu. İnsana rahat yoktu bu evde. Kirpi'nin en sevimli gülümsemesiyle karşısında durduğunu görünce mutlu oldu. Gideli daha iki saat bile olmamıştı.

“Aaaa ne işin var senin bu saatte, burada ?” Aslında pek şaşırmamıştı. Kirpi’nin onu bugünlerde yalnız bırakmayacağını biliyordu.

“İyi olduğundan emin olmak istedim. Beş dakika kalıp döneceğim, ama eğer istersen daha fazla kalabilirim”.

“Soyunursan, daha fazla kalmana izin veririm” dedi Aslı. Kirpi’nin yüzündeki şaşkınlık onu eğlendirdi. Aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. Teyzesi daha dün gömülmüşken Aslı’nın sevişmeyi düşünmesini beklemiyordu, elbette. Biri ölünce seks için ne kadar beklemek gerekirdi, acaba? Oluru neydi yani bu işin?

“Merak etme” dedi, “Jülide bildiğin ölülere benzemez”

“Siz ailece kimselere benzemezsiniz zaten” dedi Kirpi başını iki yana sallayarak.

Gülkurusu kanepenin üzerinde bağdaş kurup, Kirpi’nin gömleğinin düğmelerini çözmesini izledi. Güzel erkek vücudu buydu işte: Abartılmamış kaslar, geniş omuzlar, yağsız bir karın ve kılsız bir sırt.

“Pantolonunu da” dedi Aslı emreder bir tonda.

Kirpi sırıtarak pantalonunu çıkarırken, “Ben de bir müddet yapamayız sanıyordum...” dedi.

“Külodunu da! Şimdi orada dur. Biraz seyretmek istiyorum.”

“Sapık mısın sen?”

“Hayır, sadece teklifini düşünüyorum” dedi Aslı ciddi bir ifadeyle onun vücudunu incelerken. “Arkanı dön bakiim”.

“Eeee?” diye sabırsızlandı Kirpi arkasını dönerken.

“Bu kadar edilgen bir adamla evlenemem” dedi Aslı ve koltuğun üzerine yayılıp gerindi. “Ama sana bir karşı teklif sunabilirim...”

“Neymiş o?”

"Senin evinde kalabilirim ama evlenmeden... Okul bitene kadar, yani bir sene falan".

Hâlâ arkası dönük vaziyette duran Kirpi omuzunun üzerinden Aslı'ya baktı ve gülerek: "Kızlar benimle evlenmek için can atar sanıyordum" dedi. "Saçmalama, kıçında donun bile yok!"

"İşte onda haklısın" dedi Kirpi ve çırılçıplak bir halde Aslı'ya doğru yürüdü. "Demek yanıma taşınacaksın?"

"Evi temizlerim, yemek yaparım ve süper sevişirim..."

"İlk ikisinin yalan olduğunu biliyorum."

"Ama üçüncüsü doğru!"

"Ehhhh işte..."

"Salak!" dedi dudaklarını Kirpi'ninkilere yapıştırırken. Onun tadını, kokusunu, düz kirpiklerini, kemikli ellerini ve ruhunda bıraktığı kıpırtıyı seviyordu... Bu adamı seviyordu. Gözlerini sıkıca kapadı ve bunun sürmesini diledi.

7.

Jülide'nin ölümünün üzerinden on gün geçmişti. Bu arada Aslı, ev sahibine ay sonunda çıkacağını söylemiş, iyi kalpli adamcağız da ona, fazladan on beş gün süre tanımıştı. Onun için endişelenen ve bunu saklamaya çalışan arkadaşları ise Kirpi'nin yanına taşınacağını duyunca sevinmişler, yalnız Zerrin evlenmediği için aptal olduğunu söylemişti. Bunun sebebi, Zerrin'in bir dergide Kirpi'nin annesinin fotoğrafını görmüş olmasıydı. Kirpi'yi severdi o ayrı, ama kadının mücevherlerinden öylesine etkilenmişti ki, bir ay boyunca başka şey konuşmak istememişti. O sırada hayatta olan Jülide bir defasında dayanamamış ve "Tatlım, mücevherleri bu kadar çok seviyorsan, zengin hıyarları pohpohlamayı öğrenmen yeterli" demişti. Jülide'nin kendisine kızdığını sanan Zerrin rahatsız olmuş, ancak Jülide neşeli bir kahkaha atıp, "Ne de olsa kime âşık olsan kısa bir süre sonra hıyara dönüşecek" diyerek farklı bir evrim teorisi ortaya atınca rahatlamıştı. Nalan "Peki, kadınlar zamanla ne-

ye dönüşür?" diye sormuştu. Jülide'nin yanıtı kısaydı: "Şeytana..."

"Hıyar olacağıma, şeytan olurum daha iyi" diye lafa karışmıştı Aslı. Jülide ise buruk bir tebessümle yeğenine bakmış ve: "O kadar emin olma..." demişti, "Hıyarlar için hayat çok daha kolaydır."

Okuldan yeni dönen Aslı, elinde iş olsun diye taşıdığı iki kitabı, yemek masasının üzerine güm diye fırlattığı gibi, kendini duşa attı. Birkaç gündür tekrar okula gitmeye başlamıştı ve bu ona iyi gelmişti. Sadece geceleri iyi uyuyamadığından, kendini sürekli halsiz hissediyordu. Sıcak bir duş ve ardından püfür püfür esen yatak odasında bir öğleden sonra uykusu onu temize çekerdi. Saçlarını üstün körü kurutup hemen yatağa girdi ve fön makinesinin sıcağında ona kurumuş gibi gelen saçları soğuyup tekrar ıslak yüzlerini gösterdiklerinde bile istifini bozmadı. Birkaç dakika içinde uykuya dalmıştı bile.

Kapının zili ısrarla çalındığında daha yeni uyumuş olduğunu sandı ama gözlerini açınca havanın neredeyse karardığını fark etti. Üstelik açık pencere yüzünden oda buz kesmişti. İstemeyerek yataktan çıktı ve sallana sallana kapıyı açmaya gitti.

Apartman lambası sönmüştü, bu yüzden karanlıkta karşısında duran adamı önce seçemedi. Kim olduğunu anlaması beş altı saniye sürdü.

"Jülide'yi arıyorsan, biliyorsun öldü" dedi. Sesi hırçındı. Uyandıklarında çekilmez olmak onlarda bir aile geleneğiydi. Sabahları Jülide'yle birbirlerinden cüzamlı gibi kaçarlardı.

Adam onu duymazlıktan geldi ve "Merhaba" dedi. Nefe-

si içki kokuyordu ve sesi bitkindi. Aslı düşmanca davrandığı için pişmanlık duydu. Onun da acı çektiği nedense hiç aklına gelmemişti. Durumu toparlamak için gülümsedi, kapıyı ardına kadar açtı ve teyzesinin son sevgilisinin içeriye girmesini bekledi.

Akşamın yeni yeni bastıran karanlığında, adam olduğundan daha iri görünüyordu. Ağır adımlarla salona doğru yürüdü. Bu eve daha önce defalarca geldiği halde, Aslı bu kez onun görüntüsünü yabancıladı. Kim bilir kaç kez, bu salonda üçü birlikte sohbet etmiş, yemek yemiş ya da içki içmişlerdi. Ama Jülide yokken, onun varlığı ağır gelmişti Aslı'ya. O, Jülide'nin bir parçasıydı ama nedense onunla gitmemişti. Sanki teyzesi ölmüş ama bir parçası -mesela kulağı- yanlışlıkla salonda kalmıştı. Rahatsızlığını gizlemeye çalışarak adamın peşi sıra salona girdi, kanepenin ucuna ilişip onun da oturmasını bekledi.

Ama o oturmadı, Aslı'nın daha önce hiç görmediği bir şekilde, gidip Jülide'nin piyanosunun başında durdu. Sonra usulca kapağı açtı ve sanki bir şifre arıyormuş gibi gözlerini tuşlara dikti. Aslı onun bu haliyle arabanın kaputunu kaldırıp motoru inceleyen birine benzediğini düşündü. Bu düşüncesini seslendirecek gibi olduysa da vazgeçti ve koltuğa iyice gömülüp davetsiz konuğu izlemeye devam etti. Adam yavaşça oturdu ve parmaklarını okşarcasına tuşların üzerinde gezdirdi. Dua ve veda, havada ikisi de vardı…

Aslı gözlerini kapattı ve bu ağır sessizlikte teyzesinin müziğini özledi. İlk notaları duyduğunda, aklının gelip gittiğini sandı. Gözlerini açıp misafirini piyano çalarken görünce, bunun gelip gitme falan değil düpedüz üşütme olmasın-

dan korktu.

Bu adam piyano falan çalmayı bilmezdi ki... Allahın galericisiydi, araba satar, araba konuşur ve para sayardı. Eğer son günlerde vahiy falan gelmediyse - Tchaikowski inecek değildi ya yukarıdan- bu sahne kendi tırlatmasının sonucuydu. Dinledikçe adamın gerçekten çaldığına ikna oldu ama bu onu avutmuyor, aksine yaralarını kanatıyordu. Misafir sanatçının ise Aslı'nın varlığını umursadığı yoktu, ne tek bir kelime ediyor ne de ondan tarafa bakıyordu. Kâh duruyor, kâh dakikalar boyu öylece oturuyor ve sonra tekrar çalmaya başlıyordu. Ortalık öylesine kararmıştı ki tuşları seçebilmesi bile mucizeydi. Aslı gözlerini ondan alamıyordu. Görüntünün güzel olup olmaması umurunda bile değildi, ona bakmak hoşuna gidiyordu. Gece, bir gölge oyununa dönüşmüştü. Ellerinin hareketi, saçlarının alnına dökülüşü... Onun tarafından sevilmek nasıl bir şeydi acaba? Jülide'yle bunu hiç konuşmamışlardı. Büyük bir aşka benzemiyordu aralarındaki, daha çok dostluk ve hayranlık gibiydi. Aslı, ne kavgalarına ne de coşkularına şahit olmuştu. İlk kez bu gece, onları merak ediyordu.

Adam sonunda durdu, kapağı açtığı gibi yavaşça kapattı ve gözlerini Aslı'ya dikti. Karanlığa rağmen bu bakışlar Aslı'nın titremesine sebep oldu. Utanç verici bir şekilde etkilendiğini düşündü. Neler oluyordu ona böyle? Işığı yakmak için yerinden fırladı ama onun sesiyle kalakaldı: "Açma!" Sesi boğuk ve tarazlıydı.

"Niye?" diye huysuzlandı Aslı, ama eli de varmadı ışığı yakmaya.

Adam yerinden kalktı ve Aslı'nın tam önünde durdu. O kadar yakındılar ki, neredeyse birbirlerine değeceklerdi. Hatta Aslı'ya değiyorlar gibi geldi. Onun nefesindeki alkol

kokusunu rahatça alabiliyor ve karanlığa rağmen parlayan gözlerini seçebiliyordu. Sanki parkeye raptedilmiş gibiydi, kıpırdamak istiyor ama başaramıyordu. İnsanın kaçmak isteyip de koşamadığı rüyalar gibiydi. Büyülenmiş, duruyordu. Onu hayatında ilk kez, bu gece gördüğüne yemin edebilirdi. Kasıkları ateşe verilmiş gibi alev alev yanmaya başladı ve içi korkuyla doldu. Kalbi sıkıştı, niye on altılık bir küçük kız gibi titreyip duruyordu teyzesinin sevgilisinin karşısında? Bu adamı daha önce hiç çekici bulmamıştı ki... Erkek olduğunun bile farkında değildi. Çığlık atmak istiyordu ama gel gör ki, üzerinden geceliği sıyrılırken itiraz etmeyi bile başaramadı. Tanımadığı bir duygu bütün vücudunu sarmıştı. Böyle bir şeyin varlığıyla karşılaşmak bile, dünyanın hiç de güvenilir bir yer olmadığının kanıtıydı. Burası, bizim bildiğimiz, alıştığımız ve tanıdığımızı sandığımız yer değildi. Her köşesinde farklı boyutlara açılan gizli kapılar vardı ve türlü tuzaklarla, insanı, ne yapıp edip kendisine yenik düşürüyordu. Yapmam dediğimiz şeyleri yaptıran, söylemem dediğimiz sözleri söyleten bir gücün esiriydik. Ve bu güç, bizim içimizde, tohumlarımızdaydı. Bir sınırın çok yakınına gittiğimizde, o sınırın orada olmadığını görüyorduk. Sınırlar mı sürekli değişiyordu; yoksa zaten onlar bizim var olmasını dilediğimiz seraplar mıydı?

Adamla duvar arasına sıkışan vücudu, bu güçlü cinsel haz vaadinden sarhoş gibiydi. Kollarını onun boynuna dolarken, korkudan da utançtan da çok daha güçlü bir duyguya teslim olduğunu anladı ve "Ömer..." diye inledi.

8.

Günah ve sabah... Bu gerçekten de kötü bir ikilidir. Sabahlar, genellikle akşam yenilen herzeyle yüz yüze gelmenin ve hesaplaşmanın vaktidir. O yüzden vicdan azabıyla gelirler (Aslında herze gündüz yenmiş olsa da fark etmez. Olayın ağırlığını hissetmek için, nedense üzerine bir uyuyup uyanmak gerekir) Daha gözlerinizi açamadan, önce utanç gelip çöreklenir içinize, uyanmak istemezsiniz. Ardından artık Allah ne verdiyse, kendinden nefret etme, kahrolma, kendini suçlama, hepsi teker teker kurulurlar yerlerine.

Bazen işi öyle abartırlar ki insanın tövbekâr olacağı gelir. Allahtan insanoğlu kendini hoş görmeye fazlaca eğilimlidir de bu ızdırap çok uzun sürmez. Kendini yargılayan kişi, tüm tahrikleri, hafifletici sebepleri dikkatle ele alır, başkasına asla göstermeyeceği bir incelik ve titizlikle en ufak detayı bile hesaplar. Sosyolojisi, psikolojisi işin içine girer, gerekirse çocukluğa kadar inilir. Ta ki aranan bahane bulu-

nana kadar...

Saat sabahın altısıydı ve Aslı yaklaşık bir saattir yatağın içinde dönüp duruyordu. Zihnindeki görüntülerin gerçek olduğuna inanmayı reddediyor ve hepsinin bir rüya olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyordu. Sahi Ömer'le sevişmiş miydi? Yok deve, daha neler! Kapı hiç çalınmamıştı, o da uykudan uyanıp kapıyı açmamıştı. Ömer hiç gelmemişti. Hepsi kötü bir rüyanın parçalarıydı. Ama bir taraftan şeytan da dürtüp duruyordu: Peki hepsi rüyaydıysa niye şimdi çıplaktı? Hiç çıplak yatmazdı ki... Hem neden her yanı dayak yemiş gibi ağrıyordu? Kolları, bacakları, uzun bir aradan sonra spor yapmış gibi sızlıyordu? Zihnindeki görüntülerin hepsi gerçekti, onların hepsini yapmışlardı.

"Jülide, affet beni..." diye sızlandı. Jülide'nin affedeceğini biliyordu. Gülerdi, "Bak ben sana ne derdim hep... Her şey insanlar için" derdi. Birisini kınamaya kalktığında Jülide'nin "Unutma, başkası yapabiliyorsa bir gün sen de yapabilirsin" dediğini hatırladı. Ona göre, herkesin içinde her şeyi yapma potansiyeli vardı. Duruma bağlı olarak bazılarının potansiyeli ortaya çıkar, diğerlerininki gizli kalırdı. Mesela kadın güzelse, kaltaklık potansiyeli daha çabuk ortaya çıkardı. Aslı hiç katılmazdı onun bu fikirlerine. Teyzesinin hayatı işine geldiği gibi yorumladığına inanırdı.

Kirpi'nin Jülide kadar anlayışlı olacağını sanmıyordu. Vicdan azabı içini kavururken, Kirpi'yle ilişkisine ne olacağını düşünmeye başladı. Olanları anlatmak? Söz konusu bile olamazdı, çünkü Kirpi çok üzülürdü. Hiçbir şey söylememek? Çok adiçeydi, ama söz konusu olabilirdi. Başka bir bahaneyle Kirpi'den ayrılmak? Bu, en doğrusu gibi görünü-

yordu ama Kirpi'den ayrılmak istemiyordu. Öte yandan Kirpi onun gibi bir kaltağı hak etmiyordu. Gerçi dünyamız haksızlıklarla doluydu...

Ömer'i hayatının sonuna kadar görmemeyi diledi. Şu anda en çok nefret ettiği insanlar sıralamasının başında geliyordu ve zaten listede başka kimse yoktu. Durduk yerde çıkıp gelmişti ve kendisini baştan çıkarmıştı. Olan buydu işte, baştan çıkarılmıştı! Yoksa, kütük gibi bir adamdı... Ne Kirpi gibi bir yakışıklılığa, ne de sevimliliğe sahipti. Buna rağmen salak gibi gidip onunla sevişmişti. Şimdi de kendini dayanılmaz erkek falan sanıyordu hiç şüphesiz. İçinden yükselen öfke yüzünden boğulacak gibi oldu. Nasıl bir aptaldı ki Kirpi'yi onun gibi kendini beğenmiş bir galericiyle aldatmıştı. "Dünyanın bütün pistonları kıçıma girsin" diye söylendi.

Derin nefesler alarak kendini sakinleştirmeyi başardı. Dün geceyi unutacak, bir daha asla böyle bir şey yapmayacak ve gidip Kirpi'nin evine yerleşecekti. Şeytan, "Ne geceydi ama..." diye fısıldadı ve bir alev kasıklarını yalayıp geçti. "Siktir!" diye yüksek sesle bağırarak yatağından çıktı. Şeytan susmadı, "Daha önce hiç böyle sevişmemiştin". Doğruydu ve insanın yeryüzünde böyle sevişmeler olduğunu hiç öğrenmemesi, belki de en hayırlısıydı.

9.

Restorandan içeriye girdiğinde, erkeklerin başları gayri ihtiyari ona doğru döndü. Hatta birkaç tanesinin bakışları, üzerinde terbiye süresinden fazla kaldı. Böyle şeylere alışık olmasına rağmen, bu kez içini bir rahatsızlık hissi kapladı ve sarı saçlarının çevrelediği yanakları al al oldu. Şöyle bir bakmaya itirazı yoktu ama bakışlarla yemek arsızlıktı ve Aslı'yı daima sinirlendirirdi. Adamlardan birine, mesela su şişkoya "ne bakıyorsun?" dediğini ve restoranın karıştığını düşledi.

Müşteriler, İstanbul'un sözde kalburüstü insanlarıydı. Orta yaş ve üzerinde, göbekli, zengin erkekler ve süslenme işini bir hayli abartmış kadınlar... Birkaç masada lüzumundan çok daha genç kadınlar dikkat çekiyordu. Bunlar muhtemelen ikinci eşlerdi. Üzerlerine marka olmayan bir şey geçirirlerse ciltleri tepki verecek gibi giyinmişlerdi. Zavallılar, hayatlarının bundan sonraki bölümünü, kocalarının yaşlı arkadaşları ve onların karılarıyla geçireceklerdi. Yaşıt-

ları partilerde sabahlarken onlar televizyon önünde ağzı açık uyuyan bir adamla oturacaklardı. Tabii pırlantalar içinde... Gerçi karanlıkta pırlantalar pek parlamaz ama... Hatta bazılarının dergilerde röportajları yayınlanacaktı. "Kocam öyle genç ruhlu ki ben yanında kendimi yaşlı hissediyorum" gibisinden saçmalayacaklardı. Yaşıtları tequila'ları devirirken onlar şarap kadehlerini kaldıracaklardı. Genç, güzel vücutlarında, dedelerinin ellerine benzeyen, buruşmuş ve lekeli eller dolaşacaktı. O da kırk yılda bir... Anlaşılan bugün her şeyden nefret etme havasındaydı, Yoksa genelde insanlara karşı bu kadar acımasız değildi. Hiç ilgilenmezdi elâlemin hayatıyla. Nalan gibi hissetti kendisini. O herkese böyle bakardı.

Gayri ihtiyari Jülide'yle Ömer'i düşündü. Onlar arasında da neredeyse on beş yaş fark vardı, Jülide 50'sindeydi. Üstelik kadının yaşlı olması çok daha ender rastlanan bir durumdu. Ama o Jülide'ydi ve Ömer'le evlenip hayatının sonuna kadar mutlu yaşamayı falan düşünmüyordu. O sadece hâlâ çok güzel ve etkileyici bir kadın olmanın keyfini sürüyordu. Ömer ise- ki Allah onun belasını versindi- hayatında rastlayabileceği en muhteşem kadını bulmuştu. İyi de, onlar için bahaneler üretebildiğine göre, buradaki yaşlı adamların ve genç kadınların suçu neydi? Hepsinin kendileri için son derece geçerli bahaneleri vardı kuşkusuz. Zaten birini seçmek diğerlerinden vazgeçmek değil miydi? Bu kadınlar da parayı ya da güvende olmayı seçmislerse bu kimi ilgilendirirdi. Hem belki de seviyorlardı kocalarını... Sen kendine bak, diye söylendi, en azından onlar ölmüş teyzelerinin sevgilileriyle yatmadılar.

Kirpi'yi barın köşesinde buldu.

"Çok güzelsin... Sana bakarken adamların boynu kopa-

caktı."

"Öküzler..."

"Tren de tren ama..." Kirpi'nin neşesi yerindeydi. Sarılıp boynundan öptüğünde, Aslı'nın içi titredi. Şu anda evde olmak ve bütün geceyi Kirpi'ye sımsıkı sarılarak geçirmek isterdi. Burnunu onun boynuna dayamak, hoş kokusunu içine çekerek öylece uyumak... Hatta her şeyi itiraf etmek ve affetmesi için yalvarmak... Sonra içini bir öfke kapladı.

"Sen de yaşlanınca genç kızların peşinden koşar mısın, acaba?"

"Nereden çıktı şimdi bu?"

"Baksana etrafa, onlarla dolu. Genç kızlar ve moruklar... Sen de öyle biri olur musun diye merak ettim" dedi Aslı huysuzlanarak.

"Kesin olurum" dedi Kirpi. " Ne içersin?"

"İğrençsin! Martini istiyorum..."

"Ne kötülük var ki bunda?" diye üsteledi Kirpi.

"Bir kötülük yok elbette" diye tısladı Aslı, "Tanzimat zamparası gibi gezersin sen de..." Utanç verici bir şekilde konuştuğunun farkındaydı ama bu Kirpi'yi eğlendiriyor gibiydi.

"Eğer benimle evlenirsen genç kızların peşinden koşmam"

"Saçmalama!"

"Saçmalamıyorum."

"Saçmalıyorsun". Aslı kendisine hayret etti. Kıskandığı falan yoktu, durduk yerde kavga çıkarmaya çalışıyordu. Bir gece önce Ömer'le sevişen kendisi değilmiş gibi üste çıkıyordu, utanmadan. O sevişme dengesini öylesine bozmuştu ki, kendisiyle birlikte tüm dünyaya güvenini yitirmişti. Keşke her şey tekrar eskisi gibi olabilseydi. Keşke yine kendisine ve dünyaya güvenebilseydi.

"Eve gidelim" diye fısıldadı.

"Ne?"

"Eve gidelim..."

"Niye?"

"Hiiiiç... Sana sarılmak istiyorum" dedi Aslı gözleri dolu dolu.

"Yemek yemeyecek miyiz?" diye sordu Kirpi, ama Aslı'nın cevabını beklemeden içkisini bir dikişte bitirdi. "İstediğin zaman kalkabiliriz".

"Meleksin sen..." dedi Aslı, çantasını alıp ayağa kalkarken.

"Melek sensin" dedi Kirpi gözlerini Aslı'nınkilerden ayırmadan. "Peki hangi eve gidiyoruz?"

"Benimkine."

Hesabı ödeyip aceleyle restorandan çıktılar. Serin ama güzel bir geceydi. Hafif bir esinti yakında gelecek olan yazın müjdesini taşıyordu. Ay ışığının puslu aydınlığında, rüzgârın ıslığı yaprakların hışırtısına karışıyordu. Arabalarını beklerken sevgilisine sarıldı ve içinden "çok özür dilerim" dedi, "bir daha asla öyle bir şey yapmayacağım."

Eve Kirpi'den birkaç dakika önce vardı. Arabasını apartmanın arka bahçesindeki otoparka park edip kilitlerken arkasından gelen ses yüzünden az kalsın kalp krizi geçirecekti. "Şşşşt!"

Sıçrayarak döndü ve Nalan'la burun buruna geldi.

"Manyak mısın sen be? Yüreğime indirdin!" diye bağırdı.

Nalan ise onun öfkesini umursamadı bile.

"Hayrola, nereden bu saatte?"

"Kirpi'yle yemekteydik. Asıl sen ne yapıyorsun bu saatte benim otoparkımda?"

"Sana uğradım evdesindir diye, bulamayınca dönüyor-

dum. Geldi seninki de..."

Kirpi'nin arabasının farları, polis projektörü gibi üstlerini aydınlattı. Elleriyle gözlerini koruyarak park etmesini beklerlerken, Nalan "Gideyim mi, kalayım mı?" diye sordu.

"Kal, kal!" dedi Aslı. Beraberce, arabadan inen Kirpi'nin yanına yürüdüler. Kirpi, Nalan'ı öptü ve "Otopark kahyâlığına mı başladın?" diye takıldı.

"Sen de keyfimin kahyâlığına mı başladın?" diye cevap verdi Nalan, Kirpi'ye sarılırken. "Otoparkları severim."

Aslı eve girer girmez, "Pizza isteyen?" diye bağırdı ve sipariş vermek için telefona koştu.

"Siz yemekten gelmiyor muydunuz?" diye sordu Nalan, şaşkın şaşkın.

"Uzun hikâye" dedi Aslı ve ışığı yanıp sönen telesekreterin düğmesine bastı. İki mesajı vardı. Birincisi, giysiler için teşekkür eden Ayla'dandı. İkinci mesaj ise Aslı'nın nefesini kesti. "Merhaba" diyordu Ömer'in sesi, "Sanırım akşam olanları konuşmamız gerek. Beni ara lütfen, numaram....".

Bir şeyler söylemesi gerekiyordu ama telefonun başında kalakalmıştı. Ne diyecekti? Yüzüne ateş bastığını ve kulaklarının alev alev yandığını hissetti. Arkasına dönemiyordu.

"Pizza büyük mü olsun?" diye sordu, sakin bir sesle.

"Ben yemem" dedi Nalan, "Evde dünyayı yedim". Şaşırdığı belli oluyordu.

"Kimdi o?" diye sordu Kirpi.

"Ömer..."

"Ne oldu ki akşam?"

"Buraya uğradı."

"Eeeee?"

"Sarhoştu ve Jülide hakkında abuk subuk konuştu, biraz

tartıştık".

"O da perişan tabii..." diye araya girdi Nalan. Aslı arkadaşının yüzüne bakınca ikna olmadığını anladı, öte yandan Kirpi şüphelenmiş görünmüyordu. Pizzaları söyledikten sonra, mutfağa gidip elinde soğuk biralarla geri döndü.

Kirpi, bu evin eşyalarını koyabilecekleri bir depo bulmuştu ve Aslı yarından tezi yok ortalığı toparlamaya başlayacaktı. Kirpi'nin evinde yer olmadığı için oraya sadece birkaç tablo götürebilecekti. Piyano ve tabloların kalanı ise Ayla'da, Aslı'nın onları alacağı günü bekleyeceklerdi. Koltuklara yayılmış sohbet ederlerken, Ömer'i gereğinden fazla düşündüğünü fark etti.

10.

Aramalı mı, aramamalı mı? İnsan bir sınırı bir kez aşıp da, sonra tekrar aşmak istiyorsa, kan damarda durmayacak demektir. Kararsızlık içinde evde volta atıp duran Aslı da, aslında kararın verilmiş olduğunu biliyordu. İnsanoğlu tuhaftı. Binlerce sorunu, çözmek zorunda olduğu tonla problemi varken, o kendi elleriyle yepyeni bir problem yaratmaya hazırlanıyordu. Hiçbir zaman adrenalin bağımlısı tiplerden olmamıştı ama onu aramak istiyordu. Neden? Nedeni yoktu. Durduk yerde belasını arıyordu işte!

Numarayı çevirirken parmaklarının titremesine engel olamadı. Onunla en aşağı elli kere telefonla konuşmuştu daha önce, ama bu başkaydı. Telefon çalarken paniğe kapıldı ve kapatıp iki adım uzağa kaçtı. Ne konuşacağı, ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hem böyle bir durumda ne denirdi ki? Ha ha ha, ne güzel şeyettik mi, yoksa hey pardon baksana o geceyi yaşanmamış sayalım mı? Peki o

ne diyecekti? Ne demesini istediğini bile bilmiyordu.

Oturup sakin sakin düşünmeye çalıştı ama buna imkan yoktu. Kendisini olayın akışına bırakmaya karar verip numarayı tekrar çevirdi. Telefon uzun uzun çaldı- sadece iki kez - ve tam tekrar kapatacakken açıldı. Sekreter çıkmasını bekliyordu ama aksi gibi açan Ömer'di. İçinden okkalı bir "hasssssiktir!" savurdu.

"Merhaba benim, Aslı" dedi, Ömer'in sesini tanımaması ihtimaline karşı. Böyle konularda risk almayı hiç sevmezdi. Küçük düşmekten kaçınabileceksen mutlaka kaçınmalısın. Ama adam "Hangi Aslı?" diye sorsa ne yapardı, Allah bilir.

"Merhaba..." dedi Ömer, "Nasılsın?"

"İyiyim sağol" diye cevap verdiği an, Aslı için konuşma teknik olarak son bulmuştu. Bundan sonrası hakkında en ufak bir fikri dahi yoktu.

"Aramana sevindim..." dedi Ömer, kısa bir duraklamadan sonra. "Zor günler geçirdiğini biliyorum ve kafanı daha fazla karıştırdığım için üzgün olduğumu söylemek istedim."

Duymayı beklediği sözler bunlar değildi, hissettiği hayal kırıklığı utanmasına neden oldu. Tüm vücudu utançtan yanıyordu. Adam kendisinden daha makul çıkmıştı. Bunun saçma bir şey olduğunu görmüş, kibarca unutalım, diyordu. İyi de niye aramasını istemişti ki? Bunu birbirlerinin suratına söylemeden de pekâlâ unutabilirlerdi. Sinirlendiğini hissetti. Salak herif! Gerçi bir taraftan da rahatlamıştı, kendisine kalsa boyundan büyük işlere kalkışabilirdi.

"Bir de..." diye devam etti Ömer, "Jülide'nin bende birkaç kitabı var, akşam uğrayıp onları bırakabilir miyim?"

"Olur, evdeyim akşam" dedi en umursamaz sesiyle, bozulduğunun anlaşılmasını istemiyordu, kuyruğu dik tutmak lazımdı şu hayatta.

"Tamam o zaman, sekiz gibi uğrasam uyar mı?"

"Fark etmez, evde olmazsam da kapıcıya bırakırsın."

Geldiğinde saat sekize çeyrek vardı. Aslı diz yapmış bir eşofman altı ve çocukluğunu bilen bir tişörtle açtı kapıyı. Bu ziyareti önemsemediğini gösterecekti ya... Ömer üzerinde koyu renk bir takım elbise, elinde de üç kitapla karşısında duruyordu.

"Gelsene..." dedi, kapıyı açık bırakıp salona yürürken. "Bir kahve yapayım sana" Umursamaz davranacaktı, kararlıydı. Ömer'in adımlarını işitince, kalbi yine hızlı hızlı çarpmaya başladı ve kitapları alıp onu hemen defetmediği için pişman oldu. Ama iş işten geçmişti.

"Çok şıksın..." dedi Ömer alaycı bir tavırla.

"Ay kusura bakma! Benim de bütün derdim, n'apsam da kendimi sana beğendirsemdi, tüh başaramadım"

Ömer güldü ve elindeki kitapları masaya bıraktı. Aslı, ilgisizce kitaplara göz attı: Vay vay vaaay ikisi İngilizce, biri de Almanca'ydı. Joyce'tan Dubliners, Beckford'tan Vathek ve Jelinek'ten die Liebhaberinnen... Aslı hiçbirini okumamıştı bunların, yabancı dilde kitap okumayı hiç sevmezdi. Zaten sevse bile İngilizcesi Joyce okuyacak ayarda değildi.

"İyi İngilizce varmış sende."

"Vardır" dedi Ömer ve kendini kanepeye bıraktı. "Bu eve nooldu böyle, eşyalar eksilmiş sanki..."

"Taşınıyorum."

"Nereye?"

"Kirpi'nin evine."

"Yapma ya!"

"Ne var?

"Kahve yapacaktın?"

"Vazgeçtim."

Ömer ayağa kalkıp masaya yaslanmış duran Aslı'nın ya-

rına geldi. Uzun sarı saçlarını tepesinde tutan kalemi çekip çıkarıp omuzlarına dökülen saçlarını okşadı. Aslı bir şeyler söylemek istedi ama yine sesi çıkmadı.

"Masa sağlam mıdır sence?" diye fısıldadı Ömer. Elini kızın saçlarının arasına sokup onu sıkıca yakaladı, yüzükoyun masaya yatırıp eşofmanını sıyırdı ve üzerine abandı. Masanın tahtaları gıcırdarken Aslı hırstan ve zevkten ağlıyordu, hayat ne kadar korkunç ve ne kadar güzeldi.

Bitince gidecek sandı ama gitmedi. Aslı'nın ensesini minik minik öptü, gözyaşlarını yaladı ve "Ben acıktım..." dedi.

Aslı, ona sertçe dirsek atıp avaz avaz bağırmaya başladı.

"Bana her şey çok normalmiş, hiçbir şey olmamış gibi davranma tamam mı! Acıktın mı, bok ye o zaman! Ve kalk üzerimden artık! Manyak mısın nesin be, derdin ne senin? Rahat bırak beni."

"Sana tecavüz etmişim gibi davranmak içini rahatlatıyorsa sorun yok ama tecavüz etmediğimi biliyorsun."

"Kalk üstümden!"

"Hayır, enseni öpmek hoşuma gidiyor. Hem sana bir şey söyleyeyim mi, iyi seks insanın karşısına her zaman çıkmaz, o yüzden bunun keyfini çıkar bence. Sonra gider o kılkuyruk herifle sonsuza kadar mutlu yaşarsın."

"Bizim harika bir seks hayatımız var..."

"Peki, o zaman bu masanın üzerinde, benimle ne yaptığını sorabilir miyim?"

"Kes sesini ve artık KAAAAALK!"

Ömer gövdesini onun üzerinden çekti ve Aslı ağır hareketlerle toparlanırken bir sigara yakıp onu seyretmeye başladı. Aslı iyice gıcık oldu onun bu serin haline. Canının istediğini istediği zaman alan birinin sakin, kendinden mem-

nun, gizli bir kibir taşıyan duruşu vardı üzerinde. Bozacaksın şunun cakasını, diye söylendi kendi kendine. Yine de, git demeye dili varmadı. Kendisiyle baş başa kalmaya cesareti yoktu.

Tek kelime etmeden banyoya gitti, duş aldı ve odasına girip çırılçıplak yatağına yattı. Geleceğini biliyordu, it gibi gelecekti. Geldi de... Soyunup üzerindekileri koltuğun üzerine atarken Aslı dirseğinin üzerinde doğruldu ve elini çenesine yaslayarak ona baktı. Göz göze geldiklerinde ise hemen bakışlarını kaçırdı. Ömer yanına uzandı ve tutkuyla dudaklarına yapıştı. Aslı da uzun güzel bacaklarıyla sardı sarmaladı onu. Gece uzundu; birbirlerinin içinden geçmelerine, savrulmalarına, sarsılmalarına, sevmelerine, nefret etmelerine, pişman olmalarına, baştan başlamalarına, korkmalarına, huzur bulmalarına, tükenmelerine, dirilmelerine yetecek kadar uzun. Fakat henüz o gece adını koyamadıkları bir şey için, aşk için, gece ne kadar da kısaydı...

Sabah olduğunda, iç içe geçmiş iki kaşık gibiydiler. Ömer arkasından sarılmış, yüzünü saçlarına gömmüştü. Aslı kıpırdamaktan korkarak yatıyordu dakikalardır. Bugün Kirpi'yi terk edecekti. İş çığrından çıkmıştı ve Ömer'le olsun olmasın geri dönemezdi artık. Eskisi gibi yaşamaya devam etmek, gördüklerini görmemiş gibi yapmak mümkün değildi.

Ömer'in eli tekrar vücudunda gezmeye başladığında mutluluğun tarifi bu olmalı diye düşündü; başka hiçbir yerde olmak istememek...

"Gitmem lazım" dedi Ömer, her an bu fikirden cayabilirmiş gibi.

Aslı ne söyleyeceğini bilemedi.

"Saat kaç?" diye sordu. Gerçi, altı da dese şaşırmazdı on iki de, ne zaman mefhumu kalmıştı ne de tahmin gücü.

"Yediyi çeyrek geçiyor" diyerek yataktan fırladı Ömer.

Aslı, "Güle güle" deyip, kırıldığını belli etmeden arkasını döndü ve tekrar uyuma pozisyonuna geçti. Ömer hızla giyiniyor ve bir taraftan da ıslık çalıyordu. Hazırlanması bitince Aslı'nın saçlarını çocuk sever gibi şöyle bir karıştırdı ve "hoşçakal" deyip, basıp gitti. Ne ararım demişti, ne de başka bir şey. Aslı içinden "hoşt çakal!" dedi, bu laf hoşuna gitti ve güldü. Delilik alameti! Ne olursa olsun keyfi yerindeydi bu sabah!

Beş dakika sonra kapı çaldığında yüreği ağzına geldi. Geri dönmüştü işte. Acele etmemeye çalışarak, hatta kendisini bunun için zorlayarak yataktan kalktı ve içinden yüze kadar saydıktan sonra kapıyı açtı. Sevindiğimi belli etsem mi, etmesem mi diye düşünürken suratının ortasına inen şidddetli bir darbeyle kendini yerde buldu. Burnundan ılık kanlar boşalıyor, acıdan gözlerini açıp neler olduğuna bakamıyordu. Yıldızları saymak denen şeyin gerçek olduğunu anlayıp şaşırdı. Kalkmaya çalışırken biri onu saçlarından tutup tekrar antrenin mermer zeminine savurdu ve acımasızca tekmelemeye başladı. İlk aklına gelen şey bir sapığın saldırısına uğradığı oldu. Gerizekâlı Ömer apartmanın kapısını kapatmamıştı ve bu adam da rahatça girmişti içeriye. Karnına, sırtına, kafasına tekmeler yağıyordu. Aslı ise yerde tırtıl gibi büzülmüş duruyor, ufaldıkça ufalıyor ve sessizce bitmesini bekliyordu. İleride kendisine neden bağırmadın diye soranlara "hiç aklıma gelmedi" diyecekti.

Tekmeler yavaşladı ve onun sesini duydu. Kirpi'nin sesi, "Orospu!" diyordu, "Adi orospu! ...na koyiiim senin". Korka korka gözlerini aralayınca Kirpi'nin kan çanağına dön-

müş gözleriyle karşılaştı. Nefret denen şeyin bir insanın yüz ifadesinde bu kadar somutlaşması olacak şey değildi. Kirpi'nin yüzündeki her kas, eksi sonsuzdan artı sonsuza kadar, ondan nefret ettiğini haykırıyordu. Tükürür gibi bir şeyler söylüyordu, ama Aslı ne anlattığını tam olarak anlayamıyordu. "Telesekreter" dediğini duydu bir ara, bir de bütün gece arabada evin önünde beklemişti falan filan. Kirpi'nin berbat durumda olduğunu tahmin ediyor, bütün olanların kendi suçu olduğunu da biliyordu bilmesine ama ne var ki zerre suçluluk duymuyordu. "Bak" dedi kendi kendine, "günah işlediysem, bedelini de ödedim işte".

Neden sonra, Kirpi'nin "Bir şey söyle!" diye bağırdığını duydu. Yerde, burnundan sızan kanların oluşturduğu küçük gölcüğün içinde yatarken "Siktir git!" dedi ve bayıldı.

11.

Kendine geldiğinde salondaki kanepede yatıyordu. İlk gördüğü, kapıcının karısı Sabiha'nın terlemiş yüzü oldu. Heyecan ve korkudan kadıncağızın yanakları parça parça kızarmıştı. Bir taraftan elinde kanlı bez parçalarıyla koşturup duruyor, bir taraftan da söyleniyordu.

"Vah Aslım vah, vah benim gül yüzlü kızım... O kılkuyruk mu yaptı bunu, boyu devrilesice. Bak insanlar hiç belli oluyor mu! Gören de efendi der, adam der. Seyfiiiii, gözü çıkasıca Seyfiiiii, bulamadın mı doktor beyi hâlâ? Ağır uyur onlar. Çok bas zile, çok bas!"

Anlaşılan Sabiha kocasını alt katta oturan Zoran Bey'i aramaya göndermişti. Zoran Bey anestezi uzmanıydı ama apartman sakinleri astigmattan kansere, tüm tıbbi sorunlarında ona danışmadan adım atmazlardı. Adamcağız bu sabah sıcak yatağını en genç komşusuna pansuman yapmak için terk edecekti. Aslı bunun sorun olmayacağını biliyordu, Zoran Bey Jülide'nin hayranlarındandı. Dünyada Jülide

gibi kadınlar dururken, kendisinin nasıl olup da Feriha cadısının eline düştüğünü merak ediyor olmalıydı. Feriha kapıcıdan tezgâhtara, komşudan taksiciye, karşılaştığı herkesle kavga çıkarabilme yeteneğine sahipti. Elinde değildi, onun insanlarla ilişki kurma biçimiydi bu. Laf sokmadan duramazdı, çünkü herkesin ona laf soktuğunu düşünür, sürekli tetikte yaşardı. Öyle şakadan falan da anlamazdı, boş bulunup da kendisine takılma gafletine düşenleri anında pişman ederdi. Taktı mı da tam takardı doğrusu. Sebebini unutur, nefretini unutmazdı. Zoran Bey ne kadar mülayim, insancıl ve şakacıysa, Feriha da işte o kadar nemruttu. Kızları Bade'yi görenler bunun bir akraba evliliği olduğuna yemin edebilirlerdi; kız o zarif babasından hiçbir şey almadığı gibi, annesinin koca kıçına kendi çarpık bacaklarını ve tuğla suratını da eklemişti. Hayatınızda görebileceğiniz en kısa kollu insandı, tıpkı kısa kollu bir tişörte el takılmış gibi. Yok sakat falan değildi, her şeyi tamdı da, verdiği izlenim tam değilmiş gibiydi. Bade küçükken Feriha, "kızımın parmakları uzun, güzel piyano çalar" diye tutturmuş, Jülide'den ona ders vermesini istemişti. Eh bir anneye de "kızının parmakları uzun ama kolları kısa" denilemeyeceği için Jülide kabul etmişti. Dersler gerçekten şaka gibiydi. Zavallıcık, kolları yüzünden en köşedeki tuşlara erişemiyor, kendini hızla bir o yana bir bu yana atıp duruyordu. Dersler sona erdiğinde kızın yeteneğinde bir gelişme olmamış ama büyük ihtimalle beli incelmişti. Feriha, ele güne Jülide'nin kötü bir hoca olduğunu fısıldamış, Jülide ise gülüp geçmişti.

Zoran Bey elinde çantası, üzerinde pijaması ve arkasında Seyfi'yle içeriye daldığında Aslı derin bir nefes aldı; ona sarılmak istiyordu. Adamın varlığı bile başlı başına bir huzur sebebiydi. Sabiha hemen Aslı'nın yanından kalkıp doktora yer açtı.

"Aslı kızım, geçmis olsun! Nasılsın?" Zoran Bey endişeli bakışlarla yanına çöktü.

"Burnum çok sızlıyor Zoran Amca... Aslında her yerim sızlıyor."

"Baygın bulduk şu taşların üzerinde, öylecene yatıyordu..." diye araya girdi Seyfi.

"Tamam Seyfi. Hadi sen biraz çık da, ben Aslı kızımı rahat rahat muayene edeyim." Ne oldu ne bitti hiçbir şey sormadan, yumuşacık elleriyle Aslı'nın tüm vücudunu kontrol etti.

"Hemen hastaneye gidiyoruz. Her ihtimale karşı tomografi şart. Elmacık kemiğinin üzeri de fena açılmış, dikiş atarlar herhalde. Dua edelim burnun kırılmamış olsun" dedi Zoran Bey. "Sabiha, çağır Seyfi'yi gelsin de Aslı'yı aşağıya indirin. Ben üzerime bir şey geçirip geliyorum, hastaneye gidiyoruz".

"Gel güzelim, gel nazlı kuzum, tüh elleri kırılsın o hayvanın!" diye söylenen Sabiha'yla, durumdan hoşlanmadığı her halinden belli olan kocasının kollarında aşağıya inerken, Aslı böyle bir anda bile aklında Ömer'in olmasına şaşıyordu. Ne evsiz kalmış olmak, ne de Kirpi'yi sonsuza dek kaybetmek... Aklı fikri Ömer'deydi. "Ne hastalıklı bir ruh durumu" diye geçirdi içinden. Demek insanlar bu yüzden bütün hayatlarını bir kalemde dağıtıveriyorlardı. Hayatına biri giriyordu ve o güne kadar değer verdiğin, önemsediğin ne kadar şey varsa hepsi anlamını yitiriyordu. Arkadaşların, karın, kocan, çocuğun, düzenin, yarına ilişkin hesapların yalan oluveriyordu birden. Onun üzerine yepyeni bir dünya inşa ediyordun, hatta o tek başına senin dünyan oluyordu. İnsanoğlu böyleydi işte, bu kadar kolay satıverirdi her şeyi ve arkasına bile bakmadan, neşeyle yeninin ve bilinmezin peşinden giderdi. Yakıp yıktığı geçmişi de, viraneye çe-

virdiği kalpler de umurunda olmazdı. Sevgi denen şey bir hevesten ibaretti; yeni bir heves su baskını gibi gelir, ve ne var ne yok her şeyin üzerini kaplayıverirdi. Bir gün bu da bitecekti. "Onu düşündüğümde içimin titremediği günler de gelecek. Tıpkı Kirpi gibi Ömer de bir hayat artığına dönüşecek" Bu, insanın kendisini hem çok güçlü, hem de çok savunmasız hissetmesine neden olan bir düşünceydi.

Ağır ağır merdivenlerden inerken kendisini bir hayat savaşçısı gibi hissetti. Birine âşık olmak, bir sefere çıkmak gibiydi, onun ruhunun tüm deliklerine girip, tüm kalelerini ele geçirince sefer bitiyordu. Sevgisinden ve sana verebileceği tüm ganimetleri aldığından emin olunca yeni bir seferin hazırlıklarına başlıyordun. Çoğu zaman bu hazırlığı farkında bile olmadan yapıyordun ama hareket günü geldiğinde seni hiçbir şey tutamıyordu. Herkesin seferi farklıydı elbette... Bazıları imparatorluk askerleri gibi ele geçirmiş olduklarını kaybetmeden yeni yerler almak isterken, diğerleri basit yağmacılardı. Bunlar eskinin yükünü taşımadan sadece ganimetleri heybelerine doldurur ve tozu dumana katarak uzaklaşırlardı.

Seyfi'nin ter kokusundan korunmak için başını Sabiha'dan tarafa çevirerek, Zoran Bey'in arabasının yanına kadar geldi. Doktor bey, aceleden merdivenleri ikişer ikişer atlayarak onlara yetişti ve arabaya doğru hamle yapan Sabiha'ya: "Sen doğru Aslı'nın evine çık. Arayan falan olur, merak etmesinler" dedi. Sabiha kendisine verilen bu görevi memnuniyetle kabul etti ve gevşemiş başörtüsünü iyice sıkıp yukarı koştu.

Bunun iyi bir fikir olmadığı iki saat geçmeden ortaya çıktı. İnisiyatif sahibi Sabiha, Ayla'yı bizzat arayarak olanla-

rı anlatmış ve hastanenin meraktan çıldırmış bir grup insanla dolmasını sağlamıştı. Gelenlerin Aslı'yı görünce rahatlamalarından, Sabiha'nın abartma sanatını sonuna dek kullandığı anlaşılıyordu. Aslı'nın sağ elmacık kemiğinin biraz üzerine altı dikiş atılmıştı. Her ihtimale karşı geceyi hastanede geçirecekti. Burnu korkulduğu gibi kırılmamış ama oldukça kötü bir şekilde incinmişti, vücudundaki ezikler ise fena halde morarmışlardı. Canı yanıyordu.

İlk gelen, gözyaşları içinde Ayla oldu.

"Merak etme, iyiyim" diye atıldı Aslı onun perişan halini görünce.

"Allahıma şükürler olsun! Sabiha arayınca aklım gitti..."

"Sabiha mı aradı?"

"Evet. Yetiş Ayla Abla, o oğlan Aslı'yı paralamış, hastaneye kaldırdık dedi. Seni nasıl bulacağımı bilmeden koştum geldim. Neler oldu be kızım?"

Aslı ne söyleyeceğini bilemedi. Ayla, Jülide'nin arkadaşıydı ve onu incitmek istemiyordu ama bir şeyler uyduracak takati de yoktu.

"Ben Kirpi'yi aldattım Ayla".

"Neee?"

"Aldattım işte... Ömer'le"

"Aaaaa, bizim Ömer mi? Yani Jülide'nin?.."

Ayla donup kalmıştı. "Nasıl yaa?" diyebildi güçlükle. Aslı omuz silkti.

"Ne diyeyim, sizin kadar tuhaf bir aile görmedim. Olayları karmaşık hale getirmekten zevk alıyorsunuz. Kızmam lazım kızamıyorum, Jülide'nin yeğenisin iste... Çoktaaaaan öğrenmeliydim size şaşmamayı fakat elimde değil, hâlâ şaşırıyorum. Her durumda yapılacak en son hareketi yaparsınız, gidilecek en son yolu seçersiniz. Herhalde sizin hayattan anladığınız bu..."

Ayla, kendi kendine konuşur gibiydi. Üzerine yıllardır Jülide'yi çözmeye çalışmanın yorgunluğu çökmüştü. Jülide gitmişti ama miras olarak Aslı'yı bırakmıştı. Bugüne dek hep toplumsal ortalamalarda hareket eden bu kız, şimdi aykırı ve sınır tanımaz teyzesine mi dönüşüyordu? "Bu kadarı çok fazla" diye düşündü Ayla, "Kimse hayatında iki Jülide'yi kaldıramaz".

"Sana, gül gibi sevgilin vardı, birkaç hafta sonra yanına taşınıp rahatına bakacaktın falan demek isterdim ama bunun duvara konuşmak gibi olacağını biliyorum. O yüzden ne yapmayı planladığını soracağım. O evli adamla beraber olmayı düşlemiyorsundur umarım... "

"Kim evli adam?"

"Ömeeeer..." Ayla'nın gözleri faltaşı gibi açıldı, "Bilmiyordum deme..."

Aslı tüm vücudunun ateşler içinde kaldığını hissetti. Mümkün müydü böyle bir şey? Yok canım, evli olsa bilmez miydi, Jülide söylemez miydi? O, böyle şeyleri saklayacak kadın değildi ki. Ne skandallar görmüştü, evli adamla birlikte olmak bir şey sayılmazdı onun için.

"Saçmalama Ayla. Adam iki senedir Jülide'yle beraberdi. Birlikte tatillere, yemeklere gittiler. Akşamları sürekli bizdeydi. Evli falan değil o. Hem Jülide söylerdi evli olsa."

"Peki niye akşamları hiç sizde kalmıyordu, ya da Jülide niye hiç onun evine gitmiyordu?"

"Dün akşam bizde kaldı" dedi, ama iyice gerilmeye başlamıştı. Ayla öyle boş konuşmazdı, ama Jülide'nin de böyle bir şeyi gizlemek için bir sebebi yoktu. "Ne bileyim ben. Bırak ya allahaşkına Ayla, Jülide mutlaka söylerdi evli olsa. Niye saklasın ki?" dedi eliyle davul gibi şişmiş burnunu yoklarken.

"Onu ben de bilmiyorum. Ama Jülide bu, vardır bir he-

sabı. Kim bilir ne tilkiler, ne kuyruklar çıkacak bu işin altından. Kızım senin teyzen benim hayatta en sevdiğim insandı ama manyaktı, basbayağı manyaktı işte. Kendine hüzünler icat eder, sonra da avunamazdı. Ne adamlar dilleri dışarıda koştu peşinden, ama o nerede en olmadık birileri var, hep onları istedi. Hatta adam ne kadar imkânsızsa o kadar fazla istedi. Çok da güzeldi namussuz, sen de çok güzelsin... Nur içinde yatsın, dünya onun için yap-boz gibiydi. On kere bozar, on bir kere yeniden yapardı. Ne rezalet takardı, ne laf ne söz; kafasının dikine giderdi. Sen sen ol, onun yolunu tutma, kafanı kullan, imkânsızın peşinde koşma."

"Sen imkânsızın peşinde koşmadın da, ne oldu be Ayla? Çok mu mutlu oldun?"

"Mutlu olmak dediğin nedir? Ben mutsuz olmamakla yetindim. Bak en azından boyum kadar iki oğlum var. Her gece yanımda olmasına alıştığım biriyle uyuyorum. Mutluluk arıyorsan, mutsuzluğu da peşin peşin kabul edeceksin. Ben o kadar cesur olmadım."

"Çok ağrım var, Ayla"

"Dur hemşireyi çağırayım hemen" Ayla hırkasına sarınıp kapıya yöneldi. Çıkmadan önce tekrar Aslı'ya dönerek "Yalan söylemiyorum, adam gerçekten evli" dedi.

Aslı şiş suratında garip bir tezatla parlayan bakışlarını Ayla'ya dikti ve "Bana ne!" dedi. Kapının kapanmasını beklerken, teyzesinin en yakın arkadaşının, yılgın bir sesle, "Tıpkı onun gibisin..." dediğini duydu.

12.

Açık pencerelerden mis gibi bahar havasının dolduğu hastane odası gelenlerle şenlenmişti. Ayla ile Aslı arasındaki gerginliği hisseden Nalan, hiçbir şey sormamanın akıllıca olduğunu hissetmiş ve kaş göz hareketleriyle, olanları öğrenmek için çırpınan Zerrin'i de susturmayı başarmıştı. Akın ve Levent, Aslı'nın üniversite arkadaşlarıydılar. İkisi de erkeklere özgü bir doğallıkla ona apandisit ameliyatı geçirmiş muamelesi yapıyorlardı. Zoran Bey, bir kenarda karısı Feriha ile odanın rengi üzerine bir tartışmaya tutuşmuş, Beyoğlu'nun sıkı barlarında elektro gitar çalan Levent de bu tartışmanın taraflarından biri olmuştu. Feriha, zaman zaman kınama dolu bakışlarını Aslı'dan esirgemiyordu. Ayla ise, daha önce hiç görmediği Akın'a, uzun hastane ziyaretlerinin anlamsızlığından yakınıyordu.

Hastane odalarının tuhaf bir sosyalliği vardır, hele de ölümün kol gezmediği durumlarda bu odalardaki ziyaretçi-

ler genelde beklediklerinden daha iyi zaman geçirirler. Çok iyi tanışanların yanı sıra, aynı hastayı ziyaret etmek dışında hiçbir ortak noktası olmayan insanlar birbirleriyle sohbet ederler. Kuru pasta yiyip meyve suyu içerlerken arkadaşlar komşularla, akrabalar ahbaplarla kaynaşır. Genel müdürünüzü komşu teyzeyle sohbet ederken izlemenin dayanılmaz garipsemesini yaşarsınız. Konular sırasıyla hava durumu, tıbbın akıl almaz gelişimi, çok iyiyken küt diye gidiverenlerden örnekler ve ziyarete gelip gelmeyenlerin muhasebesidir. Hemşireler sadece gülümseme kapasitelerine göre değerlendirilirler. Zaten nedense onlar ve hostesler aynı acıklı yazgıyı paylaşırlar. Sadece işlerini yapmaları yetmez, nedense bir de dünyanın en tatlı gülümsemesine sahip olmaları beklenir. Bu arada ziyaretçilerden bazıları herkesle konuşmaya pek bir hevesliyken, bazısı bir kenarda sessizce oturup kendisine yönelik tüm atakları savuşturur.

Aslı, odasındaki alışılmışın dışındaki topluluğa baktı. Yirmi üç yaşındaydı ve başında duracak tek bir akrabası yoktu. Hastanede yatmak zorunda kalan Nalan olsaydı, anası, babası, kardeşleri çoktan buraya kamp kurar; amcalar, teyzeler, kuzenler de dört koldan çıkartma yapıyor olurlardı. Oysa, kendisi dört arkadaş, iki komşu ve bir aile dostundan oluşan küçük bir kalabalık eşliğinde yatıyordu. Babası öldüğünde Jülide'yle yaşayacağı için nasıl sevinç duyduğu geldi hatırına, içi buruldu. Keşke şimdi babası yanında olsaydı. Keşke nazlı nazlı su isteyebileceği bir annesi olsaydı. Asık suratlı anneannesiyle dedesine bile razı olabilirdi.

İçten içe Ömer'i bekliyordu. Kapı her vurulduğunda yüreği ağzına geliyordu. Her defasında hayal kırıklığı yaşasa bile onu beklemek güzeldi. Aşkın sadece küçücük bir umu-

da ihtiyacı vardı. O umut olduktan sonra, insan sonsuza dek bekleyebilirdi.

13.

Ama Ömer o hastane odasının kapısından hiç girmedi. Aslı'yı aramadığı için Sabiha'dan olanları duymadı. Duysa gelir miydi, bilinmez... Sonraki on beş gün boyunca, Aslı kalbinde bir ağırlıkla dolaşıp durdu. Hayatı kilitlenmiş gibiydi. Telefon ya da kapı her çaldığında yerinden sıçrıyor, karşısında bir başkasını bulduğunda ağlamaklı oluyordu. Başını balkon demirlerine yaslayıp, saatlerce gelip geçen arabalara bakıyordu. Aslında bakmıyor, sadece bekliyordu... Beklemek zevkten işkenceye dönüşmüştü. Ömer'in gelmeyeceğine dair inancı arttıkça, acısı da artıyordu. Bu ruhsal kıvranma sürecinde, Kirpi aklına gelmiyordu bile. Belki, o da aynı acıları Aslı için çekiyordu, ama bu neyi değişirirdi ki? Herkes aynı yaraları açıyor, aynı silahlarla yaralanıyordu. Sonunda da herkes iyileşiyordu. Kalan, yara izleri ve her yağmurda sızlayan kalp kırıklarıydı...

Tam on beş gün sonra, tam da Aslı'nın iyileşmeye karar

verdiği günlerde, bir sabah Zerrin geldi. Her zamanki gibi sonsuz bir şıklık içindeydi. Daracık siyah jean ve askılı beyaz tuniği, her zamanki diz yapmış eşofmanını giyen Aslı'nın hafiften utanmasına sebep oldu. Zerrin acele adımlarla salonun ortasına kadar yürüdü ve bir assolist edasıyla:

"Sana bomba gibi haberlerim var, Ömer'i gördüm" dedi.

Aslı tıkandığını hissetti, hiçbir şey söylemeden arkadaşına baktı. Zerrin'in olan bitenden haberi yoktu, neşeyle devam etti:

"Dün gece annemlerle balıkçıya gittik, bir de baktım bu oturuyor, karşısında da bir kadın. Hemen yanlarına uçtum, merhaba Ömer Abi diye. Beni görünce şok oldu. Hemen tanıştırdırdı kadınla, veeeee nanananooooom, eşim dedi. Ulan adam evliymiş. Biliyor muydun sen?"

"Duymuştum..." dedi Aslı dudaklarını ısırarak.

"İyi de adam hiç evli gibi değildi ki... Hep burdaydı, Jülide'yle tatile gidip duruyorlardı..."

"Ayy, ne bileyim ben be! Bana mı düştü milletin evliliğinin derdi?" Sesi iyice yükselmişti.

"Ne kızdın şimdi?" Zerrin hem şaşırmış hem de darılmıştı.

"Kızdığım falan yok..."

"Kızdıııın!"

"Nasıl bir kadındı, peki?" diye sordu Aslı, merakına yenik düşmüştü.

Zerrin ise omuz silkip kendini koltuğa attı ve "Önce sen anlat!" dedi.

"Çok iğrençsin, her şeyi bilmek zorunda değilsin şu dünyada."

"O zaman sen de karısının nasıl biri olduğunu bilmek zorunda değilsin."

Tipik Zerrin halleriydi bunlar. Başkalarının hayatını en

ince ayrıntılarına kadar kurcalamaktan zevk alırdı. Şansı da daima yaver gittiğinden, olayların orta yerine düşüverirdi. Yüzünde zafer bekleyen bir gülümsemeyle dinleme pozisyonuna geçmişti bile.

Aslı derin bir nefes aldıktan sonra, anlatıp kurtulmaya karar verdi. Onunla mücadele edecek gücü yoktu. Zaten Kirpi'yle olanların sırrını çözmeden Zerrin ona asla rahat vermezdi.

"Ben Ömer'le beraber oldum. Kirpi'nin bana saldırmasının sebebi de buydu."

Zerrin'in gözleri kocaman oldu, yüzü heyecanla parlamaya başladı. Umduğundan çok daha iyi bir hikâye bulmuştu. Aslı onun soru sormasına fırsat vermeden devam etti: "Evli olduğunu bilmiyordum, Jülide söylememişti. Hastanede Ayla'dan duydum" diye devam etti Aslı. "Ama artık görüşmüyoruz, hiç aramadı... Zıplamayı keser misin, lütfen!"

Zerrin duyduklarının etkisiyle yerinde duramaz olmuştu, zıplamayı kesmediği gibi, isterik çığlıklar atarak Aslı'nın etrafında dönüyordu.

"İnanamıyorum, onunla yattın ha! Senin böyle bir şey yapacağın, ölsem aklıma gelmezdi. Peki nasıldı? Aman tanrım, yoksa Kirpi sizi yatakta mı bastı?"

"Kes şunu. Yatakta falan basılmadık, tamam mı. Ve bu konu kapandı artık."

"Nasıldı peki, iyi miydi?

"Konu kapandı dedim!" diye bağırdı Aslı, hırsla.

Zerrin olayın magazin tarafının büyüsüne öyle kapılmıştı ki, heyecanını bastırması imkânsızdı. Buna rağmen, birkaç dakika sessiz kalmayı başardı. Ama bu sessizlik sırasında aklına düşen soruları soramamak işkenceden farksızdı.

"Hadi kadını anlat!" dedi Aslı. Bunu sorduğu için ken-

dinden nefret etti.

"Bayağı güzel sayılır. İncecik, kumral... Ayy ne bileyim kadın işte... "

Bunlar Aslı'nın duymak istediği şeyler değildi. O nedense şişman, çirkin, aksi suratlı birini hayal etmişti hep.

"İyi miydiler, peki?" diye sordu.

"Nasıl yani?"

"Yani araları nasıl görünüyordu?"

"Masanın üzerinden el ele tutuştular bir kere. Gece boyunca da güzel güzel sohbet ettiler."

"Hımmm!"

"Üzüldün mü?"

"Bana ne be, allah mesut etsin..."

Aslı kalktı ve banyoya girdi. Kusmak istiyordu, ağlamak istiyordu, ağlarken kusabilmek istiyordu. İkisini de yapmadı, muslukları sonuna kadar açıp akıp giden suyu seyretti. Tekrar salona döndüğünde kendisini daha iyi hissediyordu. Zerrin köşede Kirpi'nin evine gitmek üzere hazır bekleyen kolilere bakarak, "Ev işini ne yapacaksın peki?" diye sordu.

"Burada kalacağım" dedi Aslı, "Ayla tabloları almak isteyen birini buldu, iyi para ediyorlarmış. Piyanoyu da satarım..."

Tabloları Jülide'nin eski bir sevgilisi yapmıştı. Adam ressamdı ve son zamanlarda çok meşhur olmuştu. Onları satmak Ayla'nın fikriydi. Kocasının sanat galerisi sahibi bir arkadaşı vardı ve adam beş tablonun hepsini almaya istekli bir müşterisi olduğunu söylemişti. Bu sayede Aslı bir müddet daha bu evde oturabilirdi. Tabloları seviyordu sevmesine ama sonuçta Catherine de Medici sayılmazdı... Anı olarak sararmış fotoğraflar yerine para eden tablolar bıraktığı için Jülide'ye minnettardı.

"Ben olsam satmazdım" dedi Zerrin.

"Niyeymiş?"

"Ne bileyim, hatıra onlar."

"Sokayım hatıraya. Ev kalınca miras oluyor da, resim kalınca niye hatıra oluyormuş? Hem Jülide yapmadı ki onları, sevgilisi yaptı."

"Piyanosunu da satacaksın ama..." Zerrin vazgeçmiyordu.

"Emin ol, donları para etse, onları da satarım. Ulan aç kalan insanlar birbirini yiyor be! Tek başımayım, meteliğe kurşun atıyorum ve anılarımı koruma pahasına gecekonduda oturacak kadar kahraman değilim."

"Kendi aptallığından..." Zerrin omuz silkip, koltuğun üzerinde bağdaş kurdu.

"Evet, aptalım ki seni adam yerine koyup konuşuyorum. Şimdi çöz o bacaklarını ve defol git!".

Aslı yerinden fırladığı gibi, Zerrin'i tum itirazlarına kulak tıkayarak, çekiştire çekiştire evden dışarı attı. Bünyesi onu reddediyordu. İnsanın bu kıza belli bir süreden fazla tahammül etmesi imkânsızdı. Ne yapıp edip, bir süre sonra karşısındakine doz aşımı hissi veriyordu. Bugün de aynı şeyi yapmış, yavaş yavaş zehirli bir hal almıştı. Karşısındakinin tüm hücrelerine nüfuz etmeden ve her konuda kahrolasıca fikirlerini söylemeden asla durmayı bilmiyordu. Allah korusun onunla Amerika'ya falan uçmak insanı delirtirdi herhalde.

Zerrin'in küskün ayak seslerini dinlerken, gözü telefona ilişti. İçinden Ömer'i aramak ve ana avrat küfretmek geliyordu. Oysa, benzer durumlarda kalan arkadaşlarına asla böyle şeyler yapmamalarını söylerdi hep. Ama şu anda hatırlayamıyordu, niye öyle söylerdi ki?

Yapmadı, elbette yapmadı... Arkadaşlarıyla buluştu, eş-

yaların yerlerini değiştirdi, ağladı, defalarca sinemaya gitti, kendisine iki öğrenci buldu, dokunaklı kavuşma sahneleri hayal etti, fallar baktırdı, kedi aldı, olmayacak sevişmeler düşledi, kedi kaçtı, kitap okudu, nefret etti, yemek yaptı, apartman toplantısına katıldı, kendine acıdı, kendine kızdı, kendine küstü, Nalanlar'ın yazlığına tatile gitti, denize girdi, sırtı soyuldu diye üzüldü, karpuz peynir yedi.

Küçük valizini sürükleyerek apartmandan içeri girdi. Aslında valiz omuza asılabilen cinstendi ama güneşten yanan yerleri acıdığı için sürüklemeyi seçmişti. Askılı keten elbisesi değdiği yeri yakıyordu. Ama asıl dert ayaklarının üzeriydi. O kadar fena haldeydiler ki, Nalan'ın çocukluk tokyolarıyla dönmek zorunda kalmıştı. Merdivenlerde tokyoları çıkarıp eline aldı ve kendi katına kadar çıplak ayak tırmandı. Hijyen de bir yere kadardı! Kapının kenarına iliştirilmiş beyaz zarfı gördüğünde çantasında anahtar arıyordu. Anahtarını bulmak genelde üç dört dakikasını alırdı ve Nalan'a göre bu embesillik göstergesiydi. Aramayı bırakıp zarfı açtı. İçinde saman kâğıdına yazılmış bir not vardı: "Her saniye seni düşünüyorum. Lütfen ara. Ömer".

14.

Ne yapacağını bilemeden merdivene oturdu, oysa içinden koşmak geliyordu. Mutluluktan delirmekle delirmemek arasında sıkışıp kalmıştı. Hayatın birkaç saniye içinde koca bir yükten bir sevinç çığlığına dönüşmesi olacak şey değildi. Oturduğu serin taştan kalkıp, kaderin garip bir oyunuyla, anahtarını elini çantasına atar atmaz buldu. Günlerdir kapalı kalan ev, onu boğucu bir sıcakla karşıladı. Koşarak bütün camları açtı ve pencerelerden giren, bir nebze de olsa daha serin havayı içine çekti. Sıcak güzeldi, serinlik güzeldi, evi güzeldi, şu aniden içeriye sızan karasinek bile güzeldi. İstenmediğini sanmanın egosunda açtığı yaralar akıl almaz bir hızla iyileşivermişledi. Birisinin iki satırıyla dünyasının aydınlanmasında endişe edilecek bir taraf görmeden kendisine çay yaptı. O satırlarda Ömer'in de acı çektiğini hissettiren koku vardı. Bunun verdiği hazzı içine çekti. Onu aramak için acelesi yoktu, bu dakikaların tadına varmak istiyordu.

Haftalardır ilk defa, adam gibi acıktığını hissetti. Daha yarım saat önce ayrıldığı Nalan'ı aradı ve favori lokantalarında buluşmak üzere sözleştiler. Nalan, arkadaşının bülbül gibi şakıyan sesi ve hemen buluşmaktaki ısrarı karşısında şaşkına dönmüştü ama itiraz etmedi. Onlardaki bir haftalık tatil süresince ortalıkta canlı cenaze gibi dolaşan Aslı'nın tekrar fanilerin arasına dönmesine sevinmişti. Buluştuklarında, Aslı'nın pırıl pırıl parlayan gözleri ve neşeli kahkahalarıyla manik belirtiler gösterdiğini düşündü.

"Tozutmanın bir sebebi vardır, herhalde" dedi kendini boynuna atlayan Aslı'dan kurtarmaya çalışırken.

"Bana not bırakmış. Bak işte burada, okusana..." dedi Aslı ve kâğıdı arkadaşının önüne sürdü.

"Vaaaaay, çok romantik. Kusabilir miyim?"

"Gıcıklık yapma, sevinmedin mi?"

Nalan sadece baktı. Âşık bir insanı aklıselime davet etmenin ne kadar beyhude olduğunu biliyordu. Jülide'nin dediği gibi, aşk şeytanın kemendiydi. İnsanı kıskıvrak yakalar, elini kolunu bağlar, her türlü deliliği yaptırırdı. Bir kez bu kementle yakalananı, ne ahlâk, ne gurur, ne de mantık yola getirebilirdi. Nalan, ağzına tıktığı kocaman ekmek parçası yüzünden zorlukla konuşarak:

"Hiçbir şey söylemeyeceğim. Yoksa ileride ağlayacak bir omuz gerektiğinde, gurur yapar bana gelmezsin" dedi.

Yemekten sonra Bağdat Caddesi'nde dolaşıp zaman öldürmeyi düşündüler ama Aslı'nın birer kor parçası gibi yanan ayakları buna izin vermeyince, ayrılıp evlerinin yolunu tuttular. Aslı, Ömer'i aramayı elinden geldiğince geciktirmek istiyordu. Çünkü onu aramak bu ilişkiyi resmen başlatmak anlamına gelecekti ve ondan sonra kum saati çalışmaya başlayacaktı. Doğmak, nasıl ölüme doğru koşmaksa her beraberlik de ilk anından itibaren kendi sonuna doğru iler-

lerdi. İhanet, sıkıntı, hayat ya da ölüm sizi ayırana dek!

Ertesi sabaha kadar bekledi. Tüm zamanların en iyi uykusundan uyanıp, evin içinde birkaç saat amaçsızca gezindikten sonra, telefonun başına çöktü. Ahizeyi kaldırdı, sinyal sesiyle karşılıklı birkaç prova yaptıktan sonra, o sıralarda son günlerini yaşayan bej renkli telefonda Ömer'in iş numarasını çevirdi. Sekreter kız bezgin bir pazartesi sesiyle cevapladı ve Ömer'i bağladı. Onun sesini duymak mucize gibiydi, ama sesinin titrediğini duymak mucizenin ta kendisiydi.

15.

Her şey çok çabuk oldu. Ömer yaklaşık bir saat sonra çıkıp geldi ve kapının önünde sarılıp, dakikalar boyu öylece kaldılar. Ömer ona "Seni seviyorum" dedi, Aslı güldü. Ömer "Gerçekten..." dedi, bu kez Aslı ağladı. Akşama doğru, tüm şehri kavuran sıcağa rağmen sarılmış yatarlarken, konuşacak cesareti buldu.

"Evlisin, değil mi?"

"Evet..." dedi Ömer, gergin bir sesle.

"Jülide'nin haberi var mıydı?"

"Evet."

"Peki, neden bana söylemediğini biliyor musun?"

"Evet."

"Kerpeten getireyim mi, kendin anlatır mısın?"

Ömer, doğrulup yatağın kenarına oturdu, Aslı da yattığı yerden gözlerini duvardaki bir lekeye dikip, "Kardeşim falan çıkmazsın umarım" dedi.

"Yok, o kadar değil..." diye cevapladı Ömer, "Sadece

Dalya ile evliyim."

Aslı sıçrayarak yataktan kalktı ve dehşet içinde Ömer'e bakarak, beklediğinden çok daha yüksek çıkan bir sesle bağırdı:

"Neeeeeeeeee! Yalan rüzgârı mı bu be? Yuh yani!"

Dalya, Jülide'nin en gözde öğrencisiydi. Aslı, onunla on iki sene önce, bu eve ilk geldiği günlerde tanışmıştı. On sekiz, on dokuz yaşlarında olmalıydı o zamanlar. Solgun görünüşlü, son derece zarif ve içine kapanık bir kızdı. Yedi yaşından beri ona ders veren Jülide'ye tutku derecesinde bağlıydı. Dersi olmayan günlerde de sık sık uğrar ve saatlerce kalırdı. Aslı geldikten bir sene kadar sonra, Dalya bir adama âşık olmuştu. Ailesi bu ilişkiye şiddetle karşıydı, çünkü Museviydiler. Kıyametler kopmuş, kızcağız günler geceler boyu gözyaşı dökmüştü ama aile Nuh demiş peygamber dememişti. Dalya önce Büyükada'ya gönderilmiş, ardından bu sürgün mesafesi yeterli bulunmamış olacak ki gözünü İsrail'de açıvermişti. Bu dönemde, Jülide ona yardım etmek için elinden geleni yapmıştı. Aileyle defalarca konuşmayı denediyse de, hiçbir sonuç elde edememişti. Genç âşıklar ancak Jülide vasıtasıyla iletişim kurabiliyorlardı. Jülide kendi mektuplarının içinde sevgililerin mektuplarını ulaştırıyor ve telefon trafiklerini ayarlıyordu. İşin sonunda sevgilisi Tel Aviv'e gidip, Dalya'yla dönmeyi başarmıştı. Jülide'nin nikâh şahidi olduğu, küçük bir törenle evlenmişlerdi. Aslı'nın bildiği kadarıyla, ailesi kızı asla bağışlamamıştı. Yıllar önce Dalya'nın sevgilisini bir kez görmüştü ama onunla Ömer arasında bir bağlantı kuramadı. Daha ince, daha uzun bir genç adam vardı hatıralarında...

Aslı, ilk kez teyzesine dair bir hayal kırıklığı hissetti.

Dalya, Jülide'nin kızı gibiydi. İkisi piyanonun başına çökerler, bıkıp usanmadan çalışırlardı. Onların yakınlığını kıskanırdı bazen. Normal ders sürelerini fersah fersah aşmak, Jülide'nin umurunda bile olmazdı. Böylesine sevdiği bir genç kızın, onca zorlukla elde ettiği bir adamı elinden almak, tuhaf şeyler yapmayı gelenek haline getirmiş olsa da Jülide'nin tabiatına aykırı görünüyordu. Yoksa, hiçbir şey onun tabiatına aykırı değil miydi? Aslı, bir keresinde teyzesinin, kahkahalar atarak şöyle söylediğini hatırladı: "Elbette benim de prensiplerim var. Örneğin sevgililerimin arkadaşlarıyla birlikte olabilirim, ama arkadaşlarımın sevgilileriyle olmam" Herhalde kocalar sevgili kapsamında değillerdi.

"Dalya biliyor mu?"

"Biliyor galiba, ama bu konuda hiç konuşmadık. Görmezden geliyor..."

"Niye?"

"Çok önemsemiyor herhalde."

"Niye ayrılmıyorsunuz o zaman?"

"Beraber olabilmek için çok mücadele ettik. Özellikle de Dalya çok fedakârlık yaptı. Benim uğruma ailesini terk etti. Çok düşkündü babasına. Adamcağız ona küs öldü. Cenaze için eve gittiğinde annesi üzerine saldırıp onu kovdu. Bunca şeyden sonra, aslında hata yapmışız demek zor. Aşk bitti ama bitmemiş gibi yapıyoruz."

"Peki Jülide'yle nasıl başladınız?"

"İlişkimizin kötü gittiğini görünce araya girmek istedi. Birkaç kez buluştuk ve sonra... Oldu işte."

"Ona âşık mıydın?

"Hayır ama yanında mutluydum. Çekip gidersen tınmayacak bir kadınla olduğunda çekip gidemiyorsun."

"O sana âşık mıydı?"

"Yok. Herhalde gençliğini kaybetme korkusuna iyi geliyordum."

Bu konuşma ikisini de germişti. Bir süre susup yan yana oturdular.

"Böyle bir ilişkinin sana haksızlık olduğunu biliyorum" dedi Ömer.

"Doğrusunu istersen, evli olman umurumda bile değil."

Doğru söylüyordu. En azından o an için...

16.

İlk birkaç ay, gerçekten de umurunda olmadı. Ömer ona âşıktı, hemen her gün birlikteydiler ve karısı "orada bir köy var uzakta" misali soluk bir gölgeydi. Bazen gün içinde buluşuyorlar, bazen de Ömer iş çıkışı uğruyordu. Hatta geceleri kaldığı bile oluyordu. Hallerinde, hareketlerinde evli bir adamın tedirginliğinden eser yoktu. "Olsa kesin soğurdum" diye düşünüyordu Aslı. Filmleri beraber izliyorlar, yeni restoranları beraber keşfediyorlardı. Bitmiş bir evlilikti Ömer'inki, bundan emindi.

İlk yarası güneşli bir aralık günü açıldı. Bahardan kalma bir pazardı. Haftalardır şehrin kasvetli karanlığında bunalan İstanbullular, kendilerini sokağa atmışlardı. Aslı da, Nalan ve Zerrin'le birlikte Cadde'de yürüyüşe çıkmıştı. Ömer'i ilk gören Nalan olmuştu.

"Hemen bakma! Ömer geliyor, karısıyla..." dedi kafasını ters tarafa çevirerek.

Aslı telaşla karşıdan gelen kalabalığı taradı ve onları gördü. Birbirlerine ait insanların rahatlığıyla el ele yürüyorlardı. Onların el ele tuşuşacağı hiç aklına gelmemişti. Birkaç saniye sonra Ömer'le göz göze geldiler ve o hiç istifini bozmadan yanından geçip gitti. Üzerinde birlikte aldıkları siyah deri mont vardı.

Nalan, "Orospu çocuğu" diye söylendi. Yüzünde ilk kez, bu ilişkiden nefret ettiğini saklamayan bir ifade vardi. Öte yandan Zerrin, bu karşılaşmanın heyecanıyla, zevkten çıldıracak gibi görünüyordu.

İkinci darbe için fazla beklemesi gerekmedi. Cep telefonu denen müstesna cihazın -cennetten mi cehennemden mi bilinmez- hayatımıza bomba gibi düştüğü günlerdi... Karısı, bu uzun menzilli tasmadan, Ömer'e hediye ediverdi. O günden sonra Dalya'nın varlığı uzak bir gölgeden somut bir gerçeğe dönüştü. Onların telefon konuşmalarını sessizce dinlemek, gülmelerine, şakalaşmalarına tanık olmak Aslı'yı yavaş yavaş hırpalamaya başladı. Telefon çaldığında Ömer'in paniğe kapıldığını görmek, kara tahtayı çizen bir tebeşirin sesinden daha sinir bozucuydu. Diğer yandan, âşık olduğunuz o karizmatik erkeği, karısından iki kilo yağsız kıyma siparişi alırken izlemenin hiçbir romantik yanı yoktu.

Kıskançlık virüsü vücuduna girmişti ve koşarak ilerliyordu. Yalnız karısıyla sınırlı kalmadı ve her alana sirayet etti. Kendi canı acıdıkça, Aslı da Ömer'in canını yakacak usüller geliştirmeye başladı. Erkek arkadaşlarını eve davet ediyor, Ömer'in gelmediği günlerde partiler veriyor, kızlarla buluşsa da o sorduğunda bir erkek adı veriyordu. Ömer yanındayken Zerrin ya da Nalan arayacak olsa bir erkekle konuşuyor numarası yapıyordu. Bazen kısa süreli ayrılıklar

yaşıyorlardı. Aslı direniyor, sonunda kapıyı çalan Ömer oluyordu. İlk senenin sonunda ilişkileri hastalıklı bir hal almıştı; birbirlerinin rüyalarını bile kıskanıyorlardı. Yan masadaki bir adam ya da dergide resmine biraz uzunca bakılan bir kadın yüzünden saatlerce kavga edebiliyorlardı.

Aslı, kendisine bu kadar âşık bir adamın, niye karısını bırakmadığını merak ediyordu. Hem de giderek daha çok... Gururuna yediremediği için asla bu konuda bir şey sormuyordu ama içi yavaş yavaş kine benzeyen bir duyguyla dolmaya başlamıştı. "Etrafımda tonla erkek varken, yalnız yaşamama nasıl dayanabiliyor" diye düşünüyordu. Bazen konuşmaları birbirlerini incitme yarışına dönüşüyordu. Bir keresinde salonda yayılmış televizyon seyrederlerken, Aslı sakin sakin, "Neden çocuk yapmıyorsunuz?" diye sormuştu. Ömer allak bullak bir ifadeyle suratına bakınca da "Olmuyor mu?" diye üstelemişti.

"Saçmasapan konuşmayı keser misin?"

"Niye saçmasapan olsun, evli değil misiniz?" Elmasından kocaman bir ısırık aldı.

"Çocuk yapmayacağız..." demişti, Ömer ters ters.

"Bence herkes mutlaka çocuk yapmalı."

"Sen yap o zaman..."

Aslı elmanın koçanını sallarken, "Evlenince yapacağım tabii ki" deyip tüm dikkatini tekrar televizyona yöneltmişti.

Kafası Ömer'le tepeleme doluyken, üstüne bir de parasızlık çekiyordu. Bir sürü beklenmedik masraf çıkıyordu ve üç dört aydır dersler de kesilmişti. Kiraydı, aidattı, benzindi derken bankadaki para bitmiş, resimlerden aldıkları da suyunu çekmeye başlamıştı. Bu gidişle kalan kısmı da süratle tükenecekti. Ya da dikkatli para harcamaya çalışmak-

tan Aslı tükenecekti.

Bir gün ağlaya ağlaya o çok sevdiği BMW'sini sattı. Ömer'in son derece havalı bir otomobil galerisi ve piyasadan milyonlarca tanıdığı vardı ama ona söylemeden başka bir galeriye satıverdi. Söylese, ona para vermeye falan kalkar diye korkuyordu. BMW'nin yerine son derece çirkin ama az kullanılmış minik bir yerli araba aldı. En azından artık üç kuruşun hesabını yapmakla uğraşmayacaktı. Yeni arabasını haftalarca Ömer'den saklamayı başardı. Bu konuda konuşmak bile ağırına gidiyordu. Kaderin cilvesi, o günlerde Ömer de karısının arabasını değiştirdi. Dalya'nın bir Porsche'si oldu, Aslı'nın da arabasını saklamak için yeni bir sebebi...

İki ay kadar sonra, bir gün Ömer telaşla Aslı'yı aradı. "Arabanı gördüm şimdi..." dedi, "Kıronun biri kullanıyordu" Aslı elinden geldiğince neşeli bir sesle:

"Haaa, sattım ben onu" diye yanıtladı.

"Sattın mı? Niye?"

"Unoları çok beğeniyordum..." dedi Aslı, bir kahkaha atarak. Birden durumu komik gelmeye başlamıştı.

Ömer bir an sessiz kaldıktan sonra;

"Çok hayvanım değil mi? Sana hiç sormadım..." dedi ve telefonu kapattı.

Ertesi akşam geldiğinde, elinde kocaman bir araba anahtarı vardı. Masanın üzerine bırakırken: "Bunu kullanmanı istiyorum" dedi.

"Söz konusu bile değil" diye itiraz etti Aslı, "Ben senin kapatman değilim"

"Kirpi'nin arabalarını kullanıyordun ama. Hem de kendi

araban dururken…"

"Kirpi benim sevgilimdi. "

"Ben neyinim peki?"

"Sevgilim değilsin. İkisi farklı şeyler, senin karın var."

"Sevgilimsin çünkü seni seviyorum."

Aslı kollarını Ömer'in boynuna dolayarak: "Hayır metresinim ve lütfen araba konusunu kapat çünkü böyle şeyler konuşmak ağırıma gidiyor. Benden sorumlu falan değilsin, tamam mı? Yine de teşekkür ederim, çok iyisin" dedi.

O günden sonra bu konuyu hiç konuşmadılar. Aslı, onun üzüntü ve çaresizlik içinde kıvrandığının farkındaydı ama değilmiş gibi davranmayı sürdürüyordu. Gizliden gizliye, onun vicdan azabı çekmesi hoşuna gidiyordu. Eninde sonunda Dalya'dan ayrılacağından emindi. Ne de olsa hâlâ, masalların gerçek olduğuna inanılan yaştaydı.

17.

Birbirlerini taparcasına sevdiler ve birbirleriyle ölümüne savaştılar. Derin kederlerden sonsuz mutluluklara koşturup durdular. Kavgalar, gürültüler, kıskançlıklar, gözyaşları, çarpılan kapılar, kapatılan telefonlar, küfürler, yalvarmalar, ayrılıp barışmalar ve uykusuz gecelerle iki yıl geçti. Aslı ilk günlerdeki rahatlığını nasıl olup da kaybettiğini bir türlü çözemedi. Ömer'in sevgisinin ona yettiği, evli olmasını hiç sorun etmediği o günlere dönebilmek için çabalayıp durdu ama başaramadı. Ne değişmişti ki? Ömer onu hâlâ deli gibi seviyordu. O halde neden bu kadar hırçın ve huzursuz hissediyordu kendisini? Şeytan niçin sürekli, "Seni gerçekten sevseydi, hayatını seninle geçirirdi" diye fısıldıyordu? Ve niye içindeki ses, "Şeytan haklı" diyordu?

Bu arada, Aslı okuldan mezun oldu, büyük bir yabancı şirketin pazarlama bölümünde küçük bir maaşla işe girdi. Ömer de galericiliğin yanı sıra tekstil işine bulaştı. Tüm

bunlar olup biterken, birbirleriyle her konuda saatlerce konuşan bu iki insan, ilişkilerinin geleceğine dair tek kelime etmediler. Aslı hiç sormadı, Ömer de hiç söylemedi. Ta ki Aslı'nın yirmi beşinci doğum gününe kadar....

O gece, Aslı'nın arkadaşlarından oluşan on beş kişilik bir grupla Kumkapı'ya gittiler. Gecenin ilerleyen saatlerinde, alkol duvarını aşmış olan Zerrin, Ömer'e sataşmaya başladı ve ikisi arasında gerginlik oldu. Aslı arkadaşının zıvanadan çıkmaya başladığını hissetmişti ama müdahale etmek istemedi. Eğleniyorlardı şunun şurasında. Zerrin bir ara ayağa fırladı, çalgıcıları susturup Aslı'nın şok geçirmesine neden olan soruyu sordu:

"Ya sen ne zaman şu karından boşanıp Aslı'yla evleneceksin?" Aslı utançtan ne yapacağını bilemez bir haldeyken, Ömer: "Boşanmaya hiç niyetim yok" diye cevap vermişti. "Karımı seviyorum, Aslı da bunu biliyor."

Hiç bilmiyordu öyle bir şey. O söylemedikten sonra nereden bilecekti ki? Hem o değil miydi, aşk bitti de bitmemiş gibi yapıyoruz diyen?

Masadaki hava bir anda kutup ortalamasına düşmüş, herkes gözlerini Aslı'dan kaçırıp tabağına ya da bardağına dikmişti. Aslı iki yıldan beri bu konuda niye hiçbir şey soramadığını o an anladı. Bunu duymaktan öyle çok korkuyordu ki... Söylenene kadar gözardı edebileceğiniz ama söylendiği andan itibaren bir daha asla kaçamayacağınız türde bir gerçekti bu. Sakin bir tavırla, yanında oturan Ömer'in elini tutmuş ve titremesini önleyemediği bir sesle: "Ömercim, o halde rica etsem..." demişti, "Hemen şimdi, gidip onu ne kadar çok sevdiğini karına da söyler misin?"

"Aslı... Öyle demek istemedim, biliyorsun yani ben..." Ömer'in yüzünde büyük panik okunuyordu.

“Hatta onu artık aldatmayacağını da söyle. Yani en azından benimle…”

“Aslı, sonra konuşsak. Bak sarhoşum, Zerrin de sinir etti zaten…”

“Lütfen gider misin? Sana gitmen için yalvarıyorum.”

Ömer hiçbir şey söylemeden yerinden kalkmış, elindeki peçeteyi hırsla Zerrin’in suratına fırlatıp, restorandan çıkmıştı.

Sonraki iki hafta Aslı için çok yoğun geçti. Kimselere söylemeden Rumeli Hisarı’nda küçük bir daire kiraladı ve işinden istifa etti. Ömer’in peşini kolay kolay bırakmayacağını biliyordu, kendisinin ona çok uzun süre direnemeyeceğini de… O günden sonra defalarca aramıştı Ömer, birkaç kez de eve gelmişti. Her defasında, konuşmak istemediğini söyleyip göndermişti onu. Vakit kazanmak için “Beni biraz rahat bırak” demişti, “Zamana ihtiyacım var.”

İşteki son gününde bir iki parça eşyasını alıp otoparka indiğinde, arabasının yanında buldu Ömer’i. Berbat görünüyordu, zayıflamıştı galiba.

“İstediğin neyse, her şeyi konuşmaya hazırım” dedi karısını seven adam. “Ne istersen yapmaya hazırım. Seni seviyorum”

“Çok geç” diye yanıtladı Aslı ve onun dünyada eşi olmayan güzellikteki yanağını usulca okşadıktan sonra, arabasına binip uzaklaştı. “Ben sadece benim istediğimi, senin de aynı şiddette istemeni bekledim” diyemedi.

Bu Ömer’i son görüşü oldu. Ertesi gün sessiz sedasız taşındı.

18.

Yeni evi, Rumeli Hisarı'nın daracık sokaklarından birindeydi. Minicik bakkalı, yıllanmış ağaçları, köşedeki kahvehanenin önüne atılmış iskemleleri ve çığlık çığlığa koşuşturan çocuklarıyla Anadolu kasabalarına benziyordu burası. Eski püskü bir apartmanın giriş katındaki ufak daireyi ilk görüşte sevmişti. Erenköy'dekinin yarısı büyüklüğünde bir salonu ve ufacık iki odası vardı. Apartmanın önünde ve arkasındaki koca koca ağaçlar yüzünden ev daima biraz loş oluyordu ama rüzgârlı havalarda yaprakların hışırtısı öyle güzeldi ki... Eşyaların çoğunu bırakmak zorunda kalmıştı, ama getirdikleri burayı hoş bir mekan yapmaya yetmişti. Her şey yerini bulduktan sonra cilasız parkeler bile göze batmaz olmuştu. Jülide'den kalma İngiliz stili mobilyalar eve saçma bir biçimde yakışmıştı. Bereket ev sahibi duvarları beyaza boyatmıştı da, rahatsızlık veren bir durum yoktu. Mutfak ve banyo, Aslı'nın şimdiye kadar hiç görmediği kırsal bir akımın izlerini taşıyordu. Yerler küçük kare taş,

duvarlar ve eviye ise sarı fayans kaplıydı. Beyaza boyalı mutfak dolapları, allahına yan bakıyordu.

Eski apartmanlarında hiç çocuk yoktu, burada ise her yerden fışkırıyorlardı. Güm diye kapanan apartman kapısının ve merdivenlerden sürü halinde koşarak inen çıkan veletlerin gürültüsü gece yarılarına kadar kesilmiyordu. Buralarda çocuklar erken yatmıyordu anlaşılan. Toza toprağa bulanmış yüzlerinden gözyaşı ve sümük izleri eksik olmuyordu. Apartmanın önünde, plastik beyaz iskemlelere oturmuş uzun eteklikli şişman kadınlar, örgü örüp dedikodu yaparken, bir taraftan da sesleri kısılıncaya kadar çocuklarına bağırıyorlardı.

Taşınacağından da, istifa ettiğinden de kimselerin haberi yoktu. Ne Nalan'ın, ne Ayla'nın, ne de Zerrin'in... Ömer'e söylerler diye korkuyordu. Telefonu bağlandıktan sonra arayacaktı onları, merak etmesinler diye. Bir de Ayla'ya "Erenköy'deki evde kalan eşyalardan istediğini al" diyecekti. Gerisi kapıcı Seyfi ile Sabiha'nın olacaktı. Ne çok ağlamıştı Sabiha, taşıma şirketinin kamyonu kapıya dayanınca.

Bir tek Levent'i aramıştı, ona bir iş ayarlasın diye. Ayarlamıştı da gerçekten, yarından tezi yok bir gece kulübünde garsonluk yapacaktı. Aslı gibi güzel kızlara her zaman iş vardı anlaşılan. Garsonlukta kariyer yapmayı düşünmüyordu elbette, birkaç gün içinde her tarafa CV yollayacak, bir de cep telefonu alacaktı kendisine. Ama gerçek bir iş bulana kadar hayatını kazanmak zorundaydı.

Tam dört ay çalıştı o gece kulübünde. İşe akşamüzeri gidip, sabahın ilk ışıklarıyla çıkıyordu. Vücut saati, bir türlü

yeni düzene ayak uyduramamıştı. Pestili çıkmış bir halde bütün gün uyuyup akşam yine işe gidiyordu. İlk günlerde sarkıntılık eden çok olmuştu ama sonra azalmıştı. Müdavimler anlamışlardı ondan iş çıkmayacağını. Yeni müşterilerden tek tük asılan oluyordu yine de. Kulüpteki ekip de iyiydi, temiz çocuklardı hepsi. Özellikle hafta sonları çok yoruluyordu ama eğlendiği günler de oluyordu. Hem şikâyetçi değildi bu tempodan, Ömer'i düşünmüyordu böylelikle.

Her şeyi aynı anda terk etmekle doğru yapmıştı. Mücadele edecek, alışacak o kadar çok şey vardı ki, bunalıma girmeye hiç vakti kalmıyordu. Gerçi Ömer hep içindeydi. Yemek yerken, uyurken, sipariş alırken, servis yaparken, boşları toplarken, diğerleriyle şakalaşırken, evi temizlerken, elektrikçi çağırırken, su parası yatırırken, o hep aklının bir kenarında duruyordu. Onu düşünmese de varlığını unutamıyordu.

Dört ay sonra, yine yabancı bir şirkette iş buldu. Eski pozisyonunun aynısıydı, hatta bu kez maaşı daha yüksekti. Kulüpte kazandığı kadar olmasa bile başlangıç için iyi sayılırdı. Ayrılmak için gittiğinde kulübün patronu yalnız cuma ve cumartesi geceleri çalışmasını teklif etti. İyi bir öneriydi, Aslı da kabul etti. Şirketten biri görecek olursa arkadaşına yardım ettiğini söyleyecekti. Bünyesi bu tempoya iki ay dayanabildi. İki ayın sonunda kulüpten temelli ayrıldı.

Bu arada Levent'le birlikte olmaya başladı. Kendiliğinden, doğal olarak gelişen bir süreçti. Aslı ona âşık değildi, sevişirken kalbinin hızlandığını hiç hatırlamıyordu. Teknik olarak her şey mükemmeldi ama galiba ruhu Aslı'ya eşlik

etmiyordu bu sevişmelerde. Levent, Kirpi'yi hatırlatıyordu daha çok. Sevecen, yumuşak ve uyumluydu. Beraberlikleri bir sene kadar sürdü, sonra da dostça ayrıldılar. Âşık olmadığınız birinden dostça ayrılmak, ne kadar da kolaydı. Arkadaş kaldılar. Sonra başkaları oldu, hatta birkaç kez "bu kez tamam" diye umutlandı. Onlarla mutlu sabahlara uyandı, kahkahalarla güldü. Özledi, bekledi, küstü, kavga etti. Sevdiği erkekler olduysa da, bir daha o kadar sancılı ve o kadar tutkulu bir ilişki yaşayamadı.

Ömer'den haber almaktan hep kaçtı. Bütün arkadaşları bu konuda tek kelime bile duymak istemediğini biliyorlardı. Onunla gittikleri yerlere asla bir daha gitmedi. Evinin ve işyerinin önünden bir tek kez bile geçmedi. Ömer hakkındaki sessizlik kuralı, sadece bir defa, Zerrin tarafından bozuldu. Ayrılmalarından dört sene kadar sonraydı. Nalan'ın evinde otururlarken Zerrin heyecandan parlayan gözlerle içeriye daldı ve "İnanılmaz bir haberim var" diye haykırdı, "Ömer birini bulmuş ve Dalya'nın kıçına tekmeyi basmış. Bugünlerde de evleniyormuş"

Zerrin'in şuursuzluğu karşısında, Nalan dehşet içinde başını ellerinin arasına alıp koltuğa çöktü. Aslı ise tek kelime etmeden, kalkıp kendisini banyoya kilitledi. Bu acıyla yaşaması mümkün değildi, kesin ölecekti. Bugün, bu saat ölecekti. Sıska vücudu hayatta dayanamazdı bu üzüntüye.

Dışarıdan Nalan'ın sesi geliyordu:

"Hayatımda senin kadar gerizekâlı, dangalak ve ..cık ağızlı kimseyi görmedim!" diye bağırıyordu Zerrin'e.

"Ne de olsa duyacaktı..." diye kendini savunmaya çalıştı Zerrin.

"İbrahim Tatlıses mi lan bu adam? Her gün gazetelerde çarşaf çarşaf haberi mi çıkıyor? Nereden duyacaktı?"

Aslı muslukları sonuna kadar açıp, gürül gürül akan sulara baktı. Kendisi için geliştirdiği acil durum terapisiydi bu. Su akar deli bakar misali bir saat banyoda kaldı; muslukların onun yerine ağlamasını izledi. Sakinleşmişti. Artık acı çekmenin inceliklerini öğrenmişti, direnmenin nafile olduğunu biliyordu. Buyur edeceksin, teslim olacaksın, paşa paşa çekeceksin çekeceğini. Kural buydu. Zihninin, anılarının, en fenası da hayal gücünün sana işkence etmesine izin vereceksin. Dibe vurman gerekiyorsa, küüüüt diye vuracaksın, payına beş ton gözyaşı düşüyorsa, dökeceksin. Nasıl olsa sonsuza kadar sürmüyordu, illa ki azalıp gidiyordu.

Dışarıya çıktığında Zerrin gitmişti. Kendisini hüzünlü gözlerle izleyen Nalan'ın kucağına uzandı ve zırıl zırıl ağladı. Ömer onu sevmedi diye, başkasını sevdi diye, herkes bunu duydu diye, kendisi için değil de başkası için Dalya'yı boşadı diye, onu unuttu diye ağladı da ağladı...

Bir ara sümüklerini çeke çeke: "Çocuk da yapar şimdi, değil mi?" diye sordu Nalan'a.

Nalan cevap vermedi, Aslı daha çok ağladı. Ne çok hayal etmişti Ömer'den bir çocuğu olmasını. Aynı babasına benzeyen bir oğlan isterdi. İsim bile düşünmüştü: Ali. Hatta bir keresinde hamile kalmıştı da, aldırmak için mecburen bir müddet beklemeleri gerekmişti. O birkaç hafta hayatının en güzel günleriydi. Karnında Ömer'in çocuğuyla mutlu mutlu gezmişti. Kendisini dünyanın en dişi, en harika yaratığı gibi hissetmişti. İnsan bazen salaklıkta sınır tanımayabiliyordu.

Nalan saçlarını okşayıp, "Sen güçlu kızsın, bunu da atlatırsın" dedi. Sanki güçlü olmak Aslı'nın seçimiydi. Eski hayatını yıkıp Rumeli Hisarı'nın arka sokaklarında yenisini kurmaya bayılmıştı sanki. BMW'den inip Uno'ya binmek, gece gündüz it gibi çalışmak harikaydı! Kendi başına bir

şeyler başarmanın tadına varmak için yapmamıştı ki bunları, mecbur kalmıştı. Ömer kendisini isteseydi, Aslı seve seve bütün gün oturur, evde kivi yiyerek onu beklerdi. Ama olmamıştı işte. Başka kadınlar bekleyip duruyordu Ömer'i.

Haftalarca kendine gelemedi. En önemli toplantılarda dalıp gidiyor, evin anahtarını arabada, arabanın anahtarını evde unutup duruyordu. Sonra yavaş yavaş daha az ağlar, daha az düşünür oldu. Elbette, eninde sonunda her şeyi kabulleniyor insan. Aslı da kabullendi. Kendisini öldüreceğini sandığı bir acının içinden geçip, yaşamaya devam etti.

Birbirine âşık iki insanı ayıran azgın bir nehir olduğunu öğrendi. Korkular, kompleksler, beklentiler, egolar, şüpheler ve kaygılar nehriydi bu... Güçlü akıntıların etkisiyle zaman zaman kabaran ve bulanıklaşan bu hırçın suyun öteki yanındaki sevdiğinize ulaşmak için tek bir şansınız vardı: Sadece onun aşkına güvendiğinizde varolan bir asma köprü... Bazen onun sevgisinden şüpheye düşerdiniz. O zaman köprünüz zayıflar, onu tutan halatlardan bazıları kopar ve karşıya geçmek güçleşirdi. Yine de sağlam kalan birkaç halatın sayesinde geçerdiniz. Ama bazen öyle anlar gelirdi ki sevildiğinize dair tüm inancınızı yitirirdiniz. İşte böyle zamanlarda kabaran dalgalar, biricik köprünüzü yıkar, sular batıp çıkan tahta ve halat parçacıklarını uzaklara götürürdü. Öteki kıyıda duran sevgilinize bakardınız ve ona tekrar kavuşmanın bir yolunu arar ama bir türlü bulamazdınız. Böyle zamanlarda bazıları çare kalmadığını görüp nehrin kenarından uzaklaşırlar, bazıları da kendilerini azgın sulara atıp, karşıya yüzerek ulaşmayı denerlerdi. Ama sevildiğini bilmeden ve sadakatten emin olmadan girilen bu nehirdeki akıntılar böyle bir yolculuğa izin vermezdi. Ya egonuz ve

beklentileriniz sizi boğardı ya da şüpheleriniz ve korkularınız... Yine de yüzmeye çalışanlardan bazıları hiç vazgeçmezler ve ömürlerini aslında bataklık olan o karanlık sularda çırpınarak geçirirlerdi. Çünkü akıllarına yakınlarda bir yerlerde başka bir aşk ve başka bir nehir daha olabileceği gelmezdi. Daha ilk baştan nehri geçemeyeceğini anlayıp uzaklaşanlarsa, hayatları boyunca "acaba yüzebilir miydim" diye sormaktan kendilerini alamazlardı.

Aslı da ayrılık yılları boyunca defalarca sordu bunu kendine. Zamanla dert etmemeyi öğrendi, insanın yaşı ilerledikçe kafasının daha çok karıştığını öğrendi, siyahla beyaz arasında pantone katoloğu dolusu renk olduğunu öğrendi, şaşırmamayı öğrendi, fazla bir şey beklememeyi öğrendi.

Şubat 2001'de Boğaz manzaralı, kocaman teraslı, şık bir çatı katına taşındı. Bir sene sonra da emektar Uno'sunu değiştirip taksitlerini uzun süre ödeyeceği bir Ford Focus aldı. İyi para kazanıyor, güzel yaşıyordu. Tamam, bir şeyler eksikti ama zaten hep öyle olmaz mıydı?

19.

Ekim 2003

Ömer'le yeniden karşılaşmak dünyanın olağan düzenini bozmuş gibiydi. Ali Kerim'in ona tahsis ettiği arabayla işe gittiği ilk gün sekreter kız onu telaş içinde karşıladı.

"Günaydın Aslı Hanım. Arayan çok, bu sabah revaçtasınız... Nalan Hanım aradı iki kere, cebiniz kapalıymıs ulaşamamış. Sinan Bey aradı, o da cepten ulaşamamış. Sonra Ömer Bey aradı, araba için... Ali Kerim Bey de ondaki toplantıyı iptal etti" Sekreter kız fısıltıyla devam etti "Adam bu sabah çok aksi. Odasına kapandı, telefon falan bağlatmıyormuş"

"Allah allah" dedi Aslı ilgisiz bir tavırla. Aklı onu arayan Ömer'deydi ve değil Ali Kerim, dünya yansa umuru olmazdı. Neyse ki birkaç dakika sonra Nalan'ın telefonu Aslı'nın dikkatini dağıtmayı başardı.

"Kovuldum" dedi Nalan, lafı hiç uzatmadan.

"Ne?"

"Karısı uyanmış."

"Dalga geçiyorsun."

"Hayır, dün akşam arayıp söyledi. Gelme yarın dedi."

Aslı şaşırmadı. En başından beri bunun olacağını biliyordu. Nedense kimsenin yaşadığı başkasına ders olmuyordu, herkes kendi dersini kendisi almak istiyordu. O akıllı Nalan bile, Aslı'nın Ömer'le ilişkisinin yürümeyeceğini ta en başından görmüştü de, iş kendisine gelince o bildik yanılgıya düşüvermişti: "Bizimki başka!" Keşke dev bir megafonu olsaydı da tüm dünyaya haykırabilseydi: "Saçmalayıp durmayın, hepsi aynı işte!"

Nalan'ı avutacak bir şeyler söylemeye çalıştıysa da uygun kelimeleri bir türlü bulamadı. Akşam, olan bitenin değerlendirmesini yapmak ve bir şeyler içmek için sözleştiler. Bu durumda Aslı'nın yeni erkek arkadaş adayı Sinan'ı ekmesi gerekecekti. Bunun teknik açıdan hiçbir mahsuru yoktu; erkek kısmı ekildikçe kıvama gelirdi ama bunu yapmak istemiyordu. Çok hoş biriydi Sinan, hatta Aslı'nın son zamanlarda hayatına giren erkekler arasında uzak ara en düzgünüydü. Şimdiye kadar birbirlerini topu topu üç kez görmüşlerdi ama Aslı bir hayli etkilenmişti adamdan. İlki, bir arkadaşının doğum günü partisindeydi, o gün tanışmışlardı zaten. Birkaç gün sonra birbirlerinden hoşlandıklarını anlayan işgüzar arkadaşları beş altı kişilik bir akşam yemeği icat etmişti. Son olarak da, ikisi birlikte sinemaya gitmişler ve çıkışta pizza yemişlerdi. Ömer'i saymazsak, Aslı öyle çabuk etkilenen biri sayılmazdı, birinden hoşlanabilmesi için genelde aylar geçmesi gerekirdi ama bu kez farklı olmuştu. Tüm karşılaşmalarında etraftaki herkes silinmiş ve yalnız ikisi kalmışlar gibi gelmişti Aslı'ya.

Sinan'ın tek kusuru, kısa süre önce karısından ayrılmış

olmasıydı ki, bu da az şey sayılmazdı. Tecrübeleri, yeni boşanmış erkeklerin ölmüş de dirilmiş gibi olduklarını söylüyordu; fazla mutlu ve fazla hevesli... Sorun, boşanmalarda çocukların yanı sıra aklın da kadınlarda kalmasıydı. Hayatlarını yaşamayı planlayan yeni boşanmış erkeklerin çoğu, aksi gibi daha iki gün gezemeden en çakal kadınların ellerine düşerlerdi. Diğer bir grupsa kendilerine merhaba diyen her kadın onları alıp kaçacak sandıkları için paranoyak olurlardı. Normal bir kadınla flört etmeye bile korktuklarından erkek arkadaşlarıyla gezer, sonra da mahallenin pespayeleriyle sevişip dururlardı. Zaten hayatını yaşamak kavramı bu adamların tümü için sadece sevişmekti. Hiçbiri, durup kendine "kardeşim niye ben habire eşek gibi sevişip duruyorum" demezdi. Daha işleri bitmeden sıkıldıkları kadınlarla, sonrasında nasıl tüyeceklerini hesaplayarak hayatlarını yaşarlardı.

Sinan'ın da bu gruplardan birine dahil olma ihtimali vardı elbette, gerçi yeni boşanmış bir erkek için fazla sakin görünüyordu... Yeni boşanmışların en tipik özelliği buydu işte: Asla sakin olamazlar, sürekli bir garip telaş ve içi içine sığmazlık durumundadırlar. Bir barda "kimin çişi var" oyunu oynayın, ortamdaki en çişi var görünen erkeğin bir yeni boşanmış olduğundan emin olabilirsiniz.

Günün geri kalan kısmını şirket dedikodularını dinleyerek geçirdi. Koridorlar, Ali Kerim'in karısından boşanacağı haberiyle inliyordu. Bugün dünya ayrılanlar günü müydü neydi? "Bir sen eksiktin piyasada" diye düşündü Aslı. Gidip sevap kontenjanından Ali Kerim'e ilgi gösterse miydi acaba? Ne zararı olur ki, diye düşündü. Ama ilk çabaları boşa çıktı. Patronu tarafından sıkıca tembihlenmiş olan sekreter

ne Aslı'yı içeri soktu ne de geldiğini haber vermeye yanaştı. Bunun üzerine Aslı, Ali Kerim'in cep telefonuna mesaj attı: "Sizi merak ettim" Yanıt ışık hızıyla geldi: "Odamdayım, gelsene"

Çekiç Kafa'nın zor bir gece geçirdiği hemen anlaşılıyordu. Yeni kurulandığı belli olan gözleri kan çanağı gibiydi. Solgun yüzünde dayak yemiş bir köpeğin çaresiz ifadesi duruyordu.

"Hayrola Ali Kerim Bey? İyi görünmüyorsunuz."

"İyi değilim de ondan Aslıcığım. Hiç iyi değilim."

Aslı usulca Ali Kerim'in masasının önündeki koltuklardan birine ilişti. Sormasına firsat kalmadan adam anlatmaya başladı: "Karım kızı da aldı annesinin evine gitti, boşayacakmış beni. Hanımefendi sıkılmış benden, benimle yaptığı hiçbir şeyden keyif alamıyormuş" derken Aslı'nın yüzüne bakamıyordu. Yan duvardaki dolaba diktiği gözleri tekrar nemlenmeye başladı. Aniden bakışlarını Aslı'ya çevirdi ve onay bekleyerek "İnsan hiç sıkıldım diye boşanır mı? Nerede duyulmuş bu?" diye sordu.

Aslı ise boşanmak için daha iyi bir sebep düşünemediğini söyleyemedi. Hatta Ali Kerim'in yanaklarından yaşlar akıta akıta anlattıklarını dinlerken ona acıdı bile. Her ne kadar tıknaz, salak, çirkin, antipatik, tombik elli ve yılışık olsa da, insandı bir yerde...

Terk edilmek nasıl da dokunmuştu sayın genel müdüre. O güçlü - ya da hormonlu- egosu diz çöküvermişti adını bile anmadığı karısının ardından. İnsan dediğin buydu işte. Öyle çok fazla değer vermediğiniz, ölüp bitmediğiniz biri bile terk ettiğinde kıymete biniyordu. "Onu bu kadar sevdiğimi bilmiyordum" deniyordu arkasından. Ama aslında ko-

nu "onu sevmek" değil, "terk edilmeyi sevmemek"ti. Yine de ağlayan bir erkek dokunuyordu insana...

Ali Kerim'i bulduğundan daha iyi bırakıp odasına dönerken kendisini iyilik perisi gibi hissetti. Ne de olsa birinin derdini dinlemişti. Tanrının bunu görmüş olmasını ve iyilik hanesine yazmasını umdu. Sıska sekreteri meraklı gözlerle "Ömer Bey geldi, odanıza aldım" dediği anda ise aklına gelen tek şey makyaj çantasının odada kaldığıydı. Panik içinde tuvalete koştu. Makyajı uçup gitmişti ve yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Oysa pudrası ve allığı için neler vermezdi. Şu anda Alaaddin'in cini çıksa ve tek bir dilek hakkı olduğunu söylese, hiç tereddüt etmeden "Makyaj çantamı getir" derdi. Hem neden bu salak pantolonla gömleği giymişti ki, şişman görünüyordu işte! Yeni aldığı toprak rengi elbisesini giyseydi, o odaya dünyanın hâkimi edasıyla girebilirdi. Ama bu kişiliksiz lacivert pantolon ve yanlışlıkla büyük aldığı için üzerine oturmayan gömlekle bunu asla yapamazdı. Beş yıllık tapon ayakkabıları da kaknem plaza çalışanı kılığının üstüne tüy dikiyordu. Kaçmayı düşündü, aptalcaydı tabii...

Çaresizlik içinde beş dakika kadar kıvrandıktan sonra kaderine boyun eğdi ve tüm huysuzluğuyla tuvaletten çıktı. Hışımla odaya girdiğinde, Ömer gülerek, "O ne giriş öyle, ödüm patladı" dedi.

Her zamanki gibi yakışıklıydı ya da her zamanki gibi Aslı'ya öyle geliyordu. Oysa insanlar genelde aşkından yere yapıştıkları birini seneler sonra gördüklerinde "Ayy bu muymuş?" diye hayıflanırlardı. Neden kendisine böyle olmuyordu ki? Ömer'e kıyafetini inceleme fırsatı vermemek için şimşek hızıyla yerine oturdu. "Pardon. Ziyaretini neye

borçluyum?" diye sorarken, bir kusur bulma umuduyla Ömer'i süzdü. Salak bir ifade, talihsiz bir çorap ya da kötü herhangi bir şey, hepsine razıydı ama inadına adam kusursuz görünüyordu.

"Araban yarın çıkacak, onu haber vereyim dedim."

Aslı, yapmacık bir sevinçle, "Aaa, ne çabuk..." dedi ve makyaj çantasını açıp rahat bir tavırla pudrasını tazelerken "Kusura bakma, dışarıya çıkacağım da..." diye ekledi. Yessss, dahiyane bir yalandı!

"Bu, git demek herhalde...".

"Yani..."

Ömer koltuktan kalkıp, masasına yaklaştı ve tam önünde durup tuhaf bir ifadeyle: "Yıllardır seni merak ediyorum. Sana bir özür borcum var. Bir akşam yemek yiyelim, özür dilememe izin ver" dedi.

Asla olmazdı. Bu saatten sonra Ömer'in tekrar hayatına girmesine izin veremezdi. Zamanında aptal gibi davranmış olabilirdi ama aptallığın da bir haddi hududu vardı. Ölse bile onunla yemeğe çıkmazdı.

"Mesela yarın akşam?" diye sordu Ömer.

"Oluuuur." Olur demişti! İnanılır gibi değildi, niye böyle söylemişti ki? İnsanın beyniyle dili arasında bir bağlantı olması gerekmez miydi? Peki kendisinde neden yoktu.

Odada yalnız kaldığında kendisini bir keder bulutunun içine düşmüş gibi hissetti. O günleri tek başına atlatmıştı, hayatını yıkıp yeniden kurmuştu. Üstelik, uzak diyarlardan gelen guruların seminerlerde milletimize hayatın anlamını fısıldamadığı, hatta Ferrarisini Satan Bilge'nin bile henüz yazılmadığı günlerde başarmıştı bunu. Yaşaması gerekenleri yaşamış, acısını çekmiş ve o defteri kapatmıştı. Bütün

bunları başardıktan sonra, koca bir aptal gibi, Ömer'in tekrar hayatını girmesine izin vermişti. İnsan en büyük zaferleri kendisine karşı kazanıyordu. En büyük yenilgiler de yine kendisi karşısında aldıkları oluyordu. Ömer Bey ondan özür dileyecekti! Ne için? Karısını terk etmediği için mi? Aslı'nın gitmesine izin verdiği için mi?

"Sen beni gerçekten sevmedin ki" diye söylendi sigarasının dumanının şekilden şekile girmesini izlerken. Bu bir suçlama değildi, sevmedi diye suçlanmazdı ki insan. "Biraz" sevmişti Ömer onu, sevişecek kadar... Fedakârlık yapmadan, elini taşın altına sokmadan, uzaktan sevmişti. Dünya bunlarla doluydu zaten. Sevgilisini, kocasından ya da karısından vazgeçmeden seven sürüyle insan vardı. İşte şimdi onlardan biri, karşısına geçip özür dileyecekti. Sevmemenin özrü olurmuş gibi, ya da sevilmemenin çaresi...

20.

Nalan'ı ilk defa böyle ağlarken görüyordu. Barın uzak köşesine oturmuşlardı. Ağlayacağı belli olunca, Nalan sırtını kapıya döndü. Akşamın erken saatleri olduğundan içeride henüz beş altı kişi vardı. Nalan sinirli sinirli elindeki kadehle oynayıp duruyor, bir taraftan de aralıksız söyleniyordu: "Hayvanoğlu hayvan, karısı buyurdu diye beni anında kovdu. Ne karaktersiz oluyor bu erkek milleti, ben ölsem yapmazdım böyle bir şey. Hani beni çok seviyordu? Üzerime titriyordu? Bok! Yalandan evliydiler sözümona, hanımefendi tek kalemde s.kti anamı. G.tüne koyiiim ben o Hasan'ın adamlığının. Korkak ibne... Görecek ama gününü, aldı başına belayı."

"Saçmalama, ne uğraşacaksın? İş mi yok sana allahını seversen, unut gitsin, bırak kalsın o da sevimsiz karısıyla. En büyük ceza onu karısına bağışlamak" diye söze girdi Aslı.

Nalan'ın saçma sapan şeyler yapmasından korkuyordu.

Normal şartlarda yapmazdı, ama şimdi sartlar normal değildi. Çıkabilecek rezaletleri düşündü ve içi sıkıldı.

Barmen ikinci içkileri önlerine koyarken bir an için sustular, ama Nalan'ın hırsı yatışacak gibi değildi. Gözlerini sabit bir noktaya dikmiş konuşuyordu ve konuştukça daha da sinirleniyordu. Kendine ait olmayan bir dil, kendine ait olmayan sözcükler kullanıyordu. Tamam her zaman küfürbazdı Nalan ama şimdi bir kenar mahalle dilberinin ağzıyla konuşuyordu..

"Karı bana attığı mesajı görüp dellenmiş. Kıyametler kopmuş gece evde. Bin kere de söyledim o salağa, mesajları hemen sil diye... Neyse bizimki bin bir yalan sıralamış ama kadın yememiş. Kocasının duşta çektiğim fotoğraflarını yollayacağım ona hediye olarak. Madem ben kovuldum, o da delirsin. Hasan Bey de öğrensin kadın kısmıyla uğraşılmayacağını."

Telefonunu çıkarıp Hasan'ın duştaki fotoğrafını açtı ve Aslı'ya uzattı. Aslı gayri ihtiyari baktı ama hemen pişman olup gözlerini kaçırdı. Doğal olarak adam çırılçıplaktı.

"Yatakta da var..." diye ekledi Nalan. "Asıl Milano'dakileri görmen lazım. Gerçi Milano olduğu anlaşılmıyor ama ben bir yazı ekleyiveririm artık. Her fuara birlikte gidiyorduk. Anlaşılmasın diye o önceden gidiyordu, ben de hafta sonunda."

Aslı, Nalan'nin ifadesini görünce korktu, tüm söylediklerini yapacak gibi duruyordu. Soğukkanlılığını asla yitirmeyen, daima bir mantık abidesi olarak gezen arkadaşı, intikam komandosu olup çıkmıştı. Söyledikleri ona göre şeyler değildi, sanki kızın içine deli kaçmıştı.

"Peki, ne geçecek eline?" diye sordu Aslı ve içkinin yanına bıraktıkları peçeteyi arkadaşına uzattı. "Ne kazana-

caksın?"

Nalan gözyaşlarını kurularken öfkeyle bağırdı: "Sen gerizekâlı gibi kaçıp gittin de ne kazandın? Aferin ne terbiyeli kız diye madalya mı taktılar sana?"

"Hiçbir şey kazanmadıysam bile en azından kendime saygımı kaybetmedim. Kadın seni kovdurdu çünkü kocasıyla ilişkin vardı. Kader kurbanı falan değilsin yani. Adam da onu tercih etti, çünkü seni o kadar da çok sevmiyordu. Her şey bundan ibaret. Şimdi gidip seni sevmiyor diye adamdan intikam mı alacaksın? Dua et, en azından bunu öğrenmiş oldun. Salak gibi sana ölüp bitiyor sanacaktın."

Barda oturanlar dönüp baktılar, Nalan daha şiddetli ağlamaya başladı.

"Beni seviyor, biliyorum" dedi sümüklerini çekerek. "Bak buraya gelmeden önce mesaj attı, seni dünyada her şeyden çok seviyorum ama oğluma bunu anlatamam, diye"

Telefonu kurcalayıp mesajı Aslı'ya gösterdi. Telefon değil, Pandora'nın Kutusu diyecekti, Aslı. Ama yüz ifadesini ciddiyetle izleyen Nalan'a bakınca kalbi öylesine burkuldu ki, susmak zorunda kaldı. Her şey Aslı'nın iki dudağı arasındaymış gibi bakıyordu Nalan. Sanki Aslı "seni tabii ki seviyor" dese, Hasan onu seviyor olacaktı.

Böyle çaresiz birine duymak istemediği şeyleri söylemek yürek ister. Aslı da o an kendisini hiç yürekli hissetmedi ve "boşanan nasıl boşanıyor" diyemedi, "seni kışkırtmamak için gazını almaya çalışıyor" da diyemedi, zor oldu ama "iğrenç yalancı" bile diyemedi. Oğlu üzülmesin diye bütün faturayı sevdiği kadına çıkarmanın nasıl bir mantığı olabilirdi ki. Gerizekâlı herif kendi oğluna ne diyecekti ileride? "Bak oğlum, arada çocuk varsa, sakın boşanma, sevmediğin kadınla ömür boyu mutsuz ol" mu?

"Hadi hadi kes ağlamayı, Ali Kerim neredeyse gelir" dedi Aslı. Tam işten çıkarken aklına gelmişti Ali Kerim'i çağırmak. Hem belli mi olur belki Nalan'la hoşlanırlardı birbirlerinden. Gerçi Nalan'in o koca kafadan hoşlanması imkânsızdı ama yine de kafaları dağılırdı belki biraz.

"Nereden çıkardın bu herifi başımıza?" diye mızmızlandı Nalan, "Elin adamını çekecek halde değilim."

"Uzatma ya, aksiyon olur biraz" dedi Aslı sırıtarak. Tam başını kapıdan yana çevirmişti ki, Zerrin'in içeriye girdigini gördü ve canı sıkıldı. Dişlerinin arasından "Zerrin geldiiiii" diye haber verdi.

Zerrin'in yanında estetiğin dozunu kaçırmış bir kadın vardı. Uzakta bir masaya yerleştiler ama Zerrin'in radarları onları anında tespit etti. Geçen gece fena halde kapıştıkları için uzaktan soğuk bir şekilde el sallamakla yetindi. Biraz sürerdi bu tafraları, sonra normale dönerlerdi yine. Zerrin kesintisiz arkadaşlık yapılamayacak kadar yorucu biriydi, insan onunla ilişkisinde bazen mola almak istiyordu.

Ömer'le aylar önce Akmerkez'de karşılaştığına ve sadece beş dakikacık sohbet ettiğine yeminler etmişti. Havadan sudan konuşmuşlar ve laf arasında Aslı'dan da bahsetmişlerdi, ama azıcık. Bu karşılaşmayı onlara anlatmamıştı çünkü Aslı'yı üzmek istememişti - işte bu kuyruklu bir yalandı-. Zerrin insanlara özenli davranan biri değildi ve hiçbir şeyi kendine saklama becerisi yoktu. Herhalde küçükken biri ona susarsan ölürsün demişti. Aslı adı gibi biliyordu; Ömer'e tonla şey anlatmış ve sonra da korkmuştu. Şimdi de karşısında oturan estetik kraliçesine heyecanlı heyecanlı bir şeyler fısıldıyordu. Aslı konunun kendisi ve Ömer olduğundan emindi. Muhtemelen hikâyeyi en baştan almış yeni arkadaşına özetliyordu. Zerrin için kural şuydu: "En yakı-

nın, fiziksel olarak en yakınındakidir". Kimi bulsa ona konuşurdu. Kendi sırlarını da, dostlarınınkileri de anında bozuk para ederdi.

Nalan'a doğru eğilip: "Şu anda benim dedikodumu yapıyor" diye fısıldadı.

Bunu söylerken, Nalan'ın o sırada kontrol dışı olduğunu hesaba katmamıştı. Nalan, hemen o tarafa dönüp: "Zerrin!" diye seslendi barın bir ucundan. Herkes gibi Zerrin de onlara baktığında, "Dedikodu yapma!" diye bağırdı.

İnsanlar gülüştüler, beti benzi atan Zerrin eliyle deli işareti yapmakla yetindi. Utancından, bütün dikkatini içkisinin içindeki limona veren Aslı ise gecenin bir an önce bitmesini diledi.

Ali Kerim geldiğinde ikisi de üçüncü içkilerini bitirmişlerdi. Aslı artık içeriye giren herkesi Ömer'e benzetiyordu. Bir keresinde kısa saçlı bir kadını bile o sanmıştı. Üstelik kadın yaklaşık 1.10 boyundaydı! Çekiç Kafa yanlarına otururken, dikkatini kapıdan uzaklaştırmaya karar verdi. Korktuğunun aksine o akşam Nalan, Ali Kerim'e kötü davranmadı. Belki, dünyada acı çeken başka insanlar olduğunu görmek, içine su serpmişti. Birkaç kez ısrarla Ali Kerim'e karısının mutlaka bir sevgilisi olduğunu söylediyse de, ortam fazla gerilmedi. Ali Kerim bu ihtimali kesinlikle reddederken Aslı da ona destek verdi. Oysa, bu konuda o da Nalan gibi düşünüyordu. Bir taraftan da Nalan'ın başkalarına karşı acımasız bir gerçekçilikle doluyken, kendisine bir hayal dünyası kurması karşısında şaşkındı. Bir ara dilini tutamayıp, Ali Kerim'in üzerine fazlaca giden arkadaşına: "Kızım sana ne, bırak kim neye istiyorsa ona inansın" diye çıkıştı. "Bak, sen de hâlâ Hasan'ın sana âşık olduğuna inanmak istiyorsun."

Ama Nalan kızacağına, kadehin sonunu kafasına dikip, kendinden emin bir şekilde "Çünkü bana âşık, biliyorum..." deyince Aslı'nın kafasında bir şüphe belirdi: "Belki de asıl ben, bana olanın Nalan'a da olduğuna inanmak istiyorum?"

Gecenin ilerleyen saatlerinde Nalan ve Ali Kerim kötü kaderlerine lanetler yağdırırken, Aslı içindeki şüpheyle boğuşup durdu. Hasan, Nalan uğruna her şeyi terk etse arkadaşı için mutlu olurdu elbette. Ama acaba bu mutluluğun üzerine gizli bir kıskançlığın gölgesi düşer miydi? Sonuçta o uğruna dünyalar yıkılan bir kadın olamamıştı. Eğer Nalan olabilseydi belki de Aslı kendisini daha yalnız hissederdi. İçki insanı fazla hassaslaştırıyordu bazen. "Ben kötüyüm" diye düşündü ve arkadaşına bakınca gözleri doldu. Nasıl da perişan görünüyordu, içinden ona sarılmak geldi.

"Çekilsene be manyak!" diyerek onu itti Nalan. "Aaaaa, hiç sevmem sarhoş yılışıklığını"

"Ben bayılırım!" diye atıldı Ali Kerim, "Gel bana sarıl"

Aynı espriyi hoş bir adam yapsa insan gülerdi belki, ama kafası vücuduna göre bu kadar büyük biri yapınca olmuyordu işte.

"Yok ben uzayacağım, geç oldu" dedi Aslı. Ama ayağa kalkmasıyla oturması bir oldu. Sanki beyni çekip küçülmüş de kafatasının duvarlarına çarpıp duruyor gibiydi. Yine çok içmişti farkında olmadan. "Duman olmuşum be..." diye söylendi.

Nalan güldü ve çantasını toparlayıp Aslı'nın koluna girdi:

"Unuttun mu kızım, bu gece sende kalıyorum. Atlarız beraber bir taksiye şimdi"

Böyle bir şey konuştuklarını Aslı hiç hatırlamıyordu ama şimdi itiraz etse ayıp olurdu. Ali Kerim, katiyen olmaz sizi

illa ben bırakacağım diye tutturunca üçü beraber çıktılar bardan. Arabaya bindikleri anda, Ali Kerim'in de dut gibi sarhoş olduğu çıktı ortaya. Eve vardıklarında, Aslı toprağı öpmek istedi, Nalan ise biraz daha ileri gidip çöpün yanına kustu. Daha sonra Aslı, içkinin tesiriyle olsa gerek, bir düşüncelilik fırtınasına tutuldu ve Ali Kerim'in bu şekilde araba kullanmasının tehlikeli olduğunu söyleyip onlarla birlikte kalması için ısrar etti.

Daha eve girerlerken yaptığına pişman olmuştu bile ama laf bir kere ağzından çıkmıştı. Ali Kerim'e salonda uyuması için bir battaniye ile üzerinde "Maldives" yazılı bir tişört verdiler. Güzelim beyaz kanepe bunu hak edecek ne yapmıştı?

Aslı, Ömer'le buluşacak olmasının verdiği gerginlik ve evinde başkalarının kalmasının verdiği huzursuzlukla bütün gece kâbuslar gördü. Kâbuslardan birinde, Jülide Ömer'le sevişiyordu ve bacaklarının arasından, oluk oluk, kötü kokulu beyaz bir sıvı akıyordu. Kan ter içinde uyandığında, o koku hâlâ genzine doluyordu ve vücudu tiksintiyle kasılmıştı. Gecenin karanlığında yatağından kalkıp, avuçlarına sıktığı parfümü var gücüyle içine çekti.

21.

Sabah mutfaktan gelen gürültülerle uyandı ve akşamki yemek aklına gelir gelmez, kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Ne halt etmeye Ömer'le buluşmayı kabul etmişti ki? Yıllardır kendisini heyecanlandırmayan erkeklerle görüşmeye alışmıştı, yeniyetmelik günlerine ait bu telaş ona taşınamayacak kadar ağır geldi. Derin bir of çekerek yataktan çıktı. Âşık insanların hayatta kalması bile mucizeydi. Tutkusuz ilişkiler ve onların verdiği hafif memnuniyetler sağlık için kesinlikle daha iyiydi. Eğer kalbi hızlı çarpsın isterse, gider iki kilometre koşardı...

Üzerine bir eşofman ve tişört geçirip mutfağa gittiğinde Ali Kerim'i dolapları karıştırırken buldu, uyku mahmurluğuyla her zamankinden çirkin görünüyordu. En azından insanın bir cumartesi sabahı evinde görmek isteyeceği biri değildi. Koca kafası, takım elbisesinin pantolonu ve Aslı'nın tişörtüyle, güzelim mutfaktaki dev bir lekeye benziyordu.

Üstelik çıplak ayakları zeminin üzerinde ıslak izler bırakıyordu ve bu Aslı'nin midesini allak bullak etti. Yine de suratına sahte bir gülümseme oturtup, onu korkutmasını umduğu yüksek bir sesle, "Günaydıııın!" diye bağırdı.

Ali Kerim sıçradı ve "Günaydın" dedi, "İki güzel hanıma kahvaltı hazırlamaya çalışıyordum".

"O zaman köşedeki markete gidip bir şeyler almanı öneririm. Çünkü bu evde iki güzel hanımı doyuracak hiçbir şey yok, marketi geçince ilerde bir de pastane var" Burası kendi evi olduğuna göre Çekiç Kafa'ya, sen demesinin bir mahsuru yoktu herhalde.

"Tamam o zaman, çayı koyup hemen gidiyorum. Bir ziyafete hazır olun..."

Aslı hiç kahvaltı etmezdi, o yüzden evinde her tür lüks tüketim maddesi bulunsa da zeytin, sucuk benzeri gıdalara pek rastlanmazdı.

On dakikalığına bile olsa, Ali Kerim'den kurtulmanın verdiği mutlulukla Nalan'ın uyuduğu odaya daldı ve perdeleri açtı. Aslında bu oda Aslı'nın kıyafetlerine aitti ama kırk yılda bir biri geldiğinde kalması için bir yatak konmuştu. Nalan huysuz bir ifadeyle gözlerini açtı, kötü kötü baktı ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıp tekrar kapadı. Makyajını temizlemeden yattığı için, yanaklarında kara kara izler vardı. Aslı gibi o da sabahları neşeli uyanmazdı.

"Hadi kalk artık, bir an önce içerdekinden kurtulmamız lazım."

"Of ya tamam, beş dakika sonra geliyorum."

Tam pes edip çıkmaya karar verdiği anda gözleri yerdeki çoraplara takıldı. İki ayağı olan Nalan'ın dört çorap giymesi doğal değildi. Hırsla yorganı çekti ve "Kalk dedim sana!" diye söylenerek odadan çıktı.

Ali Kerim marketin yolunu tutmuştu bile, Aslı onun nemli ayaklarını makosenlerinin içine çorapsız nasıl sığdırdığını düşündü. Bütün bu olanlar kendi suçuydu, dün akşam durduk yerde Ali Kerim'i içkiye çağırmasa bu felaket yaşanmayacaktı. Adam on iki saat içinde hayatının - ve salonunun- ayrılmaz bir parçası oluvermişti. Şu andaki en büyük dileği, Ali Kerim'in Nalan için tek gecelik kötü bir anı olarak kalmasıydı. Bir diğer büyük dileği de yemekte Ömer'den fazla etkilenmemekti ve sonuncusu da akşama doğru kıyafeti seçebilmekti.

Hemen duşa girdi. Saçlarını kurutup salona döndüğünde, Nalan hâlâ ortalarda yoktu ve hakikaten güzel bir kahvaltı sofrası onları bekliyordu. Ali Kerim paraya kıymıştı anlaşılan. Birden acıktığını hissetti.

"Vay canına, harika bir sofra hazırlamışsın..." dedi ve içinden "Gitsen de, biz de Nalan'la söyle bir güzel kahvaltı yapsak" diye ekledi.

"Çok güzel yemek de yaparım" Ali Kerim gerine gerine sofraya baktı. "Sen duştayken Sinan diye biri aradı, sonra tekrar arayacakmış"

Aslı, bir süre ağzı açık ona baktıktan sonra, alt komşuların duyabileceği yükseklikte bir sesle: "Sen telefonumu mu açtın?" diye bağırdı.

"Özür dilerim, bir mahsuru olabileceği aklıma gelmedi"

"Harika. Uzun zamandır sahip olduğum en iyi sevgili adayı, şu anda bir kaltak olduğumu düşünüyor. Sağ ol!"

Ali Kerim'in özürlerine aldırmadan kendini kanepeye attı ve bir sigara yaktı. Son yemekte Sinan açık açık sevgilin var mı diye sormuştu, o da hayır demişti. Cumartesi sabahı evinde telefon açan bir adamın nasıl bir izahı olabilirdi ki? Tam da Ömer'le buluşacağı gün, Sinan'ın hayatından

çıkmasına izin veremezdi, iyice savunmasız kalmak olurdu bu. Telefona uzandı ve Sinan'ın numarasını tuşladı.

"Merhaba" dedi neşeyle.

"Merhaba" Sinan'in sesi her zamanki sıcaklığından yoksundu.

"Kahvaltıya gelmek ister misin?" dedi Aslı. "Arkadaşlarım bende kaldılar ve acayip bir kahvaltı hazırladılar"

"Ben de sana Yeniköy'de kahvaltı yapalım demek için aramıştım." Bingo! Ses eski sıcaklığına kavuşmuştu.

"Hadi kalk gel, burası da Yeniköy sayılır" dedi Aslı cilveli bir sesle.

Telefonu kapattığında, en sonunda kalkmış olan Nalan'a ve Ali Kerim'e dönüp talimatlarını verdi: "Birazdan buraya müstakbel erkek arkadaşım gelecek ve siz ikiniz sevgili numarası yapmaya hazırlansanız iyi olur."

"Saçmalamaya başladın..." diye itiraz etti Nalan.

Aslı gözlerini Nalan'ınkilere dikip tehditkâr bir tavırla, "Çok zor olacağını sanmıyorum" dedi, "Ali Kerim'in çoraplarını getir istersen, belki giymek ister. Senin yatağının yanında, yerdeler."

22.

Sinan'ı ilk kez gündüz gözüyle görüyordu. Gece ışıkları ve sigara dumanı olmadan daha gerçek biri olmuştu. Temiz ve sağlıklı görünüyordu. Kısacık koyu renk saçları ve kemikli bir yüzü vardı. Bir erkekte şimdiye kadar gördüğü en güzel dudaklara sahipti. Baktıkça ve konuştukça daha da hoş geliyordu insana. "Bazıları durdukça tesir eder..." derdi annesi. Gerçi o bu sözü daha çok kadınlar için kullanırdı, zaten annesinin bir erkek için yorum yaptığı duyulmuş şey değildi. Koltuklara yayılmış otururlarken Aslı, Sinan'ın değişen yüz ifadesini seyretmekten zevk alıyordu. Rahat ve eğlenceli bir adamdı. Varlığı, o korkunç sabahın sevimli bir hale gelmesini sağlamıştı. Ali Kerim bile insanın gözünü fazla rahatsız etmez olmuştu. Yaklaşık bir saat sonra, kendini "Bu adamı sevebilir miyim acaba?" diye düşünürken yakaladı. Bu fikri hızla kafasından uzaklaştırmaya çalıştıysa da başaramadı. Zaten hep böyle olurdu, ne zaman bir şeyi düşünmemeye gayret etse, tüm kafası onunla doluverirdi.

Ortaokuldayken ders aldığı bir Almanca hocası vardı; kısa boylu, miniminnacık elli, zayıf, kelleşmiş kafasında birkaç tel beyaz saçı olan gözlüklü bir adamcağız... Bir ders sırasında Aslı adamı çırılçıplak bir halde, parmak uçlarında koşarken hayal etmişti ve bir yıl boyunca bu çirkin görüntüyle boğuşup durmuştu.

Kahvaltıdan biraz sonra, Ali Kerim ve Nalan gidince, Aslı saatlerdir Ömer'i düşünmediğinin farkına vardı. Bu mucize gibiydi. Oysa dün gece, bütün günü tırnaklarını yiyerek geçireceğini sanmıştı. Gerçi şimdi yine kalbi çarpıyordu ama başka bir nedenle...

"İlk kez gündüz görüşüyoruz, değil mi?" dedi Sinan gülerek.

Aslı biraz önce aynı şeyi kendisinin de aklından geçirdiğini söylemedi.

"Aaaa, doğru valla..." dedi ve tam Sinan'ın karşısındaki koltuğa kıvrıldı.

"Hayal kırıklığına uğradım."

"O da ne demek?"

"Gece güzeli değilmişsin demek."

Aslı derin bir nefes aldı. En son güzeller güzeli bir kız arkadaşına, sevgilisinin "Kusura bakma ama seni cinsel anlamda çekici bulmuyorum" dediğini duyduktan sonra, erkek milletinden korkar olmuştu. Durduk yerde bir dürüstlük illetine tutulmuşlar, her şeyi pat diye söylemeye başlamışlardı. Kadın kısmı, eskiden ayrılmak için "sen daha iyilerine layıksın" ya da "sana âşık olup bağlanmaktan korkuyorum" palavraları sıkan erkekleri mumla arar olmuştu.

"İyi bir şey söyledin galiba, teşekkür ederim" dedi Aslı.

"Valla, artık akşam barda gördüğün bir kadını, sabah tanıyamıyorsun. Makyaj, saç, kıyafet derken hepsi güzel gö-

rünüyor. Göğsü olmayan ona göre sütyen takıyor, dudağı olmayan silikonlu ruj sürüyor, saçı kısa olan postiş miydi, ondan takıyor."

Aslı, bu klişe sohbeti yapmasak daha iyiydi, diye düşündüyse de, bu güzel dudaklı adama ikinci bir şans daha verdi.

"E fena mı oldu yani? Eskiden bir avuç güzel kızın peşinde kuyruğa girerdiniz."

Sinan önce bir kahkaha patlattı ardından gözlerini Aslı'nınkilere dikip:

"Sen hemen evlenmek mi istiyorsun" diye sordu.

"Neeeeeeeee?" Bu da nereden çıkmıştı böyle? Aslı kocaman açılmış gözlerle Sinan'a baktı. Salak mıydı bu adam? Lütfen olmasın, diye acele bir dua etti. Neyse ki, tanrı bu kez onu duydu.

"Kolyende karanfiller var da."

Aslı, geçen yaz Bodrum'dan aldığı kolyesine baktı, mavi taşlar ve ağzımıza attığımız türden kuru karanfillerle süslüydü.

"Eeee?"

"Bizim orada evlenmeye hazır kızlar boyunlarına karanfil takarlar...".

"Sahi mi? Neden acaba?".

"Sanırım hormonlarla ilgili bir şey ve kokuyla... Gelin hamamına gittiğinde kız üzerindeki her şeyi çıkarıp bir tek kolyesiyle yıkanırmış, kokusu üzerine sinsin diye..."

Odanın havası değişmeye başlamıştı. Aslı Sinan'ın istekli bakışlarının farkına varmamış gibi davranmaya çalışıyordu.

"Peki evlenmeye hazır olmayan kızlar ne takarlar?"

"Çeşit çeşit tohumlar... Bu da göçebe kültürünün etkisi. Bir yerde fazla kalmadıklarından kendileri için değerli

olan tohumları, genç kızların boyunlarına asıp göç ettikleri yerlere götürürlermiş."

Konu, Aslı'nın hoşuna gitmişti. Kahve yapmak için kalkıp mutfağa yöneldi. Cezvenin başında dikilirken merakına engel olamadı ve salona seslendi:

"Ya evli kadınlar ne takar? "

Yanıt salondan değil, tam arkasından geldi. Sinan ufak ufak ensesini öperken bir taraftan da anlatmaya devam ediyordu: "Çocukları olana kadar karanfil takmaya devam ediyorlar, olunca da boy otu denilen başka bir şey.... Anne bir yere giderken boy otu kolyesini çocuğun boynuna takıyor ki, çocuk onu yanında sansın."

Sinan anlatırken Aslı, kolyesi dahil, üzerindeki her şeyi çıkarmak isteğini fark etti. Üstelik kalbinde umuda benzeyen bir his vardı. Yeniden âşık olacağına dair küçük bir kıvılcım… Bu umuda sıkıca tutunmak istiyordu çünkü onu Ömer'den koruyabilecek bir tek bu vardı: Eski bir aşkı yenecek yeni bir aşk! Bu fikirle daha da heyecanlandı. Bir kere derinden âşık olup da kaybeden insanların anlayabileceği bir şeydi bu. Yıllar boyunca ruhunda taşıdığı hastalıklı yükten kurtulmanın sevinci… Artık bir parçanız haline gelen acıyı çıkarıp atıvermek... O kadar uzun zaman yaralı yaşamıştı ki, bir anda beliriveren bu iyileşme ihtimali onu ağlatabilirdi. Tekrar tüm ruhuyla sevişebilmek istiyordu, hep bir şey eksikmiş hissi artık içinden çıksın istiyordu. Sinan'a sarılırken gözlerinin pırıl pırıl parladığını hissetti.

Sevmediğiniz ve sevmeyeceğinizi bildiğiniz biriyle yüreğiniz zerre kıpırdamadan sevişmek, herkesin sarhoş olduğu bir yerde ayık olmaya benzer. Otuz üç yaşındaydı ve artık biliyordu, sek seks insanı asla sarhoş etmezdi, iyice sarhoş

olmanın tek yolu seksi aşkla karıştırmaktı. Aslı da o öğleden sonra, zil zurna sarhoş olmak istiyordu. Kahvenin altını kapattı ve bütün umutlarını suya düşürecek bir sorun çıkmamasını diledi. Şu anda tuhaf alışkanlıklara hiç tahammülü yoktu. Hep burnunu yalamak isteyen ya da kız çocuğu gibi konuşan bir erkeğe rastlamaktan korkardı. Onun başına gelmemişti ama arkadaşlarının gelmişti. Birinin sevgilisi sevişirken sürekli küfrediyordu, açık saçık konuşma değil, su katılmamış küfür... Bir diğeri ise kadın gibi inleyip duruyordu. "Tanrım, bugün seni çok meşgul ettim ama mümkünse sıradan bir sevişme istiyorum" diye yalvardı. Sıradan, güzel bir sevişme...

Uyandıklarında hava kararmaya başlamıştı. Saate baktı ve kendini yokladı. Sadece üç saat sonra Ömer'le buluşacaktı ve henüz bunun ruhunda yaratması beklenen panik dalgasından eser bile yoktu. Tek istediği, kıçını devirip Sinan'la sarmaş dolaş uyumaya devam etmekti. Gerçi bir taraftan da gidip Ömer'in karşısında kılı kıpırdamadan oturmanın zevkine varmak istiyordu. Nasıl olacaktı acaba? Orada onun karşısında oturmak, ona bakmak ve onu artık sevmemek?

"Akşama programın var mı?" diye sordu Sinan.

"Maalesef var. Bir arkadaşımla yemek yiyeceğim. Çok önceden verilmiş bir söz..." Gerilmişti, yeni bir ilişkiye yalanla başlamak istemiyordu ama ufukta başka bir çare görünmüyordu.

"Kim?"

Yalan konusunda refleksleri eskiden beri zayıftı. Gürgen kafalı oluverirdi böyle zamanlarda.

"Uzun hikâye... Teyzemin eski sevgilisi..." diye geveledi. Her zamanki gibi olabilecek en kötü yalanı bulmuştu.

Daha da beteri, Sinan konuyla ilgilenmişti.

"Enteresan... Hiç sevgilisi olan bir teyzem olmadı. Onların genelde kocaları olmaz mı? Peki bu eski sevgili, tekrar teyzenle birlikte mi olmak istiyor?"

"İstese de olamaz, çünkü teyzem çoktan öldü... Yedi sene falan oldu."

"Üzüldüm" dedi Sinan, "İhtiyar bir adam uğruna ekiliyorum desene..."

Aslı hiç sesini çıkarmadı. Kızardığını saklamak için, bir şey arıyormuş gibi, kafasını kanepeden aşağıya sarkıttı. Böylelikle başına kan hücum etmiş gibi görünecekti. Yıllar içinde, bir türlü başa çıkamadığı kızarmasını gizlemek için sürüyle taktik geliştirmişti; en sevdiği de buydu.

"Bir şey mi düşürdün?"

"Yok, halıda leke var gibi geldi ama ışıktanmış..." dedi ve kıpkırmızı suratını yerden kaldırıp Sinan'a gülümsedi.

23.

Akşam serinliğinde biraz yürüyebilmek için arabasını uzağa park etti. Her ne kadar, Beyoğlu, akşam yürüyüşleri için ideal bir parkur olmasa da, yüzüne vuran hava taptazeydi. İstiklal Caddesi'nin insanı daima şaşırtan kalabalığının arasına karıştığında kendini her zaman sele kapılmış gibi hissederdi. Bir maratonun ilk dakikaları gibi bir arada hızlı hızlı yürüyen sürüyle insan... Nerelerden gelirler, nerelere giderlerdi acaba? Bu caddede birine çarpmadan, itilip kakılmadan yürümek maharet istiyordu. Yan sokaklardan birbirine karışmış müzik sesleri yükseliyordu. Balık Pazarı'nın önünden geçerken caddenin canlılığı ona da bulaşmıştı. Adımları daha hızlı, ruhu daha neşeliydi artık. Gözlerini birkaç saniyeliğine yumsa şehrin nefes aldığını duyabilecekti sanki.

Uzun zaman sonra ilk kez kendisini bu kadar güçlü ve mutlu hissediyordu. Ömer'i görmekten, adını duymaktan

korkarak yaşadığı günler geride kalmıştı. Yıllar boyunca, bir ruh hastası gibi, yollarda, restoranlarda, barlarda gözleri hep onu aramıştı... Ama işte her şeyin bir sonu vardı ve hayat denen şey bir ilüzyonlar silsilesinden ibaretti. Yaşanan ya da var olan her şey senin baktığın yere göre anlam değiştiriyordu. İyi ya da kötü, doğru ya da yanlış diye bir şey yoktu; yalnızca senin o an olduğun yer vardı. Ya da daha beteri, senin olduğunu sandığın yer vardı... Sen yer değiştirdikçe anlamlar kayıyor, iyiler kötüye, yanlışlar doğruya dönüşmeye başlıyordu. Aşağıdan baktığında büyük görünen şey yukarıdan baktığında küçülüveriyordu, oysa baktığın şey hep aynıydı. Adamın sevgilisinin arkadaşıysan başka düşünüyordun, karısının arkadaşıysan başka... Normalde en kızdığın şekilde davranan biri için filmde gözyaşları dökebiliyordun çünkü artık onun tarafından bakıyordun. Ya da sevdiğin biri yeni bir aşkın gölgesinde eskisi kadar güzel gelmiyordu gözüne. Halbuki sen de aynıydın, o da... Ama ışık değişmişti. Birinin ölmesi kötüydü, ama ondan nefret ediyorsan o kadar da fena değildi, hatta onun cesedini kemirecek olan kurtçuklar için harikaydı. İşin en kafa karıştıran kısmı ise, kimsenin ne kendisinin ne de diğerlerinin durduğu yeri tam olarak görememesiydi. Geçmişimiz, bugünümüz, hayallerimiz, hayal kırıklıklarımız, acılarımız, tatminsizliklerimiz ve daha bir sürü şey bizi ileri geri sürüklüyordu. Mutlak olan, bariz olan hiçbir şey yoktu ve aslında hepimiz kaybolmuştuk.

Restoranın kapısından girerken heyecanlı değildi. Ne bacakları titriyordu, ne de yüzüne kan hücum etmişti. Tek istediği onu artık sevmemenin nasıl olduğunu görmek ve oradan çıkıp Sinan'la yeni bir başlangıç yapmaktı.

İçerisi son moda kıyafetler giymiş güzel insanlarla do-

luydu. Kalabalık bar kısmından zorlukla geçip restoran bölümüne girdiğinde, ilk onu gördü. Pencerenin kenarında iki kişilik bir masada oturmuş camdan dışarıya bakıyordu. Sanki hiç ayrılmamışlar, daha bu sabah beraberlermiş gibi geldi Aslı'ya. O sırada Ömer başını çevirdi ve gözleri karşılaştı. Aslı el salladı ve kendinden emin adımlarla masaya doğru ilerledi.

"Yine çok güzelsin, yıllar sana yarıyor" dedi Ömer yanağından öperken.

"Sen asıl beni yetmişimde gör..." Aslı deri beyaz iskemlesine otururken kendini rahat hissediyordu, ama yine de bir sigara yaktı ve derin bir nefes çekti.

"Son anda bir şey uydurup ekersin diye korktum" dedi Ömer.

"Niye öyle bir şey yapayım? Altı üstü eski bir dostla yemek yiyeceğim... Bak, geldim işte."

"Buraya eski bir dostla yemek yemeğe gelmediğini ikimiz de biliyoruz"

Aslı içinden yükselen öfkeyi kontrol etmekte zorlandı. Bu adamın küstahlığı yıllar içinde daha da bilenmişti anlaşılan. Zaman kazanmak için garsonun şarap servisini bitirmesini bekledi ve "O halde şöyle diyelim... Buraya eski bir dosta meydan okumaya geldim"

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Ömer ona doğru eğildi ve "O zaman, sana bir tavsiye... Bir daha bir adama meydan okumaya kalkıştığında, onun gözlerine bakmaktan korkma!" diye fısıldadı.

Aslı gözlerini boş tabağından kaldırdı ve buz gibi bakışları karşılaştı.

24.

"Eeeee, anlat bakalım... Dalya'dan ayrılıp yeniden evlendiğini duydum. Kim bu şanslı kadın?" Aslı gülümseyerek şarabından bir yudum daha aldı ve Ömer'den gelecek cevabı beklemek için arkasına yaslandı. Aslında bilmek istemiyordu, mümkün olsa Ömer'le ilgili hiçbir şey duymayacağı bir dünyada yaşamayı tercih ederdi.

"Tuğba..."

"Kimdir, nedir, anlatsana canım?"

"Bankacı bir kız işte, neyi anlatmamı istiyorsun?"

"Ne bileyim... Nasıl tanıştınız, nerede evlendiniz, mutlu musun? Klasik şeyler işte..."

Ömer'in gerildiğini görebiliyordu ve bu hoşuna gitti.

"Anlatacak fazla bir şey yok, topu topu üç ay sürdü."

Üç ay mı? Onun evlendiğini duyduğunda Aslı'nın ağlaması neredeyse altı ay sürmüştü!

"Aaaaa gerçekten mi? Niye?"

"Bu konuyu kapatır mısın?"

"Üzülüyor musun?"

"Ne üzülmesi ya, kızın yüzünü bile hatırlamıyorum"

"Allahtan beni hatırladın serviste görünce..." Tehlikeli sulara girdiğinin farkındaydı. Gülümseyerek Ömer'e baktı. Sonra onun bakışını gördü. Yıllar öncesinden tanıdık bir ifade vardı gözlerinde. Eskiden, ne zaman onun kendisine böyle baktığını görse, beni seviyor, diye düşünürdü, beni her şeyden daha çok seviyor. İlk kez görmüş gibi, zaman durmuş gibi, dünyada daha güzel bir şey yokmuş gibi bakardı.

"Senin yüzünü hiç unutmadım ben, bir saniye bile..." dedi Ömer gözlerini Aslı'dan ayırmadan.

İşte tam o sırada, Aslı gözyaşlarının tabağa damladığını fark etti. İlk damlacığı ikincisi ve üçüncüsü takip etti. Aklına binlerce cümle geliyordu ama dudakları mühürlenmiş gibiydi. Yirminci damlada "Neden?" diye sorabildi.

"Ne neden?"

"Bütün bunlar neden? Bunca yıl sonra neden bunları konuşuyoruz?"

"Çünkü seni geri istiyorum."

"Yedi yıl sonra mı?"

"Hep istedim, kaçan sendin."

"Herkesin içinde karımdan ayrılmayacağım demiştin, kaçmayıp da ne yapacaktım yani? Hayatımı senin küçük metresin olarak mı geçirecektim? Ya da şimdi, seni geri istiyorum dedin diye, bir ayağımı kaldırarak boynuna atılıp, her şeyi unutacak mıyım?"

"Evet."

"Dalya'yı benim için değil de yüzünü hatırlamadığın biri için terk ettiğini de mi unutacağım?"

"Evet."

"Güzel bir de düğün yaparız, bana beş karatlık tek taş

alırsın..."

"Alırım."

"Sen aklını kaçırmışsın."

Garson yemeklerini getirdi, ikisi de sustular. Hiçbir şey yiyecek halleri kalmamıştı. Aslı onun kadehi tutan ellerine baktı ve gözleri tıpkı Japon çizgi filmlerindeki gibi doluverdi. Akmalarından korktuğu için gözlerini kırpmamaya çalıştı. Yan masadakiler onlara bakıyorlardı. Dil çıkarmak istedi. Ne yaparlardı acaba?

"Üçüncü karın olmakla ilgilenmiyorum!"

Ömer masanın üzerinden ona doğru eğilerek, teslim olmuş bir sesle "Seni özlemekten bıktım ve senin yerine bir şeyler koymaya çalışmaktan yoruldum. Bir aptal gibi davrandığımı kabul ediyorum, inan bana geçmişe dönme şansım olsa farklı davranırdım," dedi. Sonra Aslı'nın avucunu dudaklarına bastırdı.

Aslı elini geri çekip "Bir sevgilim var" diye cevap verdi.

"Ve onu seviyorsun?"

"Evet."

"Ve beni istemiyorsun?"

"Çok doğru."

"Peki niye ağlayıp duruyorsun?"

Aslı burnunu çekti ama "Tek bir sözünle beni saatlerce ağlatabilirsin ama bana yaptıkları unutturacak bir kelime yok" diyemedi.

"Sana ulaşmak için yapmadığım kalmadı, ilk iki sene boyunca nerede oturduğunu bile öğrenemedim. Zerrin'le Nalan'a yalvarmaktan helak oldum, hiçbir şey söylemediler. Zerrin'in ödü kopuyordu ağzından bir şey kaçıracak diye, nasıl korkuttuysan kızı... İki sene sonra yavaş yavaş Nalan'dan bir şeyler öğrenmeye başladım ve onunla bağlantıyı hiç koparmadım. Sürekli çok iyi olduğunu, beni tama-

mıyla sildiğini söyleyip duruyordu ve ben deliriyordum. Kaç kere evinin önünde durup bekledim biliyor musun? Seni sadece uzaktan otuz saniye görebilmek için kaç saat arabanın içinde oturduğumu biliyor musun? Başka heriflerle güle oynaya eve girişini seyretmenin bana neler yaptığını biliyor musun?"

Aslı duyduklarına inanamıyordu, onun da kendisi gibi acı çektiği hiç aklına gelmemişti. Daha doğrusu ilk başlarda üzüldüğünü biliyordu da sonra unutmuştur diye düşünmüştü. Öfkesi silinir gibi oldu, haksızlığa uğramamıştı en azından, tek başına acı çekmemişti, bir karşılığı vardı bunca yıldır yaşadıklarının. Kanı yerde kalmamıştı.

"Başkasıyla evlendim diye benden nefret ediyorsun. Senden kurtulmak için her şeyi yaptım ben. Başkalarını sevmeye çalıştım, ızdırabımı dindirmeye çalıştım. Hayat basit bir denklem değil ki… Ona âşık olduğum için onunla evlenmedim, allah kahretsin sana âşık olduğum için onunla evlendim."

25

Şansına, koca demir kapı kilitli değildi. Var gücüyle abandı ve koşarak eski apartmandan içeriye girdi. Yüksek topuklu ayakkabılarına aldırmadan, merdivenleri ikişer ikişer tırmanarak beş kat çıktı. Yıllardır spor yapardı ama bugünkü performansının onunla bir ilgisi yoktu. Ahşap trabzanlara yaslanıp sadece iki saniye soluklandıktan sonra, parmağını 25 numaralı dairenin ziline dayadı ve boşta kalan eliyle de kapıyı yumruklamaya başladı. Saat gecenin iki buçuğuydu ama o sırada hiçbir şeye aldırış edecek durumda değildi. Ne komşuları uyandırmak umurundaydı, ne de rezalet çıkması... Kapıyı deli gibi yumruklamaya devam etti. Etrafın sessizliği gürültüyü tahammül edilmez kılıyordu. Bu gece anlamıştı, insan denilen mahluk her şeyi yapabilirdi: Katil, hırsız ya da orospu olabilirdi, anasıyla babasıyla yatabilirdi, çocuğunu atar, karısını satar, insanların organlarını çalabilirdi. Yani onun birazdan yapacakları, yapabileceklerinin yanında aslında hiçbir şey değildi. İnsanoğlu çiğ

süt emmişti, hepimiz çiğ süt emmiştik.

Birkaç dakika sonra;, 24 ve 25 numaraların kapısı aynı anda açıldı. 24 numaradaki şişman adam dağınık saçları ve çubuklu pijamasıyla Aslı'ya kötü kötü bakarken, o 25 numaranın kapısını sertçe itip içeri girdi ve pembe gecelikli genç kadının saçlarına yapıştı.

"Onunla yattın di mi? Bana doğruyu söyle!"

"Manyak mısın sen be! Bırak beni canım acıyor, delirdin mi?"

Pembe gecelikli kadın can havliyle kendini onun elinden kurtarıp salonun uzak bir köşesine kaçtı.

"Onunla yattın mı dedim" diye bağırdı Aslı ve arkadaşının en kıymetli vazosunu yere fırlattı, cam parçacıkları saçma gibi her yana dağıldı. O vazoyu iki sene önce çok karlı bir günde birlikte almışlardı. O kadar pahalıydı ki, kırmadan eve getirebilmek için beş dakikalık yolu birbirlerine sarılarak, dizlerine kadar karlara bata çıka, kırk beş dakikada yürümüşlerdi.

"Onu kırdığına inanamıyorum... Kiminle yattım mı?"

"Ömer'le!"

Gözü dönmüş bir deli gibiydi. Eline geçen her şeyi salonun karşı köşesine fırlatmaya devam ederken, minimalist dekorasyon anlayışına lanetler yağdırıyordu. Atabilecekleri tükenince kanepenin üzerinden atlayıp tekme tokat arkadaşının üzerine saldırdı, ama bu defa o da karşılık veriyordu.

Arkalarından gelen erkek sesi bir saniyeliğine duraksamalarına yol açtıysa da, birbirlerinin saçlarını bırakmamakta kararlıydılar.

"Allahaşkına kesin şunu, aklınızı mı oynattınız?"

Ali Kerim onları zorlukla ayırmayı başardığında, kızgın

boğalar misali soluyorlardı. Aslı bir kez daha "Onunla yattın mı diye sordum sana" dedi.

"Yattıysam ne olacak yani?" diye cevap verdi, Nalan geceliğini düzeltirken.

"Allah belanı versin, sen benim en iyi arkadaşımdın..."

"Tamam onunla yattım ve bu beni kötü biri yapıyor. Ama o senin teyzenin sevgilisiydi ve adama vermek için kadının mezarda çürümesini bile beklememiştin. O yüzden bana ahlâkçılık taslama!"

"Teyzenin sevgilisiyle mi yatıyordun?" diye lafa girdi Ali Kerim. Üzerinde sadece boxer bir külot, yüzünde ise dehşete düşmüş birinin ifadesi vardı.

"Teyzem ölmüştü..."

"Kusura bakma, ben senin ölmeni bekleyemedim" dedi Nalan. Üste çıkma konusunda ender rastlanan bir yeteneği vardı.

Aslı ona ters ters bakıp, Ali Kerim'e döndü: "Hem sen bu işe karışma donlu salak!" diye tısladı.

"Aslı, çirkefleşme lütfen. Saat gecenin üçü, artık gitsen iyi olur!" dedi Ali Kerim.

Ne iğrenç bir çift olmuşlardı böyle. İki gün öncesine kadar biri patronu, öbürü de en iyi arkadaşıydı. Şimdi ise, biri düşmanı diğeri ise düşmanının sevgilisiydi. Artık bütün siniri Ali Kerim'e yönelmişti, ağzından çıkanlara hâkim olamıyordu:

"Çirkefleştiğim falan yok. Yalan mı salak olduğun? Şirketin bütün odalarında bu konuşulmuyor mu? Bu sene destek verdiğin tüm projeler batmadı mı? İşe yaramaz diyerek reddettiğin fikirleri daha sonra rakipler akıl edip bize geçirmediler mi? Salaksın işte, hem de su katılmamış bir salak... O koca kafan ve tüm ruhunu sarmış aşağılık kompleksinle midemi bulandırıyorsun!"

Ali Kerim nefret dolu bir ifadeyle "Adi orospu!" dedi ve aynı anda kafasına tahta bir küllük yedi. Üzerine bir pantolon giyip geldiğinde, Aslı ve Nalan birbirlerinden uzak köşelerde oturmuş, sigara içiyorlardı. O sırada kapı çalınmasa ve iki polis memuru onları karakola davet etmese, Aslı'nın sabaha kadar gideceği yoktu. Her şeyi öğrenmek istiyordu, en küçük ayrıntısına kadar...

Komşular şikâyetçi olmuştu, kim olsa olurdu. Gecenin yarısında o kadar gürültü, çığlık, küfür, bağrışma... Biri boğazlanıyor sanmışlardı herhalde. Başka zaman olsa, böyle bir olaydan çok utanırdı ama şimdi polis arabasının arkasında otururken, utanmak en son aklına gelen şeydi. Polis memurları ciddiyetlerini korumaya çalışıyorlardı ama meraktan çatladıkları her hallerinden belliydi. Büyük ihtimalle iki kadının Çekiç Kafa'yı paylaşamadıklarını sanıyorlardı. Kavganın sebebini öğrenmek için birkaç soru sordular ama cevap alamayacaklarını anlayınca vazgeçtiler. Karakolda Aslı'nın polislerle de kavga edeceğinden korkan Ali Kerim, konuşma işini kendi üzerine aldı.

"Kusura bakmayın, haklısınız, çok gürültü yaptık. Komşulara da ayıp oldu. Hanımlar eski arkadaşlar, bir anda sinirlendiler ama geçti işte... Olur dostlar arasında böyle şeyler" gibisinden bir şeyler zırvaladığını duydular.

"Zabıt tutmamız lazım" dedi memurlardan biri, bıyık altından gülerek.

Çaylar içildi, zabıt tutuldu, kimse birbirine bakmadı. Yarım saat sonra gecenin ayazında karakoldan çıktıklarında hepsi burunlarından soluyorlardı. Aslı titremesinin soğuktan mı, yoksa sinirden mi olduğunu kestiremedi. Bugünü geri sarmak ve bir daha hiç yaşamamak mümkün olsaydı keşke. Böyle olacağını bilseydi o yemeğe asla gitmezdi. Jü-

lide hep "Bazen salak olmak işleri çok kolaylaştırır" derdi, haklıydı. Fazla akıldan ya da fazla bilmekten kime ne fayda gelmişti ki... Bir yeri çok kazdığında çürümüş pislikler ve kokuşmuş leşler çıkardı karşına. Bunu kaldıracak yüreğin varsa ne âlâ, ama yoksa hiç deşmeyecektin hayatı. Bırakacaktın toprak, taşlar hatta çiçekler örtsün pisliklerin üzerini... Sonra da koşup oynayacaktın o sahte bahçelerin üzerinde.

Kabanına sarılmış yürüyen Nalan'a baktı, darmadağınık uzun saçları yüzünü örtmüştü. Ellerini, yüzünün her santimini, her ifadesini, ruhunun her kıvrımını tanıdığı bu kadın, şimdi başka biri gibiydi. Onu sonsuza dek kaybetmişti ve bundan nefret ediyordu. Nalan onun hayatının kocaman bir parçasıydı. Şimdi hayatı enfaktüs geçirmiş ve o parçası ölmüştü. Keşke hiç öğrenmeseydim ve onu kaybetmek zorunda kalmasaydım, diye geçirdi içinden. Affetmeyi öyle çok istiyordu ki, bunu yapamayacağını bilmek ruhunu isyanla dolduruyordu. Aldatılmak başlıbaşına ve yeterince kötüydü, bir de onsuz kalmak zorunda mıydı sanki?

"Olayı bu kadar abartma, sonuçta bin sene önce olmuş bir şey..." dedi Nalan, hiç Aslı'nın tarafına bakmadan. Ellerini göğsünde kavuşturmuş, olanların kendisiyle hiç ilgisi yokmuş gibi yürümeye devam ediyordu. "Yaptığımla övünmüyorum ama insanın başına geliyor işte"

Oysa Aslı onun bal gibi övündüğünü biliyordu. Yaptığı her şeyle övünürdü o. Bugüne dek yaptığı bir şeyden utanç ya da suçluluk duyduğu görülmemişti, onun defterinde böyle şeyler yazmazdı. Yaşadıklarını yüceltmeye eğilimliydi. Evli bir erkekle ilişkiye girdiğinde, kendisini aşk savaşçısı ilan eder, durduk yere birini kırdığında gerçekleri in-

sanların yüzüne sakınmadan söyleyen bir doğruluk timsali oluverirdi. Hayata karşı, çok az kişide görülen, serin bir duruşu vardı. Bu geceye kadar, Aslı onun bu kendine özgü tavrını hep bir özgüven işareti olarak algılamış ve hayranlık duymuştu; ama şimdi ilk kez, gözüne ruh hastası gibi görünüyordu.

Birkaç saniye etrafına boş boş baktıktan sonra gülmeye başladı. Kahkahaları gecenin karanlığında çınlıyordu. Nalan ve Ali Kerim'in şaşkın hallerini görünce daha da gülesi geldi. "Şu hale bak kimsem yok. Ne anne, ne baba, ne akraba, ne de arkadaş… Mavi, koskoca bir gezegende tek başımayım" diye düşünüyordu. Konya ovasında köylülerin taşladığı uzaylı kadar yalnızdı. Bir teselli arar gibi, paltosunun cebindeki kabarıklığa dokundu. Kavga ettikleri esnada, şeytan dürtmüş ve Nalan'ın cep telefonunu yürütmüştü. Onu cezalandırmak için iyi bir fikir gibi gelmişti, en azından Nalan Hanım, Hasan'ın karısına abuk subuk fotoğraflar gönderemeyecekti.

"İyi misin" diye sordu Ali Kerim ve bu soruyla kıt zekâsı bir kez daha tescillendi.

"Sevdiğim adam etrafımdaki herkesi becermişken mi?"

"Senin değil aptal" dedi Nalan, "Jülide'nin etrafındaki herkesi becerdi o…"

26.

İki saat sonra, kapkaranlık salonda oturmuş Boğaz'a bakarken, çok eskilere ait bir olayı düşünüyordu. Bunun nasıl olup da zihnine sızdığını bile anlamamıştı. O kadar uzak bir anıydı ki... Dokuzuncu doğum gününde, babasının bir arkadaşı Aslı'ya iki tane minicik su kaplumbağası hediye etmişti. Babası arkadaşını pek sevmediğinden olsa gerek, bu durumdan hoşlanmamıştı ama Aslı sevinçten deliye dönmüştü.

İsimlerini Yeşil Elma ve Çınar koyacaktı ama babası bunları çok saçma bulmuş, "Tekir ve Sarman olsun" diyerek konuyu kapatmıştı. Kedi adıydı onlar ama Aslı itiraz edememişti. Annesinin kırkıncı gün duasının hemen ertesinde, odasında kaplumbağalarıyla oynarken, babası hışımla içeri dalmıştı. Elindeki kâğıdı Aslı'ya doğru fırlattığı gibi kaplumbağaları alıp çıkmıştı. Aslı kâğıda bakmamıştı bile, ne olduğunu biliyordu. Okul çantasında sakladığı imtihan kâğıdıydı ve üzerinde kırmızı kalemle "3" yazıyordu. Kor-

kuyla babasının peşinden mutfağa kadar gitmiş, kapıda durup onun çekmeceden ceviz kıracağını çıkartmasını ve tezgâhın üzerinde koşturan kaplumbağaları yakalayıp teker teker kırmasını izlemişti. Dağılan kabuklarının çıkardığı sesi duymuştu. Babası başını çevirip ona baktığında gıkını çıkarmadan odasına dönmüş ve hemen yatıp uyumuştu. Matematikten üç almasa bunların hiçbiri olmayacaktı.

Yirmi beş sene sonra, beyaz bir kanepenin üzerinde iki küçük kaplumbağasına ağlıyordu. Ne kadar da çabuk kırılmışlardı. Babası hiç zorlanmamıştı, hemencecik dağılıvermişlerdi... Düz bir mantıkla bakacak olursanız, hayatta çok daha fena şeyler gelmişti aslında başına. Annesinin öldüğü günü düşündü. Çok üzülmüş müydü? Üzülmüştü galiba, ama daha çok babasıyla yalnız kalmaktan korkmuştu. Babasının ölümü ile ilgili ise pek bir şey yoktu hafızasında. Sadece Jülide'nin gelip onu alışını hatırlıyordu. Sonra Jülide de ölmüştü, Ömer'den ayrılmıştı, hayatı çığrından çıkmıştı ama hiç kendini kaplumbağaların öldüğü günkü kadar kötü hissetmemişti.

Kalkıp bir sigara yaktı ve tekrar yerine döndü. Nalan'ın telefonu sehpanın üzerinde duruyordu. Gözlerini kapatıp Ömer'i Nalan'la sevişirken düşledi. Bir hayal nasıl böyle can yakabilirdi? Bu akşam onunla yemeğe çıkması büyük hataydı, hayatı böyle zorlamamak lazımdı. Güzel güzel yaşayıp gidiyorsun, yeni bir de sevgili bulmuşsun, ne diye gider belanı ararsın? Yemeğin yirminci dakikasında bütün çabaları sıfırlanmıştı. Kendine güveni, onu artık sevmediğine dair inancı, hepsi birlikte toz olup uçmuştu. Sevdiğin şehirde olmak gibiydi, onun yanında olmak... Orada doğmamış bile olsan orada yaşamayı ve orada ölmeyi istediğin şehirde

gezmek gibiydi... En güzel sokaklar onundu, en sevimli dükkânlar, en parlak ışıklar, hepsi o şehirdeydi; başka hiçbir yerde gün batımı insanı öyle büyüleyemezdi. Kimsenin bakışlarının böyle içime işleyemeyeceği gibi, diye düşündü. Bu adama çaresizce tutkundu. Onun yüzüne bakarken içinden ağlamak geliyordu, bunca yıl sonra, onu aynı şiddetle sevmeye kaldığı yerden devam edebiliyordu. Basbayağı bir lanetti bu.

Yemekten çıkarken "Seni bir daha görmek istemiyorum" demişti Ömer'e. Onunla görüşmeye devam ederse direncinin kırılacağını biliyordu. Ömer onu seviyordu ve hep sevmişti, bunu bilmek bile hayatının geri kalan kısmını geçirmek icin gereken gücü veriyordu. Restorandan arabasına doğru yürürken Zerrin'e özür dileyen bir mesaj atmıştı. Onu boşuna suçlamıştı ne de olsa. Başından beri Ömer'e Aslı'yla ilgili bilgi veren Nalan'dı. Mesajına karşılık Zerrin büyük bir öfkeyle Aslı'yı arayıp, onu sürekli Nalan'la bir olup kendisini dışlamakla suçlamıştı. Tam telefonu kapatırken de: "Hep onu adam yerine koyup durdun, her olayda beni günah keçisi yaptın. Bıktım artık... Ömer'le yatan o, istenmeyen benim!" diye bağırmıştı.

27.

O gece, Nalan'ın cep telefonuyla eve döndükten sonra sabaha kadar uyumadı. İnsanlar böyle katil oluyordu herhalde. Kimsenin öğrenmeyeceğinden emin olsa, tenha bir köşede Nalan'ı da Ömer'i de seve seve öldürürdü. Kendisi yapamasa bile pekâlâ bir kiralik katil tutabilirdi. Kendini acımasız bir tavırla talimatlar verirken hayal etti: "Kolay bir ölüm olmayacak, acı çekmelerini istiyorum. Bol kan olsun, mümkün olan en küçük parçalara bölünsünler ve yeryüzünden sonsuza dek silinsinler."

Gözlerini karanlığa dikip şöyle koca bir merminin Nalan'ın kafatasını parçaladığını düşledi, duvara fışkıran kanı ve beyin parçacıklarını... Keşke filmlerdeki şiddet sahnelerinde gözlerini kapamasaydı, şimdi daha gerçekçi hayaller kurabilirdi. Sonra Nalan'ın cenaze törenine geçti. Zincirlikuyu Mezarlığı'nda, Zerrin'le ikisi kalabalığın uzak bir köşesinde yan yana dururlardı. Yüzlerinde üzgün bir ifade, akıllarında ise başlarında duran örtülerin alışılmadık ağırlığın-

dan bir an önce kurtulma arzusu olurdu. Nalan'ın anne ve babası ağlarlarken Ömer gelirdi. Kendini bekleyen benzer sondan habersiz öylece dikilir, ayakkabılarına bakardı. İçinden onun ölümünü düşlemek gelmiyordu, sanki bütün olanların tek suçlusu oymuş gibi nefretini Nalan'a yöneltmişti. Ne fenaydı... Birileri bir yerlerde bir haltlar karıştırıyordu ve tasası bize düşüyordu. Onların yaptıklarının acısını çekmek, bununla yaşamayı öğrenmek, hazmetmek, sindirmek ve hatta belki günü gelince affetmek... Tekrar Nalan'ın kafasının patladığı sahneye döndü, en çok hoşuna giden buydu. Gözü de fırlasa mıydı acaba?

Sapık hayallerine kısa bir süreliğine ara verip, kendine bir bardak viski koymak için kalktı. Aslında viskiden nefret ederdi ama şu andaki ruh haliyle kendisine onu yakıştırmıştı. Sert kadına, sert içki... Elinde dolu kadehle tekrar kanepeye uzandı ve Nalan'ın telefonunu alıp karıştırmaya başladı. Bu kadının hızı gerçekten etkileyiciydi, Hasan'ın fotoğraflarının yanına Ali Kerim'inkiler eklenmişti bile! Daha üç gün önce Hasan için sinir krizleri geçiren o değildi sanki. Sonra bir şey daha buldu: Ömer'in numarası da telefonda kayıtlıydı. Temkinli kızdı Nalan, Semra ismiyle kaydetmişti onu. Üstelik, ikisi son on gün içerisinde üç kez konuşmuşlardı. Belki de ilişkileri yıllardır sürüyordu.... İç organlarının aniden şiştiğini ve bedeninin onlara dar geldiğini sandı.

Bütün gece hayaller kurup durdu. İkisini sevişirken, yemek yerken, kendisinden bahsedip gülerken düşledi. Bunun kendine işkence etmek olduğunu biliyordu, ama hiçbir güç zihnini durdurmaya yetmiyordu. Sabaha kadar bu gölge oyunundan kurtulamadı.

En fazla birkaç saat süren huzursuz bir uykunun ardından, korkuyla uyandığında, evin içinde nereden geldiğini çözemediği bir ses vardı. Yüreği panik içinde çarparken sesin Nalan'ın telefonundan geldiğini anladı. Saat dokuzdu ve işe geç kalmıştı. Telefonun ekranında yanıp sönen ismi görünce bir an kararsız kaldı: Hasan Ev. Açmakla açmamak arasında birkaç tur gidip geldi ve sonra nedense - büyük ihtimalle içinden yükselen ortalığı karıştırma isteği yüzünden- yeşil düğmeye bastı. Hasan'a ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu ama söyleyebileceklerini düşününce heyecanlandı.

"Alo?"

"Nalancığım merhaba, ben Ayten" dedi karşı taraftan sıcacık bir kadın sesi. Ayten mi? Sonra bir anda hatırladı, Ayten Hasan'ın karısıydı. Nalan'ı kovduran kadın. Herhalde Nalan hızlı davranıp fotoğrafları göndermişti bile.

"Ayten Hanım, ben Nalan'ın bir arkadaşıyım. Telefonunu bende unutmuş da…" Nalan'ın yiyeceği fırçadan nasibini almak istemiyordu.

"Ah kusura bakmayın, ben işten ayrıldığını yeni duydum, çok üzüldüm. O yüzden bir sesini duymak ve yapabileceğim bir şey var mı diye sormak istedim. Siz iletebilir misiniz kendisine?"

Kadının sesi hakikaten de çok üzgün geliyordu. Ya çok zeki ya da gerçekten bilmiyor, diye düşündü. Yüzünde kocaman bir gülümseme oluşmuştu ve etrafta kimse olmadığı için bunu gizlemeye gerek duymadı.

"İsterseniz size Nalan'ın ev numarasını vereyim, aramanız eminim onu çok sevindirir" diye atıldı en dost canlısı sesiyle. Kadını sarılıp öpmek istiyordu.

Telefonu kapattığında dakikalarca güldü. Kadıncağızın hiçbir şeyden haberi yoktu; ne kocasının ilişkisini biliyordu,

ne de Nalan'ın kovulmasını buyurmuştu. Hasan, Nalan'ı ustaca bir taktikle başından defetmişti. İçinde hoş bir tatmin duygusuyla duşa koştu ve erken gelen adalet, yüreğine soğuk sular serperken vücudunu ılık damlacıklara teslim etti.

28.

İki ay sonra terfi etmeyi bekliyordu, edemedi. Üç yıllık emeği, kendini öldürürcesine gece gündüz calışması; hepsi boşa gitmişti. Herkes gezip tozarken o rapor yazmıştı; herkes tatile gittiğinde o oturup rakip analizlerini incelemişti. Üstelik şirketin en parlak ismi oydu, en başarılı projeler daima onunkilerdi. Koskoca üç senesi çöpe atılmıştı ve onun yerine Defne genel müdür yardımcısı olmuştu. Yetersiz, tembel ve orta zekâlı Defne... Ve elbette genel müdürüne, "sen salaksın" diye bağırmayacak kadar sağduyulu Defne.

İlk bir hafta, hiç durmadan tırnaklarını yedi. Sonraki hafta ise başının tahmininden daha büyük bir belada olduğunu keşfetti. Önce üzerinde altı ay kafa patlattığı proje, saçma sapan gerekçelerle iptal edildi ve senelik planlaması olduğu gibi çöktü; ardından şirketin Amerika'daki genel merkezinden gelen büyük başların katıldığı senelik toplantıya çağrılmadı. Oysa önceki senelerde bu toplantılarin göz-

desiydi. Toplantı akşamı verilen ve Aslı'nın pozisyonundaki herkesin katıldığı geniş kapsamlı yemeğe de davet edilmeyince şüphelerinde haklı olduğu kesinlik kazandı. Anlaşılan, Ali Kerim onu işe yaramaz biri gibi göstermek ve Amerikalılardan uzak tutmak istiyordu. Aslı'yı asıl şaşırtan ise Ali Kerim'in fütursuzluğuydu, tüm profesyonel kaideleri ve teamülleri hiçe sayarak açıkça savaş ilan etmişti. Herkes şaşkındı, şirketin her yanında bin tane dedikodu ürüyordu ama bunların hiçbiri genel müdürü yolundan döndüremiyordu. Aslı'nın aklı bir türlü basmıyordu, gölgesinden bile korkan ödlek Ali Kerem nasıl olup da cengaver bir savaşçı aslana dönüşmüştü? Aslı onu Nalan'ın doldurduğundan kuşkulanıyordu. Daha doğrusu onu Nalan'ın doldurduğundan emindi de, Ali Kerim'in bu kadar kolay etkilenmesine bir anlam veremiyordu. Bir kadın uğruna kendini ateşe atacak adam değildi o; çıkarcının, bencilin tekiydi. Biricik arzusu, hasbelkader getirildiği koltuğunu mümkün olduğunca uzun süre poposunun altında tutmaktı.

Terfi edememenin dışında hayatı oldukça hareketliydi. Ayten Hanım aradıktan sonra Nalan telefonunu Aslı'nın aldığını anlamış ve çıldırmıştı. Köpükler saçarak dört beş kere Aslı'yı aramış, her defasında küfürleşip birbirlerinin suratına kapatmışlardı. Polise haber vermekle, kafasını kopartmakla, sürüm sürüm süründürmekle tehdit edip duruyordu. Şu sıralar Nalan'dan haber taşımakla görevli olan Zerrin, bu vazifesini eksiksiz yerine getiriyordu. Bu sayede Aslı, Hasan'ın karısı aradıktan sonra Nalan'ın yıkıldığını, günlerce kendine gelemediğini ve iyice aklını oynattığı bir gün Hasan'ın işyerini bastığını öğrenmişti. Hasan çok kötü davranmış, taleplerinden bunaldığı için onu sepetlediğini itiraf etmişti. "Bitti kızım" demişti, "bitti artık". Nalan da

adamın üzerine saldırıp, yüzünü gözünü paralamıştı. O daima serin ve kontrollü görünen kadın yapmıştı bunları...

Aslı'nın Sinan'la ilişkisi ise temkinli bir şekilde ilerliyordu. Aralarındaki emniyet mesafesini özenle koruyorlardı. Her ilişkinin kendine özgü kuralları olurdu, onlarınkiler çok özel sorular sormamak ve birbirlerinin hayatını didiklememekti. Ömer'le olandan değişik bir bağ kurulmuştu aralarında. Öncelikle daha yumuşaktı, kelimeler kurşun yerine kullanılmıyordu, kimse diğerinin canını acıtabilmek için canını dişine takmıyordu. Kontrollüydüler. Birbirlerinin evine aramadan gitmiyorlar, isteseler bile durduk yerde "seni özledim" diye telefon etmiyorlardı. Ama yine de haftanın en azından üç gecesi birlikte kalmayı başarıyorlardı. Sadece bunun kimin talebi olduğu belirsizdi...

Aslı, Sinan'a sadece bir kere neden boşandığını sordu.

"Seni rahatsız ediyorsa cevap verme. Neden ayrıldınız, aşk mı bitti?" dedi çekine çekine. Güzel bir sevişme sonrasında, sarılmış yatıyorlardı.

"Onunki bitti."

Birbirlerine yapışmış iki kene gibi yaşamasalar da beraber yemek yapıyorlar, sinemaya gidiyorlar, barlarda sabahlıyorlardı. Aslı ilk defa hayatında biri olmasının ne anlama geldiğini fark ediyordu, hayat gerçekten de paylaşılabilir bir şeydi. Ömer'le hayatı paylaşmamışlardı, olsa olsa belki biraz çalmışlardı ondan. Bir gün bile sokakta el ele dolaşmamışlar, barlarda öpüşmemişlerdi. En mutlu anları Dalya'nın telefonlarıyla bölünüp durmuştu. Ömer'den sonra hayatına giren erkeklerle bir şey paylaşmayı da kendisi istememişti. Hepsinde sinirine dokunan bir şeyler çıkmıştı. Pek çoğuna bir akşam yemeği süresince bile katlanmak

mümkün değildi. Akşam yemeğinde katlanabildikleri ise gecenin geri kalan kısmında ızdırap verici olabiliyorlardı. Hatta sadece arkadaşıyken çok eğlenceli buldukları bile sevgilisi oldukları anda batmaya başlıyorlardı. Örneğin aniden "böööörek" deyiveriyorlardı. Oysa şimdi her şey filmlerdeki gibiydi. Bütün kelimeleri doğru telaffuz eden, arabasının lastiğini değiştiren, hasta olduğunda ateşini ölçen, sarılıp uyuyabileceği, hafta sonları altı saat kahvaltı yapabileceği bir sevgilisi vardı.

Ömer'den ise hiç ses yoktu...

29.

Zerrin çat kapı çıkıp gelmiş, yarım saatten az uzun bir zamanda bir şişe kırmızı şarabı bitirip zurna gibi sarhoş olmuştu. Aslı gitmesinden umudu kesti, bazen en iyisi kaderine razı olmaktı. Gerçi sarhoş olduğunda Zerrin'in çenesi öyle bir düşüyordu ki, insan kaderine razı olmakta hayli zorlanıyordu. Ayıkken de pek kibar biri sayılmazdı ama şişenin dibini gördüğü andan itibaren toplum içinde tutulamayacak bir hale geliyordu.

Aslı evde olduklarına şükretti. Pollyanna haklıydı, insan zorlarsa her şeyde sevinecek bir taraf buluyordu.

"Biz" diyordu Zerrin güçlü sesiyle, "Yani tüm diğer güzel, havalı ve harika kadınlar, anasını satiim hepimiz kıtlık içindeyiz. Ortalıkta adam yok, hepsinin ..tü kalkmış. Artık kimseyle çıkamıyoruz bile… Çıkmak ya da sevgili olmak diye bir şey kalmadı, tedavülden kalktı, yok artık öyle bir şey! İki gün takılıyoruz, sonra herkes kendi yoluna gidiyor. Bırak çıkmayı, adamlarla konuşamıyorsun ayol, cık cık mesaj

sesinden… Yemin ederim ne Glasnost ne Perestroika vermedi bize bu cep telefonlarının verdiği hasarı. Bir de sana bak, nereden buluyorsun bu adamları, zerre anlamıyorum.”
“Söylediğini duyan da hayatım mutluluklara gark olmakla geçti sanacak. İlk defa doğru düzgün bir adam buldum, onu da senin kem gözün yüzünden kaybedeceğim.” Aslında sarhoşken Zerrin’le polemiğe girmek doğru değildi, “he” deyip geçecektin.

“Hadi be, ilk defaymış… Senin kıldan tüyden sebeplerle attığın adamlarla yirmi kadına elektrik bağlanır, hayatları aydınlanırdı garibanların.”

“Yok yaa…”

“Tabii kızım nimet onlar, yemeyeceksen elleme.”

“Ne yapıcam yani, öpüp başıma mı koyayım?” dedi Aslı bir kahkaha patlatarak.

“Ben bilmem ama bak bu adama da bir kulp bulma, Allahın gücüne gider artık. Ayol gıcığın, huysuzun tekisin, ne buluyorlar sende!”

“Merak etme zaten yakında işsiz kalacağım, bir de sevgilisiz kalmayı gözüm yemez bu aralar.”

Zerrin aniden ayağa sıçradı ve telaşla iki adım sağa iki adım da sola koşup başladığı noktada durdu. Onu tanımayan biri halini görse üçüncü dünya savaşını haber verecek ulak sanabilirdi.

“Ayyy bak ben sana neyi söylemeyi unuttum” dedi yumruğunu hızlı hızlı kafasına vurarak. “Şimdi sen iş falan deyince aklıma geldi.”

“Ne?” diye sordu Aslı ve cevabı beklerken Nalan ve Ömer’le ilgili bir şey söyleyeceği korkusuyla gerildi. Onlarla ilgili başka bir şey öğrenmeye hazır değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı.

“Ali Kerim karısıyla çok fena papaz olmuş.”

Aslı öyle derin bir nefes aldı ki, ciğerlerinin hacmine şaşırdı.

"Ne var bunda? Zaten boşanıyorlar." Pireyi deve yapmakta Zerrin'in üstüne yoktu. Bu kadının dedikodu yapmaktan aldığı zevki kimse sevişmekten bile alamazdı. Yeni bir haber -özellikle de birileri için kötüyse- onu dünyanın en mutlu insanı yapıveriyordu. Dedikodusu yapılan kurban ne kadar yakın arkadaşıysa Zerrin'in mutluluğu da o oranda büyüyordu.

"Boşanıyorlar o ayrı, ama asıl para yüzünden birbirlerine girmişler. Nalan anlattı geçen gün, kadın bir sürü şey istiyormuş, Ali Kerim de hayatta vermem boşanmak isteyen ben değilim diyormuş."

"Yaa..." dedi Aslı ve ayağa kalkıp pencerenin yanında durdu. Boğaz'ı seyrederken yüzünde pek de hayra alamet olmayan bir gülümseme vardı.

30.

Toplantı en sonunda bitmişti. Nedense bir toplantı ne kadar gereksizse, o kadar uzun sürerdi. Haydi bir araya gelip saçmalayalım, sonuçsuz tartışmalar yapalım, cevapsız sorular sorup onlara olmayan cevaplar arayalım. İnsanların ne kadar çok boş vakti vardı…

Aslı üzerine bin kez minicik harflerle "çok sıkıldım, çok sıkıldım, çok sıkıldım" yazdığı not defterini çantasına koyup kendisini dışarı attı. Ali Kerim'in son günlerdeki taktiği Aslı'yi şirketten olabildiğince uzak tutmaktı. Bunun icin sürekli icat çıkarıyor ve onu İstanbul'un dört bir köşesindeki tüm uyduruk toplantılara gönderiyordu. Bugünkünde olduğu gibi genelde Aslı neden orada olduğunu bile anlamıyordu. Onun yerine buraya satıştan birilerinin gelmesi gerekirdi.

Bağcılar'dan çıkmayı başarması mucize olacaktı ve bunu

şiddetle istiyordu. Siniri tepesinde olduğu halde arabasına bindi ve cep telefonu ona inat neşeli neşeli çalmaya başladı. Kibar olmayı denemeden "Alo?" dedi.

"Kötü bir zamanda aradım galiba," Ömer'di.

"Evet, şu anda Bağcılar'da kaybolmaya hazırlanıyorum." dedi Aslı. Sesi çok sert çıkmıştı.

"Tamam sonra ararım o zaman."

"Hiçbir zaman arama olur mu? Çünkü senden öyle çok tiksiniyorum ki, sesini duyduğumda kusmak istiyorum. Nalan'la yattığını biliyorum ve sen bir hayvansın." Cep telefonlarının en büyük kusuru şöyle çaaaaaaaat diye kapatılamamalarıydı. Oysa ahizeli telefonu çarparken insan hırsının bir bölümünü alabiliyordu. Cebi tümden kapatıp arabanın içine fırlattı. Canı cehennemeydi. Bu kadar sinirli olmasa bunları söyleyemezdi ama söyleyebildiği için de memnundu. Bıkmıştı artık her şeyi kendine saklayıp kaçmaktan. Sırlardan, sorulamayan sorulardan, verilmeyen cevaplardan, kimin ne düşündüğünün belli olmamasından, hiçbir şeyin göründüğü gibi olmamasından bıkmıştı.

Eve geldiğinde pestili çıkmıştı. Sinan gelinceye kadar uyumak istiyordu. Dışarıdan yemek söyleyip güzel bir film seyredeceklerdi. Çırılçıplak soyunup yatağa girdi ve hızlı uykuya dalma konusunda kendine ait dünya rekorunu kırdı. Rüyasında güneşli bir günde, pırıl pırıl bir denizde yüzüyordu. Su öyle berraktı ki, kumların arasındaki yengeç yuvalarını bile seçebiliyordu, minicik beyaz yengeçleri görebiliyordu. Yüzerek yakınlardaki tahta bir iskeleye çıktı ve üzerinden sular damlayarak, orada güneşlenen bir adamın yanına uzandı. Islak elini koyduğu yerde eski iskelenin kıymık kıymık ayrılmış tahtasını hissetti. Sonra adam ona sarıldı, güneşten ısınmış vücudu sıcacıktı. Aslı başını onun

geniş omuzuna yasladı ve "Seni çok özledim" dedi. Adam Ömer'di.

Zil uzun zamandır çalıyordu, öyle olduğunu biliyordu çünkü rüyasında kumsalın yakınlarında bir arabanın sürekli korna çaldığını görüyordu. Yataktan fırlayarak kalktı, üzerine giyecek bir şey arayıp bulamadı ve yatak örtüsüne sarınarak kapıya koştu. Hâlâ rüyanın etkisi altındaydı, öyle uzun zamandır yaşamadığı bir mutluluk hissetmişti ki... Kapıyı açtı ve hemen arkasına gizlenerek, Sinan'ın içeriye girmesini bekledi.

"Merhaba, kıyafetine bayıldım" dedi Sinan.

Aslı giderek büyüyen hayal kırıklığını saklayarak güldü. Uyandığı için giderek daha mutsuz oluyor ve bir rüyaya bile bu kadar muhtaç olduğu için kendisinden daha çok nefret ediyordu. Yatak örtüsünü bıraktı ve loş antrede çırılçıplak kaldı. Ömer ona âşık olduğu için gidip başkasıyla evlenmişti, Aslı da Ömer'e âşık olduğu için şimdi Sinan'la sevişecekti. Âşık insanların ızdıraplarını dindirmek için yapmayacakları şey yoktu belki de... Bu öyle bir fırtınaydı ki, insan umutla her türlü sığınağa koşuyordu. Sizinle sevişen bir insanın aslında kiminle savaştığını bilemezdiniz. Sizi öperken kimi öldürmeye çalıstığını, sizi severken kimden nefret ettiğini tahmin bile edemezdiniz.

Aslı, Sinan'ın başını iki eliyle tutup kendisine doğru çekti ve sanki yiyecekmiş gibi, büyük bir istekle öptü. Tıpkı eskiden Ömer'i öptüğü gibi...

Parmaklarını onun yüzünde gezdirdi, gözlerini, burnunu, yanaklarını sevdi. Ömer'i sevdiği gibi. Onu kalbine bastırdı, onun göğsüne sığındı ve hiç sesini çıkarmadan uysalca sevişti Sinan'la.

31.

"Sigara içmek istiyorum."

"İçme."

Sinan ona sarılıp yanağından öptü. Oysa Aslı'nın gerçekten sigara içmesi gerekiyordu.

"Çok güzeldi" dedi Sinan.

"Evet."

"Seni seviyorum." Bu ilkti. İlk kez Aslı'ya seni seviyorum diyordu.

"Güzel seviştik diyedir..." Şu anda Sinan'la duygusal bir konuşma yapmaya hazır değildi.

"Hayır. Birbirimizi sevdiğimiz için güzel seviştik bence." Anlaşılan Sinan Aslı'nın da kendisini sevdiğine karar vermişti.

Onu seviyor muydu? Bunu düşünecek zamanı olmamıştı ama seviyordu galiba, en azından beğeniyordu ve Ömer bir salgın hastalık gibi tekrar hayatına girmemiş olsa, daha da çok seveceğinden emindi. Normal şartlarda Sinan tam

ona göreydi.

Telefon çalmaya basladı. Aslı içinden heyooo çekerek yataktan kalktı, önce aceleyle sigarasını yakıp, ardından da telefonu açtı.

"Ya sen aşağıya in, ya da ben yukarı çıkıyorum!" Ömer'in sesi öfkeli geliyordu.

"Hiç müsait değilim, misafirim var" diye cevap verdi. Misafir derken, senine alaycı bir ton yerleştirmeyi başarmıştı.

"İyi o zaman geliyorum."

"Gelmiyorsun!"

"O zaman in aşağıya. Hemen!"

"Bekle allahın cezası!" dedi ve bu kez telefonu dan diye çarparak kapattı. Henüz iki nefes çektiği sigarasını küfür ederek söndürdü.

Yatak odasına döndüğünde, Sinan yatakta doğrulmuş ona bakıyordu.

"Kimdi o?" diye sordu.

"Teyzemin sevgilisi var ya, Ömer. İyice kafayı yedi son zamanlarda, seni hemen görmem lazım diye tutturdu şimdi de." Dolaptan hızlı hızlı bir jean pantolonla kazak çıkardı.

"Nasıl iş bu ya? Teyzen öleli seneler olmuş, bu adam niye hâlâ sana musallat oluyor? "

"Adam hasta çünkü. Tedavi görüyor zaten ve zaman zaman böyle krizler geçiriyor. Yapılacak bir şey yok. On dakika sonra gelirim, tamam mı?"

"Hasta olduğunu söylememiştin, ben de geleyim mi? Sana bir zarar falan vermesin bu herif. "

"Yok yok zararlı değil. Biraz ağlar zırlar, gider. Merak etme."

Dışarıda kar yağıyordu ve hava buz gibi soğuktu, kaz tüyü montuna rağmen ayaz iliklerine kadar işledi. Etrafa bakındı ama apartmanın önünde kimseyi göremedi, sonra biraz ileride park etmiş bir arabanın selektör yaptığını fark etti. Siyah BMW 7.45... Buz kesmiş ellerini göğsünde kavuşturarak titreye titreye ilerledi. Arabanın içi sıcacıktı ve ısıtılmış deri koltuklar gerçek bir mutluluk sebebiydi. Ama duyduğu memnuniyet, Ömer aniden gazlayınca yok oldu.

"Hooooooop!" diye bağırdı öfkeyle, "Seninle gece gezmesine çıkacak halim yok, misafirim olduğunu biliyorsun. "

"Başlatma misafirine, hem kim o herif?"

"Asıl sen kim oluyorsun da, bana böyle bir soru soruyorsun ha? Yıllar sonra gelip bana hesap sorabileceğini mi sanıyorsun? Durdur şu arabayı manyak!"

Sahile inmişlerdi ve Ömer deli gibi gidiyordu. Aslı sinirden gözünün karardığını hissetti. O kadar da uzun boylu değildi, bu adam kendini ne sanıyordu da gecenin bir saatinde onu evden kaçırıp - bu resmen adam kaçırmaydı- sorgulayabiliyordu.

"O benim sevgilim, tamam mı" diye haykırdı gırtlağını yırtarcasına, "Yaklaşık bir saat önce çırılçıplak karşılayıp seviştiğim adam. Daha duş bile yapmadım ve spermleri hâlâ üzerimde. Bilmek istediğin başka bir şey var mi?"

İstinye'ye gelmek üzereydiler. Ömer deniz kenarındaki ceplerden birinde aniden durdu ve eliyle Aslı'nın ağzını kapattı.

"Biraz daha konuşursan seni öldürürüm!"

"Bok öldürürsün, öldür de göriim hadi." Aslı olanca gücüyle Ömer'in üzerine saldırdı ve sille tokat girişti. En sonunda delirdim işte, diye düşündü, anasını satiiim La paix'ye kaldırsınlar beni.

Vurdukça vurası geliyordu ve yatışacağı falan da yoktu. Ömer de bunu fark etmiş olacaktı ki, en sonunda müdahale etmeye karar verdi ve ellerini tutup onu vücuduyla koltuğa yaslayarak etkisiz hale getirdi.

"Siktir git, hayvan" dedi Aslı hırsla.

"Lütfen biraz sakin olur musun?"

"Hayır olamam."

"Şu Nalan mevzuu... Sadece bir kere oldu. Yıllar önceydi ve benim için hiçbir anlamı olmadığını bilmeni istiyorum".

"İçim rahatladı" dedi Aslı zehirli bir sesle, "Kalk üzerimden!"

Ömer bir an tereddüt etti, Aslı'nın tekrar saldırmasından korkuyordu. Sonra yavaşça ellerini bıraktı ve koltuğuna yaslandı. Şimdi arabanın ayrı köşelerinde oturuyor ve camdan dışarıya bakıyorlardı.

"O sıralar benim için anlamı olmayan bir sürü şey yaptım."

"Tıpkı benim gibi mi? Jülide'nin yeğeni olmam dışında, bir anlamım oldu mu hiç senin için? Sapıksın sen, gerçek bundan ibaret." Aslı bağırdığının farkındaydı ama umursamıyordu. Sadece nasıl bu hale geldiğine şaşırıyordu. Son günlerde ya ağlıyor ya da sürekli birilerine bağırıyordu. Ne olmuştu da böyle denetimsiz, isterik bir insana dönüşmüştü? Artık kendisini tanıyamıyordu.

"Bunu da nereden çıkardın?" diye sordu Ömer, gözleri dehşetle açılmıştı. "Jülide'nin bunlarla ne ilgisi var, allahını seversen?"

"Nalan'ın tezi bu..." dedi Aslı. "Jülide'nin etrafındaki herkesle yatıyormuşsun, benimle de o yüzden beraber olmuşsun".

"Sen de o gerizekâlıya inandın mı?" Ömer, başını elleri-

nin arasına aldı. "Seni üzmek için söylediğini anlamıyor musun? Asıl o orospu benimle senin eski sevgilin olduğum için yattı."

"Neyse ne, sonuçta beni üzmeyi başardı işte. Daha doğrusu birlikte başardınız." Günlerdir için için Ömer'in Nalan'ın anlattıklarının yalan olduğunu söylemesini ummuştu, kalbinin bir yerinde hep bu ümit vardı.

"Hadi beni eve bırak artık." Kendini aniden çok yorgun hissetti, yatağına uzanmak ve günler boyunca yorganın altında kalmak istiyordu. Hepsinin cehenneme kadar yolu var dedi, cehennemin ta dibine kadar.

Ömer hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırdı. Dönüş yolu boyunca Aslı gözlerini camdan bir saniye bile ayırmadı. Ne gördüğünün farkında bile değildi, yalnızca bakıyordu. Arabadan indiği sırada yüzüne vuran insafsız soğuğu hissetmedi bile.

32.

Evde derin bir sessizlik hâkimdi, anahtarı sessizce masanın üzerine bırakıp kızılderili adımlarıyla yatak odasına gitti. Sinan uyuyordu. Derin bir nefes alıp üzerindekileri çıkardı ve yatağa girdi. Gözkapakları hemen ağırlaşıverdi ama kalbindeki cam kırıkları uyumasına izin vermiyordu. Niye bu kadar acı çekiyorum sanki, diye sordu kendine. Eski sevgilisi ondan ayrıldıktan sonra en yakın arkadaşıyla yatmıştı altı üstü. Diğer insanların çok daha gerçek ve çok daha önemli sorunları vardı; çocuklarını kaybediyorlardı, en sevdiklerinin bir hastane yatağında can çekişmesine tanık oluyorlardı... Bir hafta sonra öleceğimi öğrensem de bu kadar acı çekerdim herhalde, diye geçirdi içinden. Çok aptalcaydı.

Uykusu bölündüğünde hava zifiri karanlıktı, gözlerinin karanlığa alışmasını bekledikten sonra Sinan'a döndü, göz göze geldiler.

"Uyumuyor musun?" diye sordu.

"Seni seyrediyordum..."

Ona sarıldı, birine sarılmaya ihtiyacı vardı.

" ...ve diyordum ki" diye devam etti Sinan, " Bu güzel kızla mutlaka Paris'e gitmem gerek."

"Paris'e bayılırım" diye kıkırdadı Aslı.

"İki hafta sonra çarşamba gidip pazartesi sabahı dönmeye ne dersin? İzin alabilir misin?"

"Birikmiş kırk beş gün iznim var, gemiyle dünya turuna bile çıkarım canım isterse."

"Güzeeeeeeel. Geldiğini duymadım, derdi neymiş delinin?"

"Amaaan boş ver onu, canımı yeterince sıktı zaten. Paris konusuna devam edelim."

"Çarşamba sabahı gider, üç gün Paris'te kalırız. Orada yaşayan iki arkadaşım var, Erhan'la Esra... Çok seversin. Eğer istersen iki gün de onlarla birlikte Normandiya'ya gideriz."

"Şatolar, güzel şaraplar ve bol bol foie gras... Yaşasın!"

"Eğer istemezsen sadece ikimiz de gidebiliriz?"

"Yooo, çok severim yeni insanlarla tanışmayı."

Birbirlerine sıkıca sarılarak tekrar uykuya daldılar.

33.

"Aslı Hanım, Ali Kerim Bey sizi bekliyor. Çok önemliymiş."

"Tamam geliyorum."

Masasından kalkmadan önce aheste hareketlerle makyajını tazeledi. Beklenen an gelmişti işte. Ali Kerim'le aralarındaki sessizlik birazdan bozulacaktı. Odasından çıktı ve eskiden sekreterininin oturduğu boş masaya gülümsedi. İki haftadır sekreteri yoktu, elbette bu Ali Kerim Bey'in talimatıyla... Geçici bir süre için demişlerdi, ama Aslı öyle olmadığını biliyordu.

Ali Kerim'in kapısını sertçe tıklatıp, içeriye daldı. Çekiç Kafa ayaklarını masasına uzatmıştı ve hiç istifini bozmadı. Aslı onun bu pozisyonu hangi filmde görüp beğendiğini merak etti.

"Sen iğrenç bir kaltaksın, ama yaptıklarını yanına bırakmayacağım."

"Anlamadım?"

"Salak numarası yapmayı bırak. Nalan'la fotoğraflarımı karıma yolladın."

"Hayır" dedi Aslı gülümseyerek. Tabii ki yapmıştı. Yer gösterilmesini beklemeden koltuklardan birine yerleşti ve cep telefonunu masanın üzerine bıraktı.

"Başımı büyük belaya soktun. Karım bütün aileyi birbirine kattı ve sayende boşanmak için makul bir sebebi olan mazlum kadın pozisyonuna geçti. Kızım yüzüme bakmıyor, annemle babam hayvan olduğumu düşünüyor ve her şeyi karıma bırakmam gerektiğini söyleyip duruyorlar."

"Çok üzüldüm" dedi Aslı gülümsemeyi sürdürerek.

"Ben de seni kovacağım için çok üzgünüm."

"Ama siz zaten aylardır beni kovmayı kafanıza koymuştunuz. Asıl Nalan'la ilişkiniz olması: Sizi sürekli dolduruyor çünkü benden nefret ediyor. Böyle saçma bir sebeple kovulduğuma inanamıyorum. Elinizdeki en iyi elemanlardan biriyim ben, iki ay öncesine kadar bunu her fırsatta siz de söylerdiniz."

"Aslıcığım inan bana bu umurumda bile değil. Amerikalıları senin işe yaramazın teki olduğuna ikna ettim bile…"

"Buna inanacaklarını sanmıyorum."

"Sen öyle san, düşündüğün kadar aptal değilim. Pardon aptal değil, sen benim salak olduğumu düşünüyordun değil mi? Gör bakalım salak mıymışım? Tüm projelerinin Defne'ye ait olduğunu sanıyorlar." Ali Kerim arkasına yaslandı, yüzünde mağrur bir ifade vardı. Aslı sinirden titreyen ellerini kucağına koydu.

"Ne kadar çok çalıştığımı biliyorsunuz değil mi? İşimin benim hayatım olduğunu da…"

"Eeee bunu daha önce düşünecektin, emin ol ananı s.kmek benim için büyük bir zevk".

Aslı ayağa kalktı ve "O zevk bana ait!" dedi. Masada duran cep telefonunu alırken Ali Kerim'e sırıttı ve "Biliyor musun, bunlar kayıt da yapıyor artık, teknoloji çok gelişti" dedi. Tam kapıya vardığı sırada geri dönüp "Açma gözlerini öyle, daha salak görünüyorsun" diyerek odadan çıktı.

Ardından içeride bir gürültü koptu, herhalde Çekiç Kafa bir yerleri tekmeliyordu. Ali Kerim'in panik içinde yerinden sıçrayan sekreterine gülümsedi ve "Bugün çok sinirli" dedi.

34.

Keyfinin yerinde olması gerekirdi. Sevgilisiyle birlikte Paris'e gidiyordu; güzel yemekler yiyecek, şişelerce şarap içecekti; yeni insanlarla tanışacak ve Normandiya'yı görecekti. Uçakta bulutları seyrederken hayatındaki iyi şeylerin listesini çıkarmaya çalışıyordu. Hâlâ bir işi vardı; Ali Kerim onu zor kovardı artık, sıkıysa kovsun diye düşündü. Blöf yapmıştı ve Çekiç Kafa da yemişti. Cep telefonu kayıt yapıyorsa bile Aslı teknolojiye hiç o kadar hâkim olmamıştı. Sağlıklıydı, güzeldi, akıllıydı. Üzmekten çekineceği tek bir akrabası bile hayatta değildi, canının istediği her şeyi yapabilirdi. Durumu fena sayılmazdı yani, Ömer için kendini kahretmeyi bırakabilse başka şey istemezdi. Sakin ve huzurlu olmak yeterdi, öyle büyük mutluluklarda falan gözü yoktu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Sinan fısıldayarak.

"Hayatımın aslında güzel olduğunu."

"Güzel mi gerçekten?"

“Evet, kendime hüzünler icat etmesem daha da güzel olur herhalde.”

“Etme o zaman!”

“Napiiiim, huyum böyle.”

Sinan eğilip burnunu öptü ve cebinden küçük bir kutu çıkarırken “Sana bir hediye aldım” dedi. “Bak bakalım beğenecek misin?”

“Çok utanırım böyle şeylerden, bak kızardım bile” derken Aslı’nin yüzü gerçekten de kıpkırmızı olmuştu bile, kutuyu açarken kulaklarının yandığını hissetti. Çok güzel bir kolyeydi, upuzun ince kahverengi bir derinin üzeri altından minik karanfillerle süslenmişti. Aslı şaşkınlık içinde bir kolyeye bir Sinan’a baktı. Ne demekti bu şimdi?

“Ne oldu, niye öyle bakıyorsun, yoksa daha önce kimse sana evlenme teklif etmedi mi?”

“Bu bir evlenme teklifi mi?”

“Evet. Lütfen korkunç bir şey yapmışım gibi bakmayı keser misin?” dedi Sinan gülerek.

“Ay yok ondan değil, sadece hiç aklıma gelmemişti…”

“İyi o zaman, bak şimdi geldi işte. Hadi taksana, bak böyle iki kez boynuna dolayacaksın.”

Aslı ne söyleyeceğini bilemeden kolyeyi taktı, o kadar güzeldi ki...

Sinan uzanıp boynundan öperken üperdi. “Çok yakıştı o güzel boynuna…” Aslı kurtulmaya çalışırken kıkırdadı ama Sinan daha sıkı sarılıp bu kez dudaklarından öptü, birkaç yolcu kınayan gözlerle onlara baktı.

“Sabah akşam seninle sevişmek istiyorum.” dedi Sinan.

“Bıkarsın…”

“Senden bıkmak istiyorum.”

"İki seneye kalmaz bana gıcık olmaya başlarsın."

"Sana gıcık olmak istiyorum, çünkü sana âşığım."

"Evlilik aşkı öldürür."

"Öldürsün zaten... Aşk o kadar ağır ki onu öldürmek gerek ve evlilik de bunu başarmanın en dahiyane yolu. Evlenelim de kurtulayım..."

"Çok salakça!" dedi Aslı ve elinde olmadan Ömer'i düşündü.

"Çok mantıklı."

"Bak anlaşamıyoruz işte" dedi Aslı pis pis sırıtarak. Sinan'ın ona karşı bu kadar yoğun duygular beslediğinden hiç haberi yoktu.

"Tamam" dedi Sinan, "Henüz erken bunları konuşmak için." Alınmış bir hali yoktu. Sonra Aslı'nın elini tuttu ve iyice sokulup "Uçaktan inince konuşuruz" dedi. İkisi de güldüler ve kızgın yolculardan bir kınama daha aldılar.

Aslı onun yüzüne dökülen saçlarına, çocuksu, muzip ifadesine bakınca üzüldü. Ne kadar da tatlıydı. "Benden daha iyi birini hak ediyor." Sabahtan akşama kadar aklı Ömer'deydi, sevişirken onu hayal ediyor ve onun için deliler gibi acı çekiyordu. Hal böyleyken, nasıl olur da gidip Sinan'la evlenirdi?

Koltuğuna iyice yayıldı ve dizlerini öndeki koltuğa dayayarak dergi okuyor numarası yapmaya başladı. Ömer dışında, hayat karşısına hep iyi erkekler çıkarmıştı. Düşüncesiz serserilere ya kendini beğenmiş züppelere denk gelmemişti hiç. Erkekler tarafından hırpalanmış, yaralanmış biri değildi; hatta fazlaca şımartılmıştı. Tam "Allah da bıktı benden, sana bir sürü iyi adam yolladım, senin aklın hâlâ Ömer'de diyordur" diye düşündüğü sırada Sinan'ın yan sırada oturan kızın bacaklarına baktığını gördü. Dahası ısrar-

la bakıyordu...Aslı gözlerini yumar gibi yapıp pusuya yattı. Ömer'in yeniden hayatına girmesiyle birlikte tüm o eski kıskançlıkları geri dönmüş gibiydi. On dakika kadar sonra kız ayağa kalktı ve tuvaletin olduğu bölüme doğru yürüdü. Yirmi iki, yirmi üç yaşlarındaydı ve son yılların modasıyla uzak yakın bir ilgisi olmayan daracık bir mini etek giymişti. Sinan gözlerini kızın poposundan ayıramıyordu. Tamam güzelce bir kızdı ama tanımlanamayan bir uzay cismiymiş gibi bakılmasını gerektirecek bir güzelliği de yoktu.

"Belki de benden daha iyisini hak etmiyor" diye düşündü Aslı. Hepimiz ortak bir ruhu kullanıyorduk. İyilik aynı iyilik, kötülük de aynı kötülüktü; sadece oranlar insandan insana değişiyordu. Birimiz öldürebiliyorsak, hepimiz öldürebilirdik; birimiz yalancıysak, hepimiz yalancıydık; birimiz aldatabiliyorsak, hepimiz aldatırdık. Rahibe Teresa'yla Karındeşen Jack'i ayıran çizgi aslında hiç de kalın değildi. Sonuçta özümüz aynıydı, içimizde her duygunun tohumları vardı, iyiliğin mi yoksa kötülüğün mü tohumlarının sulanacağına ise şartlar ve talih karar veriyordu. Birimizin günahı hepimizin günahıydı.

Bir anda evlenmek o kadar da kötü bir fikir gibi görünmemeye başladı Aslı'ya. Bir kitapta okumuştu, yapılan bir araştırmaya göre çiftlerin birbirlerini tanıma oranları yüzde elliydi. Evli olmak ya da olmamak, üç aydır ya da kırk yıldır birlikte olmak hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Ne yaparsanız yapın karşınızdakini ancak yarı yarıya tanıyabiliyordunuz ve daima yüzde ellilik bir kısım karanlıkta kalıyordu. Aslı kendi karanlık kısmını biliyordu ama Sinan'ınkini asla bilemeyecekti, o hâlde kimin kimi hak etmediği sonsuza dek bir soru işareti olarak kalmaya mahkumdu. Mini etekli kız tuvaletten döndü ve yerine otururken gözleri Sinan'ınkile-

re biraz fazlaca takılı kaldı. "Yirmi dakika önce bana evlenme teklif etti ve şimdi bir kızı kesiyor, o halde beni hak ediyor demektir".

Ne olurdu ki evlense? Yürümezse boşanırdı, derdi veren Allah, şifasını da vermişti işte. Gidip yeni bardaklar, çatak bıçak takımları, örtüler, tencereler, mobilyalar alır, belki biraz avunurdu. Kim bilir belki Ömer takıntısı hafiflerdi kafası dağılınca. Biliyordu zamanla bardaklar kırılacak, takımlar bozulacaktı; teflonlar sıyrılacak, örtüler lekelenecek, yeniler eskiyecekti. Sinan daha az komik olacak, kendisi de daha az gülecekti. İlk kez bir çocuk sahibi olmayı düşündü, şöyle minicik pembe bir bebek... Hiçbir şey kesmese o keserdi acısını. Sağduyusu "saçmalama" diyecek olduysa da kulak asmadı. Sağduyu insanın yaralarını iyileştirmezdi, kırık kalbini tamir etmezdi.

Parmağıyla Sinan'ın omuzuna dokundu ve "Hadi evlenelim!" dedi.

35.

Havaalanı ana baba günüydü. Aslı bagajları beklerken, Sinan cep telefonundan sesini duyurabilmek umuduyla uzak bir köşeye gitmiş, annesine mutlu haberi veriyordu. Tanışma faslını düşününce tedirgin oldu. Mini etekli kız, bantın karşı tarafında ciklet çiğniyordu. Kızın Hello Kitty'li çantası nedense Aslı'nın sinirine dokundu, oysa Hello Kitty ile bir sorunu yoktu. O sırada Sinan yanına geldi.

"Çok sevindi, seni tanımak için sabırsızlanıyor."

"Hı hı."

Sinan gözlerini yine kızdan alamıyordu. Bunun üzerine Aslı biraz ileride duran genç bir adama tatlı bir bakış attı ve hemen karşılığını aldı. Sanatçı görünüşlü, kırklarınının başında biriydi. Aslı'ya hafifçe gülümsedi, elbette Aslı da ona... Sinan'ın olayı fark etmesi -erkek olduğu için- haliyle biraz zamanını aldı, ama sonunda fark etti.

"Kesişseydiniz..." dedi ters ters.

"Yok daha neler."

"Nasıl bakıştığınızı gördüm."

"Aaaa, bir de kıskançlık mı çıktı başımıza?" dedi Aslı onu dudaklarından öperken.

Sinan bir daha mini etekliye bakmadı, hatta onu tamamıyla unuttu. Artık tüm dikkati Aslı ile sanatçı kılıklı arasında oluşması mümkün elektriğe kaymıştı. Çaktırmadan –bir erkek ne kadar çaktırmazsa- Aslı bir daha o tarafa bakacak mı diye izliyordu. Şu dünyada size yapılmasını istemediğiniz şeyi karşınızdakine yapmanın sayısız yararı vardı ve gözlerine hâkim olamayan bir erkeğin ilacı da gözlerine hâkim olamayan bir kadındı. Sonuçta her ilişki bir rol paylaşımıydı ve rol dağılımı sırasında doğru davranmak çok önemliydi. Aslı biliyordu ki, ilişkilerde iyilik pek ödüllendirilen bir şey değildi ve şimdi kıskanan olmayı seçerse uzun yıllar bu rolü oynardı. O yüzden kıskanılan olmayı seçti ve bunun altını iyice çizmek için Sinan'ın görebileceği şekilde adamla bir kere daha göz göze geldi. Sinan'ın suratı iyice asıldığında görev tamamlanmıştı. Bundan sonra bir yere gittiklerinde, Sinan Bey çeşitli hanımların kıçlarına kilitlenmek yerine Aslı'nın bakışlarını takip etmekle meşgul olacaktı.

36.

Normandiya'ya geçecekleri sabah, Aslı uyandığı gibi kendisini banyoya attı. Birazdan Sinan'ın arkadaşları gelecekti ve birlikte otelde kahvaltı yaptıktan sonra yola çıkacaklardı. Bavulu hazırlayıp aşağıya inmek için sadece yarım saati vardı. İki gündür öyle çok gezmişler ve öyle çok yorulmuşlardı ki, sabah uyandığı halde yataktan kalkamamıştı. Aceleyle saçını kuruturken bu seyahatin ona iyi geldiğini düşündü. Ölü gibi uyuyor, Ömer'i az düşünüyor ve yediklerinin tadını alıyordu. İstanbul'a dönme fikri bile içini daraltıyordu, keşke şartlar Paris'te daha uzun kalmasına izin verseydi.

Eşyalarını bavula tıkarken, Sinan'ın kendisini izlediğini fark etti. Bu kadar kötü bavul yerleştiren bir kadınla evlenmeye kalkmanın hata olduğunu düşünüyor olmalıydı. Haklıydı da... Ev kadını olarak gerçek bir felaketti. Dağınık ya da pis olduğundan değil -aslında tertipli bile sayılırdı- ama

toplamamak için hiç dağıtmamayı seçenlerdendi; yani tembellerden. Mutfağı kirletmektense, akşam yemeği olarak elma yemeği tercih ederdi. Evine misafir gelmesinden de haz etmezdi, çünkü ne servis yapmaktan hoşlanırdı ne de küllük boşaltmaktan. Kendi başına çok da güzel idare ediyordu etmesine de evlenince ne olacağı meçhuldü. Eve misafir getirecek, gömleğini oraya çorabını şuraya atacak ve büyük ihtimalle her akşam yemek yemek isteyecek bir adamla nasıl yaşayacaktı? Kahvaltı faslını düşünmek bile istemiyordu, yataktan kalkıp on dakika içinde yüzünde yastık izleriyle sokağa fırlamaya öyle alışmıştı ki... İstemeden yüzünü buruşturmuş olacak ki, Sinan "Ne o, keyfin mi yok?" diye sordu.

"Misafirden ve ev işinden nefret ederim; nasıl evleneceğim ben? " diye söylenmeye başladı Aslı. "Sabah dolapta bıraktığım peyniri akşam bulamayacağım çünkü yemiş olacaksın, bardakları kıracaksın, teflonları çizeceksin".

"Deli misin sen? Yemem senin o çirkin peynirlerini merak etme!"

"Gülme tamam mı... Bunalım geçiriyorum, komik değil."

"Nasıl gülmeyeyim söyler misin? Şu takıldığın şeylere baksana. Yok teflonmuş, yok bardakmış... Sorun mu yani bunlar?"

"Bana sorun..."

"Bir de kendini benim yerime koy, üşütüğün tekiyle evleniyorum."

Aslı en yakın yastığı Sinan'ın kafasına fırlattı ve gülerek "Hadi oradan" diye bağırdı. Derinlerden bir yerden cep telefonunun sesi geliyordu, ama nereden? Telaşla yatağın altını üstüne getirdi, iki kez banyoya gidip baktı, bulamadı. Sinan telefonu koltuğun üzerine attıkları kıyafetlerin altın-

dan çekip çıkardığında hâlâ çalıyordu. Ömer'in numarasını gördüğünde hiç şaşırmadı, içine doğmuştu o olduğu.

"Merhaba" diyerek neşeyle açtı telefonu.

"Merhaba" dedi Ömer, buzun ses haliyle; "Seni merak ettim, günlerdir araban evin önünden kıpırdamadı."

Aslı vücudundan ılık bir hoşnutluk dalgasının geçtiğini hissetti. Bütün o yaptıklarından sonra, evinin önünde mecnun oldu diye Ömer'e acıyacak hali yoktu. O ne kadar acı çekerse kendi acısı o denli hafifliyordu.

"Ben günlerdir Paris'teyim ve sana harika bir haberim var," dedi. Sırf bu haberi ona vermek için bile evlenmeye değerdi. "Ben evleniyoruuuuuum."

Uzun bir sessizlikten sonra, Ömer "İyi bok yiyorsun" dedi ve telefonu kapattı.

"Çok teşekkür ederim, dönünce görüşürüz" dedi Asli sinyal sesine ve Sinan'a gülümsedi.

Aşağıya indiklerinde Erhan'la Esra'yı lobide beklerken buldular. Esra çıtı pıtı, esmer güzeli bir kızdı ve merakla bakan kocaman parlak gözleri vardı. Aslı onu görür görmez sevdi. Kocası ise tombik, kısa boylu, kel bir adamdı, ve bütün bunlara rağmen yakışıklı sayılabilirdi. Tanışırken dikkatli dikkatli baktı Aslı'ya. İkisi de neşeli ve sıcakkanlı insanlardı, birlikte tatil yapmak için ideal görünüyorlardı.

"Hadi be oğlum, öldük açlıktan!" dedi Erhan tanışma faslının hemen ardından. Hep birlikte kahvaltı salonuna geçerlerken, tabaklarını tepeleme doldurup masalarına yerleştiklerinde, Aslı Erhan'ın bakışlarından rahatsız olmaya başladığını hissetti. Niye öyle gözlerini dikip duruyordu ki? Dikkatini Esra'nın Normandiya üzerine anlattıklarına vermeyi zar zor başarmıştı ki, "Aslı sen beni hatırlamadın, değil mi?" diye sordu Erhan.

"Hayıııır" dedi Aslı özür dilercesine. Gerçekten de hatırlamamıştı, dikkatlice Erhan'ın yüzüne baktı ama sonuç değişmedi.

"Çooook eskiden, tabii o zaman saçlarım vardı…"

"Hatırlamadım valla, kusura bakma salağımdır biraz."

"Estağfurullah… Cem'in arkadaşıydım ben, birkaç akşam hep beraber dışarı falan çıkmıştık."

Aslı birkaç saniye boş boş baktıktan sonra Erhan'ı hatırladı. Cem'in arkadaşı Erhan… Yani Kirpi'nin arkadaşı. Yutkundu.

"Tamam. Hatırladım şimdi," diyebildi.

"Hangi Cem ya?" diye sordu Sinan.

"Plastikçi Cem, tanıyorsun sen de oğlum. Geçen sene bizim tekneye gelmişti Esra'nın doğum gününde."

"Haa, şu yakışıklı oğlan… Hani kaltağın biriyle evlenecekmiş de kız meğer bunu boynuzluyomuş. Anlatmıştı bir şeyler… Hem de adam kızın annesinin sevgilisi miymiş neymiş…" dedi Sinan.

"Teyzesinin" diye düzeltti Esra. Erhan başını tabağından kaldıramıyordu.

"O kaltak benim" dedi Aslı gülümseyerek.

Sinan, ağzı açık kalakaldı. Aslı onun yüzünde hayretten dehşete, dehşetten öfkeye doğru değişen ifadelerden aklından geçenleri takip edebiliyordu.

"Ve sen onunla hâlâ görüşüyorsun, öyle mi?" Sinan'ın sesi suçlayıcıydı.

"Sandığın gibi görüşmüyorum."

"Gece yarısı seni çağırıyor sen de kalkıp gidiyorsun; nasıl sandığım gibi değil, söyler misin?"

"Onunla bir ilişkim yok ve bunu burada tartışmayacağım" dedi Aslı. Ne kadar suçlu görünürse görünsün yarım saat önce tanıştığı insanların önünde kendini savunmaya

niyeti yoktu.

Esra ve Erhan yanlışlıkla poligona girmiş gibi sinmişlerdi. Erhan'ın tabağından bir türlü kalkmayan gözlerinden pişmanlık akıyordu. Büyük ihtimalle daha sonra Esra'dan bu konuyu açtığı için sıkı bir fırça yiyecekti.

"Hayır, şimdi tartışacağız" diye bağırdı Sinan.

Aslı Sinan'ın yüzüne baktı ve içi burkuldu. Altüst olmuş görünüyordu ve gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. "Lütfen beni ikna et" der gibi bakıyordu. Belli ki ne söylese inanacaktı, çünkü inanmak istiyordu. Aslı'nın doğruyu anlatması konuyu kapatmaya yetecekti, ama doğru aslında yalandı... Tamam fiziksel olarak Ömer'le bir ilişkisi yoktu, ama ruhsal anlamda ona bağımlıydı. Onunla yatıp onunla kalkıyordu, bütün gün onu düşünüyordu, gördüğü her güzel şeyde onu hatırlıyordu, onu düşünmemeyi başardığı her on dakika için, on beş dakika seviniyordu.

"Onunla ilişkim yok ama ona âşığım."

Çantasını alıp masadan kalktı ve lobiye doğru yürüdü. Valizini Sinan'ınkinin yanından alıp otelden çıktı. Kapının önünde bekleyen taksilerden birine atladığında gayri ihtiyari arkasına baktı ve peşinden dışarıya fırlayan Sinan'ı gördü. Taksiciye başka bir otelin adını verip, arkasına yaslandı.

37.

Beyaz hâkimiyetinde, hiçbir estetik hata barındırmayan otel odası hayranlıkla önünde eğilme hissi uyandıran üstün bir zevkin ürünüydü. İnsan ruhunu şımartmak üzere tasarlanmış odadan, kış karanlığının çöktüğü avluya bakmanın bile hoş bir tadı vardı. Burada olmak gerginliğini ferahlamaya dönüştürmüştü. Böyle bir yer inşa edecek kadar yetenekli olmasa da burada kalmayı seçecek kadar akıllı olduğu için kendini kutladı. Şimdi, pekâlâ Paris'in kasvete kasvet katan pirinç yataklı otellerinden birinde olabilirdi. Oysa evliliğin eşiğinden dönmüş genç bir kadın için bu mucizevi oda, oksijen çadırı görevi yapıyordu. Keyifle uzan, burada kalabilecek kadar para kazandığın için kendini kutsa ve yavaş yavaş hayata dön.

Cep telefonu çaldığında arayanın Sinan olmasından korktu. Geri dönmek istemiyordu, onunla Normandiya'ya ya da başka bir cehennemin dibine gitmek istemiyordu. Si-

nan'dan kurtulduğuna sevindiğini fark edip şaşırdı. Derin bir iç geçirdi, yüz yaşına bile gelse kendini tanıyamayacaktı. Adamı seviyordum, peki şimdi ne halt etmeye üzerimden yük kalkmış gibi hissediyorum, diye sordu kendine. Cevap gelmedi. Sevdiği birini kaybetmenin neye benzediğini biliyordu, Rumeli Hisarı'ndaki evde aylarca tavana baktığında öğrenmişti bunu. Şimdi ise ortada öyle bir acının esamesi yoktu. Yine de, kimi sevip kimi sevmediğini anlama yetisinden yoksun olduğu için canı sıkıldı. Telefon hâlâ çalıyordu. Zerrin'in ismini görünce rahatladı.

"Bonjour" diye açtı telefonu.

"Nereden çıktı bu evlilik işi?". Zerrin hal hatır sormadan konuya giriverdi.

"İyiyim Zerrinciğim, sen nasılsın?"

"Başlatma nasılsınından, bonjour diye telefon açtığına gore belli ki domuz gibisin. Gerçekten evleniyor musun?"

"Sen kimden duydun?"

"Ömer aradı, doğru mu diye sordu. Ben de ne bileyim o manyağın ne yapacağını dedim. Kızım sesini duyman lazımdı, ağladı ağlayacaktı valla. Perişan olmuş anlaşılan."

"Beter olsun!" dedi Aslı zevkten dört köşe yatağına uzanırken.

"Olmuş olacağı kadar, merak etme. Sen asıl söylesene ya nedir bu evlilik işi, hasta etme de anlat!"

"Sinan evlenme teklif etti, ben de kabul ettim işte. Dönünce detaylı anlatırım, şimdi vaktim yok". Zerrin'in çenesinin durmayacağını bildiğinden, doğruyu söylemeyi biraz ertelemişti. Varsın birkaç gün daha evleniyor sansınlardı. Ömer'in üzüntüsünü bölmeyi hiç istemezdi.

"Tamam be, hadi sonra görüşürüz."

"Zerrin..."

"Ne var?"

"Başka ne dedi Ömer?"

Zerrin güldü.

"Gülmesene be! Merak ettim ne olmuş?"

"Sen Ömer'in yüreğine insin diye evlenmiyorsan, ben ne olayım."

"Saçmalama!"

"İyi o zaman döndüğünde anlatırım neler söylediğini, bye!" dedi ve kapattı Zerrin. Aslı dişlerini sıktı.

Ömer'in acı çektiğini duymak keyfini iyice yerine getirmişti. Oda servisinden yiyecek bir şeyler istedi ve puf puf yastıklara gömülüp Bang§Olufsen televizyonu açtı.

38.

Yalnız bir kadın olmanın kötü taraflarından biri de kocaman bavulları sürüklemek zorunda kalmaktı. Özellikle de kadınların valizlerinin daima kendilerinden ağır çektiği düşünülürse... Koca bavulu çeke çeke asansöre ulaştığında, sırtından terler akmaya başlamıştı bile. Bagajdan çıkarmakla karşılaştırıldığında çekmek işin kolay kısmı sayılırdı. Eve girdiğinde bir daha yanına asla bu kadar çok eşya almayacağına dair tutamayacağı bir yemin etti. Beş günlük seyahate sekiz çift ayakkabıyla çıkmanın bir anlamı yoktu elbette, ama ne yazık ki kadın olmak böyle bir şeydi. Her bluzun altına ayrı sütyen, her elbiseye ayrı çizme, her çizmeye ayrı palto, eldiven, atkı, kolye... Üstelik kadınlar saçlarını otel şampuanlarıyla yıkayıp elektrik çarpmış gibi gezemezlerdi ki. Şampuan, krem, köpük, vücut kremi, gece kremi, gündüz kremi, göz altı kremi ve elbette her seyahatin vazgeçilmezi çeşit çeşit orkidler: Gece, gündüz, uzun, kısa... Regl döneminin tatile denk gelmesi âdettendi.

Koca bavulu antrede kaderine terk edip, ilk sigarasını tellendirmek için salona koştu. Sanki aylardır uzaklardaymış gibi her köşeyi sevmek istiyordu. "Canım evim, güzel kanepem, sağlığıma düşman ruhuma dost küllüğüm". Ne güzel şeydi evde olmak... Hâli olsa bir kadeh de içki koyardı kendine ama tüm kuvvetini valiz mücadelesinde tüketmişti, o yüzden sigarasından deriiiiiin bir nefes çekmekle yetindi. Zerrin'i aramak istiyordu ama fazla meraklı görünürse de onun dilinden kurtulamayacağını biliyordu.

Yatak odasına gidip, dolabın derinliklerinden bir çizme kutusu çıkardı. İçinde Ömer'le ilgili bir sürü ıvır zıvır vardı. Aslı'ya aldığı iki kolye, bir küpe, bir atkı, bir anahtarlık, kelebekli bir broş, yazdığı notlar, Aslı'da unuttuğu bir kitap, birkaç fotoğraf, doğum günü pastasına ait üç tane mum, el yazısıyla "aşkım" yazdığı bir kâğıt amerikan servis, bir sabah yastığa bıraktığı kırmızı kumaştan minicik bir kalp, deniz kenarında buldukları tuhaf desenli bir taş ve bir diş fırçası... Taşındığı her eve götürmesine rağmen, cin çıkacak gibi korkardı Aslı kutunun kapağını kaldırmaya. En son ne zaman bakmıştı içindekilere, kim bilir?

Fotoğrafları alıp yatağa uzandı. Sararmamışlardı da solmuşlardı sanki biraz, ya da yedi-sekiz sene öncenin teknolojisi bu kadarına elvermişti. Kendi çocuk yüzüne bakıp şaşırdı. Ne kadar da küçüktü... O kadar büyük bir kalp kırıklığı için çok ufakmışım diye düşünüp, üzüldü. Fotoğrafların tümünde - beş taneydiler- Ömer'in yanında sonsuz bir sevinçle gülümsüyordu. O zamanlar öyleydi zaten, mutlu olması için bir Ömer yeterdi...

Kapı çaldı. Zerrin tüm enerjisiyle içeriye girdiğinde, antredeki valizi çekmeye çalışıyordu. Bu kız geldiğinde hep böyle olurdu, sanki beş kişi gelmiş gibi bir canlılık saçardı.

Sarılıp Aslı'yı öptü ve "Aman efendim, gelinimiz yurda dönmüş… Damat bey yok mu?" diye sordu. Sinan'ın olmamasından hoşnut olduğu belliydi, Rahat rahat konuşabileceklerdi bu sayede.

Aslı'yı kolundan tutup salona sürükledi ve baş köşeye oturup bir sigara yaktı.

"Hadi anlat artık, yoksa çatlayacağım meraktan… Ciddi ciddi evleniyorsun yani?"

"Hayır."

"Ne zaman peki?"

"Hayır dedim salak, sağır mısın?

"Ne hayırı be?"

"Ölmüş annemin hayırı! Tövbe tövbe… Hayır, evlenmiyorum."

Bazı durumlarda Zerrin'in idrak süresi biraz uzun olurdu. Yaklaşık bir dakika Aslı'nın suratına boş boş baktı.

"Evlenmiyor musun?"

"Hayır, ayrıldık. Sigaranın külünü silk."

"Peki niye?"

"Çünkü oturduğun koltuk bir Minotti"

"Öööööf, doğru düzgün cevap versene kızım! Niye ayrıldınız?"

Aslı durumu kısaca özetledi. Zerrin olayları heyecan verici bulmuş olmalıydı ki, bir kez bile soru sormadan ve yorum yapmadan sonuna dek dinledi.

"Vay be!" dedi sonunda. "Artık Ömer'e dönmen kaçınılmaz bence."

"Niye, seninle de mi yattı?"

"Amaaan, sen çok takıldın bu Nalan olayına. Ha bu arada geçen gün Nalan'la buluştuk, seninle barışmak istiyor gibi geldi bana."

"Nalan olayına falan takıldığım yok benim. Onu öğren-

meseydim de dönmezdim ki Ömer'e. Hayatımın içine etti be adam, baksana şu halime. Sakatladı beni. Sevme yeteneğimi kaybettim. Kimseyle yapamıyorum, tam bu defa tamam derken, hoooop bir şey çıkıyor. Sinan gibi bir adam buluyorum, evlenmeye karar veriyorum, olmuyor işte. En kötüsü de ne biliyor musun? Sinan'ı kaybettim ve umurumda mı, hayır! Kimseyi sevemiyorum, kimse için üzülemiyorum bile. Ömer'e dönmeye gelince, o adam beni istemedi, benim için ayrılmadığı kıymetli karısından başka biri için ayrıldı ve gidip en yakın arkadaşımla yattı. Söylesene bütün bunları yapan birine beni bir daha üzmesi için fırsat verecek kadar aptal görünüyor muyum? Ben çocuktum be o zaman. Bir başına kalmış, âşık ve aptal bir çocuk. O da kocaman bir adamdı. O bir seçim yapamadığı için seçim yapmak bana kaldı. Onu asla affetmem. Nalan'ı affederim, onu etmem."

"Ama seni çok seviyor."

"Bok seviyor!"

"Her şeyi ben mahvettim, deyip duruyor."

"Evet, o mahvetti."

"Ayy bir de... Bir şey söyledi, çok fena oldum."

Aslı yutkundu ve bir sigara yaktıktan sonra "Ne söyledi?" diye sordu.

"Sence Aslı hiç bana âşık oldu mu, diye sordu."

Aslı boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Sen ne dedin?"

"Ağladım..."

39.

"Ben kendi çektiğim acıları biliyorum, kendi uzun gecelerimi, kendi korkularımı, kendi kuruntularımı, kendi şüphelerimi... Ağladığım kadarını, anladığım kadarını biliyorum. Kendimi biliyorum bir tek. Peki ya o, onun yaşadıkları? Baksana ben yıllarca onun yasını tutmuş, ruhumda milyonlarca gedik açmış, travmalardan travma beğenmişken, o gelmiş, acaba bana hiç âşık oldu mu, diye soruyor. Belki onun da geçmiyordu geceleri, belki onun da kalbi bin delikten kanıyordu, ne malum belki o da aşkın zehirli oklarından kurtulmak için çırpınıp duruyordu?"

Zerrin gitmişti ve Aslı saatlerdir kendisiyle savaşıp duruyordu. Sanki kafasının içinde beş ayrı kadın birbirleriyle saç saça baş başa kavga ediyorlardı. En çok sesi çıkan yıllardır en çok susandı. Hiç durmadan söylenip duruyordu... Yedi sene önce Aslı onu ilk terk ettiği zaman, Ömer kapısına dayanıp "Ne istersen yaparım" dememiş miydi? Aslı gururuna yedirip, Dalya'dan ayrıl dese, ayrılacaktı belki de...

Kendisi değil miydi sırra kadem basan; Zerrin'i, Nalan'ı, Ayla'yı, sorarsa çok iyi ve çok mutlu diyeceksiniz diye sıkı sıkı tembihleyen? Yıllar sonra Ömer gidip başkasıyla evlendi diye kudurmaya ne hakkı vardı? Nalan konusu ayrıydı, orada Ömer'in elle tutulur tarafı yoktu ama kendisi de bin tane hata yapmıştı bu ilişkide. Fazla alıngan, fazla gururlu –hatta kibirli– davranmıştı.

Bir küllük dolusu sigara içtikten sonra midesi bulandı ve yatmaya gitti. Gece boyunca ne kadar dönüp durduysa da, o ses hiç susmadı...

40.

Şirkete girer girmez Ali Kerim'in kendisini beklediğini haber verdiler, insana iki dakika rahat yoktu şu dünyada.

Sanki daha bir hafta önce birbirlerinin boğazını sıkmak üzere olan onlar değilmiş gibi bir neşeyle karşıladı Çekiç Kafa Aslı'yı.

"Geç otur şöyle, anlat bakalım nasıl geçti Paris?"

"İyi" dedi Aslı, kısaca.

Ali Kerim arkasına yaslandı ve gözlerini Aslı'nınkilere dikti. Belli ki bir konuşma çekmeye hazırlanıyordu.

"Bak Aslı" diye girdi söze, " Son zamanlarda hepimiz zor günler geçirdik ve birbirimizi çok hırpaladık. Ben kendi yaptıklarım adına senden özür dilemek istiyorum. Kariyerine verdiğim zararı telafi etmek için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim... Ben de kendimi kaybedip size hakaret ettiğim için özür dilerim" dedi Aslı. "Onlar asla gerçek düşüncelerim değildi". Bal gibi de öyleydiler, ama bu

savaşa son vermek onun da işine geliyordu.

"Bu arada Nalan da çok üzgün... Biz onunla ayrıldık, daha doğrusu biraz ara vermek istedi. Seni kaybetmenin onu nasıl sarstığını bilemezsin."

"Ben de sarsıldım."

"Sence barışma şansınız yok mu?"

"Henüz yok, belki ileride..." dedi Aslı. Bir gün Nalan'la barışabilirdi ama yaraları bu kadar tazeyken değil. Daha onun yüzüne bakmaya bile dayanabileceğinden emin değildi. Yine de Ali Kerim'le ayrılmalarına ya da ara vermelerine, her ne allahın cezasıysa, sevinmişti. Çekiç Kafa'nın yanından ayrılırken kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Allahtan o gün çok işi vardı da, zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Tam çıkmaya hazırlandığı sırada Zerrin aradı. Sesi heyecanlıydı.

"Kızım şimdi Ömer'le konuştum, aklını fena bozmuş seninle. Bugünlerde adamı kapında bulabilirsin, haberin olsun. Senin korkundan, Sinan'la ayrıldığınızı söylemedim tabii. Ne yapıp edip seni vazgeçirecekmiş, gerekirse her gün yalvarırım diyor."

"İstediği kadar yalvarsın, bana hava hoş! Bir müddet hayatımda erkek falan istemiyorum, tamam mı? Duygusal detoks yapacağım."

"Ne bok yersen ye!"

Odasının kapısı açıldı ve sıska sekreter içeriye girdi. Bu sabah Ali Kerim onu görevine iade etmişti ve kızcağız çok mutluydu. Elindeki kocaman paketi gülümseyerek masanın üzerine bıraktı. Ajanstan taslak yollamışlardı herhalde. Aslı telefonu kapatıp paketi açtı. İlk tepkisi eliyle ağzını kapatmak oldu, sonra koltuğuna çöktü. Jülide öldükten son-

ra parasızlıktan sattığı resimlerden biriydi. En güzelleri... Aslı'nın en çok sevdiği... Bir kez rüyasına bile girmişti. Bir sigara yaktı ve tuvalin arkasına iliştirilmiş olan notu okudu. "Bunu çok aradım. Ama seni aradığım kadar değil..." Ömer'in yazısını tanıdı.

41.

Saat gece yarısını geçeli çok olmuştu. Yaklaşık üç saattir, kanepenin üzerinde tespih böceği pozisyonunu bozmadan oturuyordu. Aniden fırlayıp kalktı ve yatak odasına koştu. Dolaptan kendine çok yakışan yeşil dik yakalı kazakla yeni aldığı jean pantolonu çıkardı. Aceleyle giyindi, yüzüne biraz pudra sürdü, saçlarını düzeltti ve ışıkları bile kapatmadan evden çıktı.

Ömer'e gidiyordu. Sevgilisine, sevdiği adama, mutlu olmak için tek şansına... Kapıyı çalıp "ben geldim" diyecekti ve hayatının sonuna kadar o evden dışarıya adımını atmayacaktı. Ona öyle sıkı sıkı sarılacaktı ki dünyada hiçbir şeyin gücü kollarını açmaya yetmeyecekti. İkisi de aşkın bedelini ödemişlerdi ve mutlu olmaya hakları vardı. Onlar kadar kim hak etmişti ki mutluluğu? Aptal gibi yaşamak, depresyon sınırında gezinip durmak ve bir huzurevinde tek başına ölmek istemiyordu. Her filmi onunla seyretmek, her

yemeği onunla yemek istiyordu. Kanser olursa onu kemoterapiye Ömer götürsün istiyordu. Arabayı çalıştırdığında vücudu mutlulukla titriyordu. Sahil yolu ıssız ve karanlıktı ama Aslı'ya dünyanın en ışıltılı yolu gibi geldi. "Hayatımın sonuna kadar bu yolu unutmayacağım," diye düşündü. Bebek'in kahrolası daracık sokaklarında güçlükle ilerlerken içi içine sığmıyordu. Birazdan, sadece dakikalar sonra, Ömer'in sıçacık yatağında kıvrılmış, hayatının yeni dönemine başlıyor olacaktı. Birlikte yemeğe çıktıkları gece öğrenmişti evin yerini. Buraları iyi bildiği için hemen anlamıştı Ömer tarif edince. Zilde isim yazmıyorsa, telefon ederdi ama ya telefonu kapalıysa? Evin numarasını bilmiyordu. O zaman da kapıcıyı uyandırırdı. Gerekirse tüm apartmanı uyandırırdı. "Ömer Bey'in deli sevgilisi geldi" desinler, çok umurundaydı sanki.

Arabasını apartmana varmadan biraz önce bulduğu bir yere park edip indi. Buralarda park yeri bulmak imkânsız olduğu için şansını fazla zorlamaya gerek yoktu. İki adım yürüyüverecekti. Zaten o andaki ruh haliyle, bıraksalar Ankara'ya kadar koşardı bile... Ortalık karanlıktı ama korkmak aklına bile gelmedi. Apartmana yaklaştığında kalbi gerçekten da Ankara'ya koşmuş gibi çarpıyordu. Ömer'in arabasını gördüğü anda yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Arabaya sarılmak istiyordu. Bu dünyada Ömer'e ait ne varsa hepsini kucaklamak ve sevmek istiyordu. Yaşamak bazen ne kadar güzeldi. Sonra BMW'nin yanına park etmiş yeşil Polo'yu gördü. Nalan'ın Polo'su... Alınırken Aslı'nın kefil olduğu, 2003 model, aynasından ördek sallanan Polo... Elini uzatıp, arabanın soğuk kaportasına dokundu. Buz gibi gerçekti. Öylece durdu. Elinin üzerine damlayan yaşların yağmur olduğunu sandı ama yağmurun yanaklarında neden tuzlu izler bıraktığını hiç düşünmedi.

Geldiği yoldan geri yürürken, boynu kırık bir dal gibi bükülmüştü. İstanbul'a tek bir damlanın bile düşmediği o gece yarısında, eve varana kadar silecekleri çalıştırdı.

YAYINLANAN KİTAPLAR:

SAĞLIK/YAŞAM

1- *Fark Etmeden Diyet*, Selahattin Dönmez (2 Baskı)

KÜLTÜR

1- *Z "Son İnsan" mı?*, Hakan Senbir (2 Baskı)
2- *Poplisans*, B. Volkan Yücel

ROMAN

1- *Güllerim Açtı Seni Görünce*, Hande Özcan
2- *Evden Uzakta*, Cathie Dunsford
3- *Aşk Bir Varmış Bir Yokmuş*, Tom Perrotta (2 Baskı)
4- *Beni Kalbimden Vuranlar Var Ya*, Reşat Çalışlar
5- *Kırmızı Fener Sokağı*, Mehmet Ünver (3 Baskı)
6- *Konuşmayan Tavuskuşu Camio*, Berrak Yurdakul
7- *Saatçi Bayırı*, Ayça Şen (2 Baskı)
8- *Gece Gelini*, Erkut Deral

EDEBİYAT

1- *Sallama Klasikler*, Greg Nagan

KADIN

1- *İmdat! Bir Adamla/Çocukla Yaşıyorum*, Betty McLellan
2- *Yatmadan Önce 100 Fırça Darbesi*, Melissa P. (9 Baskı)
3- *Yusufçuk Gece Gelir*, Melissa P.

EĞİTİM

1- ABcD / *ABD'de Eğitimin ABC'si*, Ayşe Kora

ANI

1- *Her Şeyin Bittiği Yerden*, Sami Dündar (4 Baskı)

OYUN

1- *Kokoloji,* Isamu Saito, Tadahiko Nagao (2 Baskı)

ÖYKÜ

1- *Pornovida,* Zafer İlbars

okuyan us

YAYINLANAN KİTAPLAR:

SANAT

1- *Desen mi Demesen mi?* Cem Mumcu, Yıldırım B. Doğan
   Desenler: Selçuk Demirel
2- *Artrit ve Sanat,* Kolektif
3- *Çocuk ve Sanat,* Kolektif

ROMAN

1- *Planımız Katliam,* Haldun Aydıngün
2- *7,* Cem Akaş
3- *Altın,* Blaise Cendrars - Çeviren: Nuriye Yiğitler
4- *Bir Kuzgun Yaz,* Mehmet Ünver
5- *Mariella,* Max Gallo - Çeviren: Asena Sarvan
6- *Mathilde,* Max Gallo - Çeviren: Işıl Bircan
7- *Sarah,* Max Gallo - Çeviren: Asena Sarvan
8- *Ziyaretçiler,* Giovanni Scognamillo
9- *Salta Dur,* Semra Topal
10- *Pus*, Mehmet Ünver
11- *Kentlerin Kraliçesi,* Hakan Senbir
12- *Cowrie,* Cathie Dunsford - Çeviren: Funda Tatar
13- *Selkie'lerin Şarkısı,* Cathie Dunsford - Çeviren: Funda Tatar
14- *İstifa,* Akça Zeynep
15- *Acayip Hisli*, Kate Atkinson -
   Çeviren: Devrim Kılıçer Yarangümeli
16- *Makber*, Cem Mumcu (7 Baskı)
17- *Kötü Ölü*, Erkut Deral (2 Baskı)
18- *Boşlukta Sallanan Adam*, Saul Bellow - Çeviren: Neşe Olcaytu
19- *Tuhaf Bir Kadın*, Leylâ Erbil
20- *Hazdan Kaçan Kadınlar*, Fidan Terzioğlu

PSİKİYATRİ

1- *Majör Depresif Bozukluk Hastalarının Tedavileri İçin*
   Uygulama Kılavuzu - Çeviren: Ayla Yazıcı
2- *Şiir ve Psikiyatri Kavşağında*, Yusuf Alper

3- *Terapi Şeysi*, Cem Mumcu, Yıldırım B. Doğan
Desenler: Mehmet Ulusel

4- *Duygudurum Bozukluklarında Atipik Antipsikotik Kullanımı*, Editör: Simavi Vahip

5- *Öteki Peygamberler*, Anthony Storr - Çeviren: Aslı Day

6- *Biz - Romantik Aşkın Psikolojisi*, Robert A. Johnson - Çeviren: Işılar Kür

7- *Buradan Böyle / Hayatın Psikososyopolitiği*, Erol Göka

8- *İç Bahçe*, Betül Yalçıner, Lütfü Hanoğlu (2 Baskı)

9- *Psikiyatri ve Sinema*, Krin O. Gabbard, Glen Gabbard (2 Baskı)
Çevirenler: Yusuf Eradam, Hasan Satılmışoğlu

10- *Psikiyatri Tarihi*, Ali Babaoğlu (2 Baskı)

11- *Yaşlılık ve Depresyon* - Cem Mumcu, Çağrı Yazgan (Tükendi)

12- *Kadın ve Depresyon* - Cem Mumcu, Suzan Saner, Peykan G. Gökalp (Tükendi)

13- *Az Rastlanır Psikiyatrik Sendromlar* - David Enoch, Hadrian Ball
Çeviren: Banu Büyükkal (Tükendi)

14- *Nöroloji ve Psikiyatrinin Örtüşen Yüzleri* - Betül Atabey Yalçıner, Lütfü Hanoğlu (Tükendi)

15- *Âşiyan'daki Kâhin - Tevfik Fikret'in Melankolik Dünyası*, Serol Teber

16- *Aşk ve Kıskançlık*, Ayala Malach Pines - Çeviren: Canan Yonsel

17- *Kozmik Kahkaha*, Vamık D. Volkan - Çeviren: Banu Büyükkal (2 Baskı)

18- *Cesur Yeni Beyin*, Nancy C. Andreasen - Çeviren: Yıldırım B. Doğan

19- *Atlarla Yaşayan Kadın*, Vamık D. Volkan - Çeviren: Banu Büyükkal (2 Baskı)

20- *"Bilimsel Bir Peri Masalı" - Sigmund Freud'un "Aile-ve Tarihsel Romanı"*, Serol Teber

21- *Kusursuz Kadının Peşinde*, Vamık D. Volkan
Çeviren: Banu Büyükkal

22- *Şizofreni: Sesler, Yüzler, Öyküler*, Editör: Haldun Soygür

23- *Depresyon Atlası*, Andrew Solomon - Çevirenler: Berna Çapçıoğlu, Gülderen Dedeağaç, Funda Tatar

24- *Şizofreni Hastalığı Anlamak ve Onunla Yaşamayı Öğrenmek*, Dr.Mustafa Yıldız

25- *Kış Bakışı*, Bir Ruh Hekiminin İç Bahçesi, Haldun Soygür

EDEBİYAT

1- *Kahramanlar Kitabı*, Kolektif Editörler: Cem Mumcu, Nida Nevra Savcılıoğlu

ÖYKÜ

1- *Beyoğlu Kâbusları ve Diğer Öyküler*, Giovanni Scognamillo
2- *Bir Gamze-Bir Kuştüyü Yastık*, Gülseren Tuğcu Karabulut
3- *Üçüncü Sayfa Güzeli / Binbir İnsan Masalları-I*, Cem Mumcu (4 Baskı)
4- *Cinsel Öyküler*, Kolektif - Editör: Cem Mumcu
5- *Hepimiz Gogol'un Palto'sundan Çıktık*, Süreyyya Evren
6- *Muallâkta, Araf'ta ve Düşlerde / Binbir İnsan Masalları-II*, Cem Mumcu (4 Baskı)
7- *r*, Cem Akaş
8- *Âşık Öyküler*, Kolektif - Editör: Sevengül Sönmez
9- *Deli Öyküler*, Kolektif - Editör: Cem Mumcu
10- *Suçlu Öyküler*, Kolektif - Editör: Halil Gökhan
11- *Gelecek Öyküler*, Kolektif - Editör: Deniz Koç
12- *Erotik Öyküler*, Kolektif - Editör: Halil Gökhan
13- *Sahici Aşklar Külliyatı / Binbir İnsan Masalları-III*, Cem Mumcu (7 Baskı)
14- *Absürd Öyküler*, Kolektif, Editör: Nida Nevra Savcılıoğlu
15- *Sidre*, Berrin Karakaş
16- *Aşk ve Öbür Duygular*, Türkay Demir
17- *Hassas Ruhlar Terazisi / Binbir İnsan Masalları-IV*, Cem Mumcu (2 Baskı)
18- *Su Kedileri*, Mustafa Ziyalan
19- *Tül*, Berrin Karakaş

MİZAH

1- *Yamyamın Yemek Kitabı*, Yusuf Eradam
2- *Kafadanbacaklılar*, Mehmet Ulusel
3- *F*, İzel Rozental
4- Geç, Kadir Doğruer
5- *B*, İzel Rozental

GEZİ / MİZAH

1- *Dikkat! Buda*, İzel Rozental

ŞİİR

1- *Ahkâm Vakti Tohumları,* Yusuf Eradam
2- *Enel Aşk,* Yelda Karataş

FELSEFE

1- *Bir Sevdâ Yorumu Kitabı,* Ahmet İnam

TARİH

1- *Medya Tarihi / Diderot'dan Internete* Frédéric Barbier, Catherine Bertho Lavenir Çeviren: Kerem Eksen
2- *Türkiye'nin Çıplak Tarihi,* Kolektif Editör: Cem Mumcu
3- *Labirentin Tarihi,* Jacques Attali

MİNERVA

1- *Medeniyetler Çatışması ve Dünya Düzeninin Yeniden Kurulması* Samuel P. Huntington - (4 Baskı) Çevirenler: Cem Soydemir, Mehmet Turhan
2- *Hz. Muhammed'in Yolunda / Günümüz Dünyasında İslâmiyeti Yeniden Düşünmek,* Carl W. Ernst- Çeviren: Cangüzel Güner Zülfikar
3- *Körü Körüne İnanç,* Vamık D. Volkan - Çeviren: Dr. Özgür Karaçam

EROTİK US

1- *Kadınlar İçin Erotik Astroloji,* Olivia - Çeviren: Işılar Kür
2- *Yatağında Yalnız mısın? Eski Japon Ozanlarından Aşk ve Özlem Şiirleri* - Çeviren: Celâl Üster
3- *Kimsenin Konuşmadığı Dil,* Eugene Mirabelli Çeviren: Ahu Antmen
4- *Çifte Alev / Aşk ve Erotizm,* Octavio Paz - Çeviren: Tomris Uyar
5- *Ezgiler Ezgisi 'Neşideler Neşidesi'* - Çeviren: Samih Rifat
6- *Bahar Noktası,* William Shakespeare - Can Yücel
7- *Sevdâ Lügati,* Mehmed Celâl - Günümüz Diline Aktaran: Sevengül Sönmez
8- *Samuraylar Arasında Aşk,* İhara Saikaku - Çeviren: Fatih Özgüven

ANI

1- *Şanslı Adam,* Michael J. Fox - Çeviren: Oytun Süngü

ÖZEL DİZİ

1- *Mazruf,* Enis Batur

İNCELEME

1- *Ütopya: Hayali Ahali Projesi,* Akın Sevinç

FOTOĞRAF

1- *Bedava Gergedan,* Orhan Cem Çetin

AFORİZMALAR

1- *Bu Kalem Un(ufak),* Enis Batur

DÜŞEN YAZI

1- *Koşarak Geldim Çorabı Deldim,* Komet

... ŞEYSİ

1- *Terapi Şeysi,* Cem Mumcu, Yıldırım B. Doğan
Desenler: Mehmet Ulusel
2- *Hukuk Şeysi,* Kadir Şinas

PENDULUM

1- *Paşama Mektuplar,* Ayşe Nil

ÇOCUK

1- *Filmimin Hikâyesi 2,* Kolektif
2- *Noel Baba'dan Mektuplar,* J.R.R. Tolkien

SİNEMA

1- *Orson Welles,* André Bazin - Çeviren: Senem Deniz

NOVELLA

1- *Üç Başlı Ejderha,* Leylâ Erbil

YAZI

1- *Hayat Kırıklığı,* Cem Mumcu

SATIŞ DIŞI

DERGİLER

1- *Artimento,* 1-12 (Satış Dışı)
2- *Şizofreni ve Sanat,* (Satış Dışı)
3- *DermoArt,* 1-6 (Satış Dışı)
4- *Dört Mevsim,* 1-3 (Satış Dışı)
5- *Pendulum,* 1-3 (Satış Dışı)
6- *Denizyıldızı,* (Satış Dışı)

KİTAPLAR

1- *Çocuk ve Sinema,* Kolektif (Satış Dışı)
2- *Çocuk ve Müzik,* Kolektif (Satış Dışı)
3- *Çocuk ve Edebiyat,* Kolektif (Satış Dışı)
4- *Edebiyatçı Psikiyatristler,* Kolektif (Satış Dışı)
5- *Şair Psikiyatristler,* Kolektif (Satış Dışı)
6- *Fotoğrafçı Psikiyatristler,* Kolektif (Satış Dışı)
7- *Çizer Psikiyatristler,* Kolektif (Satış Dışı)
8- *Filmimin Hikâyesi 1,* Kolektif (Satış Dışı)
9- *Yaşlılık ve Fotoğraf,* Kolektif (Satış Dışı)

aşka şeytan karışır.

Hande Altaylı

Sıradan insanlar yoldan çıkmaz, en masumlar günahkâr olmaz, iyiler kötülük yapmazdı; eğer aşka şeytan karışmasaydı...

Gençliğin verdiği cesaretle zor bir aşkın içine gözü kapalı giriverir Aslı. Toplum kurallarını, ahlâkı, vicdanı, ayıbı bir kenara atarak, teyzesinin sevgilisi Ömer'e kaptırır kalbini. Sevgilisinin evli olması bile umurunda değildir ilk başlarda. Ama kıskançlıklar, sorgulamalar, hayaller ve hayal kırıklıklarının ardından çareyi kaçmakta bulur. Yıllar sonra, artık olgun bir kadın olduğunu sandığında Ömer tekrar çıkar karşısına.

"İnsanın kaçmak isteyip de koşamadığı rüyalar gibiydi. Büyülenmiş, duruyordu. Onu hayatında ilk kez, bu gece gördüğüne yemin edebilirdi. Kasıkları ateşe verilmiş gibi alev alev yanmaya başladı ve içi korkuyla doldu. Kalbi sıkıştı, niye on altılık bir küçük kız gibi titreyip duruyordu teyzesinin sevgilisinin karşısında? Bu adamı daha önce hiç çekici bulmamıştı ki... Erkek olduğunun bile farkında değildi. Çığlık atmak istiyordu ama gel gör ki, üzerinden geceliği sıyrılırken itiraz etmeyi bile başaramadı. Tanımadığı bir duygu bütün vücudunu sarmıştı. Böyle bir şeyin varlığıyla karşılaşmak bile, dünyanın hiç de güvenilir bir yer olmadığının kanıtıydı. Burası, bizim bildiğimiz, alıştığımız ve tanıdığımızı sandığımız yer değildi. Her köşesinde farklı boyutlara açılan gizli kapılar vardı ve türlü tuzaklarla, insanı, ne yapıp edip kendisine yenik düşürüyordu. Yapmam dediğimiz şeyleri yaptıran, söylemem dediğimiz sözleri söyleten bir gücün esiriydik. Ve bu güç, bizim içimizde, tohumlarımızdaydı. Bir sınırın çok yakınına gittiğimizde, o sınırın orada olmadığını görüyorduk. Sınırlar mı sürekli değişiyordu, yoksa zaten onlar bizim var olmasını dilediğimiz seraplar mıydı?"

(Kitaptan)

1971 yılında Edremit'te doğdu. Galatasaray Lisesi'ni bitirdi. Boğaziçi Üniversitesi'nde Uluslararası İlişkiler ve Siyaset Bilimi okudu. Çeşitli ajanslarda reklam yazarlığı yaptı ve şarkı sözleri yazdı.

ISBN 975-6287-58-6

abcçdefg ğhıijklmn 'O' kitaplar